Christians first called Pagani —

[illegible]

T. R. A. March 15th 1823.

[illegible]
Aeschylus [illegible] avoids
Euripides [illegible]

Christian first called Pagani –

J. Knyvett Leighton.

T. R. A. March 15th. 1823.

SOPHOCLIS

ELECTRA.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

SOPHOCLIS

ELECTRA,

CUM

ANNOTATIONE INTEGRA

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCKII

ET

GODOF. SCHAEFERI.

ACCEDUNT

GLOSSÆ EX SUIDA ET EUSTATHIO

EXCERPTÆ.

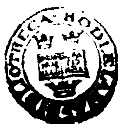
OXONII,

EXCUDEBAT W. BAXTER;

IMPENSIS J. PARKER, ET R. BLISS; ET G. ET W. B. WHITTAKER,

LONDINI.

MDCCCXIX.

BODLEIAN LIBRARY
11 JAN 1927
OXFORD

BODLEIAN LIBRARY
11
JAN
1927
OXFORD

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΣ.

ΥΠΟΚΕΙΤΑΙ ὧδε τροφεὺς, δεικνὺς Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ ὄντα αὐτὸν κλέψασα Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε [a] τῷ τροφεῖ, δείσασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἄργος, δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

[a] δέδωκε. Debebat esse ἔδωκε. In Plutarchi Vit. Alex. c. 39. T. IV. p. 93. extr. Reisk. scribe πολλὰ ἔδωκεν. SCHAEFER.]

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ογδοαδμοιοιστοιοι, τα ελθουσι ζημα τα κακα τα.
οιστρημα
οι

Πιολεοχ
Γ . . . ζητ σο πρυμνος και
ζημαζτις, Αριστιν.

Vide Odi

Est lucus Silari circum, ilicibusque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen Asilo
Romanum est, Oestrum Graii vertere vocantes.
Asper acerba sonans quo tota exterrita sylvis
Diffugiunt armenta, furit mugitibus aether
Concussus, sylvaeque et sicci ripa Tanagri,
Hoc quondam monstro horribiles exercuit iras
Inachiae Juno pestem meditata juvencae.

G. 3. 147.

πως δ' ου κλυω της οιστροδινητου κορης
της Ιναχειας

οζωστομω

φωνει . . . . . οιστρηλατω δ' . . .

Horribilemque oculis . . . .
Pellicis Argolica

in illa illa quam saepe optastis
libertas, in oculis sita.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν᾽ ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις· τὸ δὲ,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ᾽, Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὑξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε,

2. ἔξεστί σοι παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί. Æschylus Choëph. 213. Εἰς ὄψιν ἥκεις, ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

[3. ΠΡΟΘΥΜΟΣ. ἐπιθυμῶν. ὀρεγόμενος. παρόντι λεύσσειν ὧν πρόθυμος ἦσθ᾽ ἀεί. Suidas.]

4. τόδε γὰρ παλαιὸν Ἄργος, οὑπόθεις. Sic scriptum in E. vere, ni fallor. τόδε (δεικτικῶς) γὰρ παλαιὸν Ἄργος ἐστὶν, ὃ ἐπόθεις. Vulgo legitur τὸ γὰρ —et aliter distinguitur. In fine versus τόδε ad sequens pertinet ἄλσος. Accipi autem hîc potest Ἄργος, pro regionis nomine: at probabilius est urbem indigetari, quam unam Tragici modo Argos, modo Mycenas promiscuo nomine appellare solent. Strabo p. 377. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, ποτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, ποτὲ δ᾽ Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Infra, v. 1459. Μυκηναῖοι et Ἀργεῖοι ejusdem urbis sunt incolæ.

[4. Brunckius τόδε γὰρ π. Ἄ. In exitu versus vulgo τόδε. Schaefer.]

[5. ΟΙΣΤΡΟΠΛΗΓΑ. τῇ μανίᾳ πεπληγότα. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ οἴστρου, ὅς ἐστι μυῖα ὑπόχαλκος ἐγχρίμπτουσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσὶ, καὶ ποιοῦσα ἐλαύνεσθαι. Suidas.]

[5. Citat Eustathius Il. Ζ. p. 629, 55.]

[7. Eustath. Il. Β. p. 354. Λύκιος μὲν τὸ ῥηθὲν ἐθνικὸν, διὰ διχρόνου· Λύκειος δὲ ἀγορὰ ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ διὰ διφθόγγου, ἐν ᾗ φασι λύκος Ἀπόλλωνι ἵδρυτο. Vid. Il. Δ. p. 449.]

[7. οὑξ ἀριστερᾶς. Statius Theb. I. 383. *Hinc celsæ Junonia templa Prosymnæ Lævus habet.*]

Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε,
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
ἤνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
νῦν οὖν, Ὀρέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν, ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυναπτέον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν,

[9. φάσκειν—ὁρᾶν. Sic etiam Œd. R. v. 462. Herodotus III. c. 35. ἢν δὲ ἁμάρτω, φάναι Πέρσας τε λέγειν ἀληθέα, καί με μὴ σωφρονέειν. Theocritus XXII. v. 56. μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν. SCHAEFER.]

9. Hunc locum imitatus est Heniochus Comicus apud Stobæum Floril. Grotii p. 169. Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ Ὀλυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ, Σκηνὴν ὁρᾶν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

[10. Citat Eustath. Il. Δ. p. 461. H. p. 674, 62.]

12. Eustath. ad Il. Γ. 238. αὐτοκασιγνήτω, τώ μοι μία γείνατο μήτηρ. ista observat p. 410. Ὅρα, ὅτι Ὁμήρου τοὺς κασιγνήτους ἑρμηνεύσαντος, Σοφοκλῆς τὴν ὅμαιμον διασαφεῖ ἐν τῷ, Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖνος, διὰ τὸ μὴ πάντα ὅμαιμον ἤδη καὶ κασίγνητον εἶναι. ὅμαιμοι γὰρ πολλαχοῦ, καὶ οἱ ἁπλῶς καθ' αἷμα, καὶ προσγενεῖς, ὡς δηλοῖ καὶ Λυκόφρων, ὁ καὶ αὐθομαίμους τοὺς τοῦ αὐτοῦ γένους εἰπών.

[13. Citat Eustath. Il. Z. p. 983, 44. priora verba ob v. ἤνεγκα.]

[16. Musgrav. βουλεύετον. In v. 21. recte se habet ξυνάπτετον. PORSON.]

19. Schema hujus versus infra ad v. 758. ἀντίπτωσις appellatur a Scholiasta. Vide ad Œd. T. 833.

21. ξυναπτέον λόγοισι. Sic scriptum in E. recte, ut legendum esse acute vidit Toupius ad Suidam i. 87. *Conferenda nobis sunt consilia*: non, *conferte consilia*. Quippe muta est Pyladis persona, quem jure speraremus mox locuturum, si dixisset senex ξυνάπτετον λόγοισιν, ut vulgo legitur.—ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν—Sic Aldus et membr. cum vetustissimis optimisque codd. Superscripta in quibusdam glossa ἐσμὲν, quæ in aliis codd. librariorum stupore textum invasit. Primitivam formam ἐμὲν tuetur Grammaticus antiquus cujus observationem in minoribus scholiis edidi: ἀναλογώτερον δὲ τὸ ΕΜΕΝ. ἀπὸ τούτου γὰρ γίνεται τὸ ΕΣΜΕΝ πλεονασμῷ τοῦ σ. Tuetur etiam Eustathius, cujus quædam huc pertinentia excerpam ex commentario in Odys. Γ. p. 1457. τοῦ δὲ ἐστὶ πρωτότυπος κίνησις ἐκ τοῦ εἰμὶ, ἐμὲν, ἐτέ· καὶ ἄλλως μὲν προσθέσει τοῦ ι, εἰμὲν. εἰτέ·

μάχην ἄνασσαν. Ἀγγελίαν [illegible]

[illegible] Jannini [illegible]

[illegible]

[illegible]

Mycenae destroyed by Argives. 1st 78th

Ol. 468. BC

Tantalus enim Pelopa filium mactatum
diis epulandum apposuerat. - Atreus & Thyestes
Pelopis filii occiderunt Chrysippum fratrem. -
Atreus liberos Thyestis. - Aegisthus Thyestis filius
Atreum et postea Agamemnonem.

[illegible]

Nec patrios astra dederat equis

ὅτε κατ' ἄστρα Ζηνὸς [illegible]

Per spumam illam et versa vidimus
astra.

ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις, καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω· σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοὺς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν

Δωρικῶς μέν τοι ἐσμὲν, ἐστέ. ἡμάρτηται δὲ καθ' Ἡρακλείδην τὸ ἐστέ. ὡς γὰρ οὐ λέγομεν δείκνυστε ἢ φαστὲ, οὕτως οὐδὲ ἐστὲ, ἐστέ—εἶτα ἐπιφέρων καὶ χρῆσιν τοῦ ἐμὲν, ὅθεν γίνεται τὸ ἐσμὲν, λέγει ὅτι Ὅμηρος μὲν σὺν τῷ ι ἔφη, ἀπήμονες εἰμέν· τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Γρῆες ἐμέν· ἤγουν γραῖαι ἐσμέν· Ista, ut opinor, nunquam legerat Rich. Dawesius, qui Miscell. Crit. p. 281. ἐμὲν pro ἐσμὲν ne Ionibus quidem, nedum Atheniensibus, rite adhiberi potuisse negat. En tamen Callimachum hac forma in carmine usum, non alia dialecto, quam Ionica scripto. Verum primitivum ἐμὲν in quacunque dialecto, et quibuscunque poëtis permissum fuisse constat. Quod autem idem Dawesius reponendum censebat, ὡς ἐνταῦθ' ἴμεν, merito Toupius ineptum esse affirmat. Sed fallitur ipse, quum ἐσμὲν legendum esse, et hujus vocis priorem corripi posse, statuit; quod falsissimum est. Si quis Tragicorum et Comicorum quæ supersunt omnia legat et perlegat, non unicum exemplum incorruptæ fidei excitabit correptæ vocalis brevis ante consonantes σμ, στ, nec uspiam reperiet ἐσμὲν prima brevi. Longa est nuperi Parisini editoris hanc in rem disputatio, odii plena, in qua quot verba, tot fere errores. Argumenta sumit ex poëtarum depravatis versibus, quos dudum emendarunt peritiores critici. Aristophanis quos profert versus, ipsum eos dimetiri nesciisse, aut perperam legisse, demonstravi in nota ad Thesmoph. 56. Philippidis, seu potius Philippi, senarium emendate scriptum dedimus in Gnomicis Græcis p. 200.

[21. ἴμεν dedi cum Erfurdtio. Libri habent ἐμὲν, formam fidei incertissimæ. SCHAEFER.]

[23. Citat Eustath. Il. Z. p. 642, 35.]

24. γεγώς. Participium pro infinitivo. Vide ad Aj. 472.

[27. ὡσαύτως δὲ σὺ—. V. Melet. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 59. SCHAEFER.]

[28. πάρει pro ἕπῃ citat P. Leopardus Em. II. 25.]

[31. ΜΕΘΑΡΜΟΣΟΝ. ἐπανόρθωσον SUIDAS.]

μαντεῖον, ὡς μάθοιμ', ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.

34. ἀροίμην futurum est optativi, cujus prima corripitur: in aoristo ἀραίμην producitur. De constructione futuri optativi vide Rich. Dawesium laudatum ad Œd. T. 792.

[35. ΧΡΗ ΜΟΙ. ἔχρησεν, ἐμαντεύσατο. Σοφοκλῆς. χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα. SUIDAS. Vid. Eustath. Il. A. p. 89. I. p. 751, 57. T. p. 1179, 38.]

36. ἄσκευον ἀσπίδων. Vide ad Œd. T. 191.

[36. ΑΣΚΕΥΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπαράσκευον. ἄνευ ὅπλων. SUIDAS.]

43. οὐδ' ὑποπτεύσουσιν. Sic codd. omnes, etiam is qui ad Triclinii recensionem scriptus est. In unico C. diphthongo ου superscriptum ω, pro variæ lectionis indicio; sed glossa ad probam directa, ὑπονοήσουσιν. In Aldina perperam excusum ὑποπτεύουσιν, quæ menda in Juntina sublata fuit, reposito ὑποπτεύσουσιν. Primus Turnebus invexit ὑποπτεύσωσιν, genuinum id esse opinatus scilicet, quia præcedit verbum subjunctivi modi γνῶσι. Verum purum putum solœcismum esse ostendimus in nota ad Comici Lysistr. 704.

[43. ΗΝΘΙΣΜΕΝΟΝ. οὐ γάρ σε γήρᾳ μακρῷ γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον. τινὲς τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν. οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον. τοῦτο δὲ ἀπίθανον. ἐγνώσθη γὰρ ἂν εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξε τὴν κεφαλήν. δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον, ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον. οὐ μὴ οὖν σε ἐπιγνῶσι ταῦτα πλαττόμενον. εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα, ἔστιν οὐκ ἐπὶ τριχῶν, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος. SUIDAS.]

[45. Φωκέως Bentleius et Porsonus.]

46. δορυξένων. Eustath. ad Homerum p. 405. Περὶ δὲ δορυξένου Παυσανίας φησὶν, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος, καὶ ὁ πρεσβεύων περὶ λύτρων, εἰ ζωγρηθεῖέν τινες. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, Ὁ γὰρ, ἤγουν οὗτος, μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων, ἢ παραχρᾶται τῇ λέξει ποιητικώτερον· ἢ δριμέως δορυξένους λέγει τοὺς τοῖς φονεῦσι τοῦ Ἀγαμέμνονος φιλιωθέντας, ἵνα πολεμικῶς ἐχθραίνωσι τοῖς ἐκείνου παισίν· ὡς εἶναι οὕτω δορύξενον εἰπεῖν, καὶ τὸν χάριν δουρὸς, ἤτοι πολέμου, συμμαχικῶς ξενισθέντα ὑπό τινων. Posterior ratio haud valde probabi-

Pythian games 500 years after [illegible]
Apollo instituted them after his victory
[illegible] In tua non tonsas ferre sepulchra [illegible]
[illegible]

In tua non tonsas ferre sepulchra comas.

ἄγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἱστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.

lis est. Aliunde constat Tragicos nomine δορύξενος *hospitem* simpliciter significare. Sic Ægeus de Pittheo dicit in Euripidis Medea, 688. Κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

47. ἄγγελλε δὲ προστιθεὶς, ἀγγελίαν δηλαδὴ, ὅρκῳ. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ, προστιθεὶς ὅρκον τῇ ἀγγελίᾳ.—ἐξ ἀναγκαίας τύχης. βιαίας. πάντα γὰρ τὰ ἐξ ἀνάγκης, βιαῖα. θάνατος, ἢ δουλεία, ἡ μετ' αἰχμαλωσίας. Vide ad Aj. 485.

[47. ὅρκον qui pro ὅρκῳ scribunt, reconditam dignamque poëta locutionem mutant prosaicâ et vulgari. Ad sensum quidem nihil interest, scribas ὅρκον προστιθεὶς (τοῖς ἀγγελλομένοις,) an ὅρκῳ προστιθεὶς (τὰ ἀγγελλόμενα). Schaefer.]

[48. ΕΞ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ τύχης. οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ, καὶ οὐκ ἐκ ταὐτομάτου. ἐκ βίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ. Σοφοκλῆς. Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης. Suidas.]

[51. Eustath. Il. H. p. 692, 56. λείβειν ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς μεταλαβὼν αὐτὸ εἰς τὸ χαμᾶδις οἶνον χέειν, ὡς ταὐτὸν ὂν ἐπὶ σπονδῆς λείβειν ἢ χέειν εἰπεῖν, ἧς ὁμοιότητος ἕνεκεν καὶ ἡ νεκρικὴ χοὴ, λοιβὴ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Τύμβον λοιβαῖσι στέψω.]

[52. ΧΛΙΔΗ.—ΧΛΙΔΑΙΣ ΚΑΡΑΤΟΜΟΙΣ. τοῖς ἀπὸ τοῦ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις. λέγει δ' ἂν χλιδὰς ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους, οἵ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς, ἢ παρόσον τρυφὴ, καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ. Σοφοκλῆς. Suidas. Citat deinde vv. 51—53. ubi MS. v. 52. τὸ πρῶτον.]

52. λοιβαῖσι πρῶτον. Sic Aldus et Scholiastes cum duobus codd. In aliis λοιβαῖς τε πρῶτον.

[54. ΤΥΠΩΜΑ χαλκόπλευρον. τὸ ἄγγος. τὴν ὑδρίαν. ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστέα τοῦ Ὀρέστου ἀπέκειτο. Suidas.]

[54. Citat Eustath. Il. Θ. p. 694, 27. T. p. 1169, 32. ὁ δὲ εἰπὼν τύπωμα χαλκόπλευρον, τὸ χαλκοῦν κιβώτιον, οὐκ ἐκ τοῦ κυρίως τύπτειν αὐτὸ παρήγαγεν, ἐξ οὗ καὶ τόρμα τροχῷ τυπωτὸν παρὰ Λυκόφρονι, ἀλλὰ τὸ κατακροτεῖν χαλκευτικῶς εἰς τὸ τύπτειν μετέλαβεν.]

57. φέρωμεν. Sic ex indole linguæ invitis librariis legendum. ἥξομεν πάλιν ὅπως φέρωμεν αὐτοῖς ἡδεῖαν φάτιν. Solœcum est quod vulgo legitur φέροιμεν. Particulæ ὡς, ὅπως, ἵνα, *ut* significantes, cum optativo non construuntur, nisi præcedat verbum temporis præteriti. Vide Dawesii Miscell. Crit. p. 82.

[58. Citat Suidas in ΦΛΟΓΙΣΤΟΝ.]

τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον.
ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ', ἐχθροῖς, ἄστρον ὣς, λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς, πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.

[59, 60. Citat Eustath. Od. Λ. p. 1701, pen. Ω. p. 1961, 11.]

[59. etc. Vide Suid. vv. λύπη— τί γάρ.]

61. *ῥῆμα κακὸν*, *male ominatum dictum* recte interpretatur Desid. Heraldus ad Arnobium p. 151. editionis Parisinæ. Helenæ roganti apud Euripidem in cognomine dramate 1059. *Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν;* respondet Menelaus: *Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, Ἕτοιμός εἰμι, μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.* Nostri *κακὸν ῥῆμα*, idem est ac illius *κακὸς ὄρνις*. Proinde culpanda non est hæc sententia, ut illa quam e Tragico nostro profert Plutarchus: *Τὸ κέρδος ἡδὺ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.* et ista Diphili apud Stobæum: *Καιρῷ τιθέμενον ψεῦδος ὡς καρπὸν φέρει.* Confer Nostrum in Æthiopibus i.

[61. Hunc versum paullo negligentius ab Athenæo III. 34. p. 122. C. citatum, ad incertæ sedis fragmenta retulit Heathius. PORSON.]

[61. Eustath. Il. Ι. p. 752, 34.]

[62. ΗΔΗ—ὡς Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς ἄρα τεθνηκὼς εἴη. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς, περὶ παλιγγενεσίας, καὶ τῶν καθ' ᾅδου τινὰ ἐτερατεύετο, διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων, οἷς ἐν ᾅδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν. ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν, ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωϊκῶν Αἰθαλίδης ὢν ὁ Ἑρμοῦ. εἶτα Εὔφορβος. εἶτα Ἑρμότιμος Σάμιος. εἶτα Πύθιος Δήλιος. εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας. SUIDAS.]

[65. ΕΠΑΥΧΩ. βεβαίως οἶδα. Σοφοκλῆς. Ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο Δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς, λάμψειν ἔτι. SUIDAS.]

66. *δεδορκότα, βλέποντα*, id est *ζῶντα*. Perperam Eustath. p. 1259. extrema, participium hoc passivo sensu accipit: *Σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁραθῆναι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος.* [Idem Il. Α. p. 191. *Οὐκ ἀεὶ ὁ μέσος παρακείμενος καὶ ἐνέργειαν δηλοῖ, ὡς ἐν τῷ δέδορκά σε, ἤγουν βλέπω σε· καὶ πάθος, ὡς ἐν τῷ δεδορκὼς ἄστρον ὡς λάμψειν, ἤγουν θεαθείς.*]

[72. ΑΡΧΕΠΛΟΥΤΟΝ. ἄρχοντα πλούτου. καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀποληψόμενον. Σοφοκλῆς. Καὶ μή μ' ἄτιμον

1783 – Errors in Philoctetes.

Nate deâ monstrante viam data fata sequentem

Illic fortuna domus

[illegible] principium, [illegible]

[illegible]

[illegible]

εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ᾽ ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ᾽ ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ᾽ ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι δύστηνος.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡ. ἆρ᾽ ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;

ΠΑΙ. ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν, ἢ τὰ Λοξίου,
πειρώμεθ᾽ ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ᾽ ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛ. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
πολλὰς δ᾽ ἀντήρεις ᾔσθου

τῆσδ᾽ ἀποστείλητε γῆς, Ἀλλ᾽ ἀρχέπλουτον. SUIDAS.]

[72. ΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ. Σοφοκλῆς, ἀλλ᾽ ἀρχέπλουτον, καὶ καταστάτην δόμων. ἀντὶ τοῦ εὐτρεπιστήν. SUIDAS.]

73. γέρον. Sic membr. et plerique alii codd. In Aldina γέρων.

[75. ΚΑΙΡΟΣ. Σοφοκλῆς. Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντὸς ἔστ᾽ ἐπιστάτης. ἀντὶ τοῦ, ἐφ᾽ ἑκάστου πράγματος τὸ καίριον, καὶ χρησιμώτατον ὁ καιρός ἐστιν. ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γινόμενα, οὐκ ἀποδέχονται. ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον. ὡς εἴτις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο. τὸ γὰρ καλὸν μὴ καλῶς γινόμενον οὐ καλόν. SUIDAS. V. et in v. Ἐπιστάτης.]

75. Pindarus Pyth. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

[78. Citat ob v. προσπόλων Eustath. Il. Z. p. 642, 34.]

83. πειρώμεθ᾽ ἔρδειν. Perperam in impressis ἕρδειν cum spiritu aspero.

[86. ΦΑΟΣ. φῶς. Ὦ φάος—ὑπολειφθῇ. ἡ Ἠλέκτρα φησί. λέγει δὲ ὅτι οὐ διαλείπω νυκτὸς, καὶ ἡμέρας κλαίουσα. SUIDAS.]

[89. ΑΝΤΗΡΕΙΣ. Ἀντιθέτους. ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ᾽ ἴσον ἐρέσσωσι. καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς. ἀντήρεις οὖν, ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις. θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον Ἠλέκτρα. SUIDAS. Conf. v. Πλαγάς.]

89. ἀντήρεις πλαγὰς στέρνων, *percussiones oppositas pectoris*, seu *oppositi pectoris planctus*. Quippe ut ictu lædatur pectus, oppositum illi esse debet, quo ictus infligitur. Bene monet Heathius ἀντήρης non derivari ab ἐρέσσω, sed unice ab ἀντί. Terminatio illa ηρης permultorum voca-

στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων, ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ᾽ εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ᾽, ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ᾽ ἡ ᾽μὴ χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ᾽ ἄλλης
ἢ ᾽μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ᾽ οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων,
στυγερῶν τε γόων, ἔς τ᾽ ἂν
λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ᾽ ἦμαρ,

bulorum nihil aliud est quam paragoge. At pleraque omnia Grammatici composita esse somniarunt a substantivo et verbo, seu ἐρέσσω, seu ἄρω. Recti devius ad hunc locum Scholiastes, doctius ad Antig. 1136. κισσήρεις interpretatur κισσοφόροι. Adjectivum est a κισσὸς deductum, non compositum a κισσὸς et ἄρω. Idem statuendum de πετρήρης, τυμβήρης, et aliis hujus formæ, quorum plurima recenset Valckenarius ad Phœnissas 90. Ad sensum bene ἀντήρεις exponitur in glossa ἀντιτύπους.

96. οὐκ ἐξένισεν. Sic Scholiastes bene. Aldus et plerique codd. ἐξείνισε: in meo ἐξένισε.

[96. ΕΞΕΝΙΣΕΝ. ἐξενοδόχησε. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπέκτεινεν. Ἠλέκτρα φησίν. ὁ δὲ ἄρης οὐκ ἐξένισεν αὐτόν. τουτέστιν, οὐκ ἀπέκτεινε. ξενία γὰρ ἄρεως τραύματα καὶ φόνοι. καὶ Ἀρχίλοχος. ξείνια δυσμενέσι λυγρὰ χαριζόμενος. ταῦτα θρηνεῖ ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου. Suidas. Conf. v. ξενία. et Φοίνιος.]

[97. Eustath. Il. Z. p. 653, 35.]

102. αἰκῶς auctore Scholiasta reposui, apud quem perperam scriptum ἀεικῶς, de quo videbimus infra ad v. 216. In Tragici exemplaribus deterior lectio obtinet, ἀδίκως. Ad ἀεικῶς pertinet glossa in D. ἀνάπαιστος.

[102. ΑΕΙΚΩΣ. ἀπρεπῶς. ἀσυνήθως. οὕτως ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ καὶ ἐπιβουλευθέντα, ἀεικῶς δὲ, διότι πελέκει αὐτὸν μεθ᾽ ὕβρεως ἐτίσαντο. Suidas.]

104. ἔς τ᾽ ἄν. gl. ἕως ἄν. Mirari subit nemini librario hîc libuisse scribere ὡς ἄν. Vide ad Aj. 1117. et Philoct. 1330.

103—109. Habet Suidas v. Ῥιπάς. ubi MS. ἀστέρων—νυκτῶν δὲ (sic.) Hanc interpretationem subjungit. Ὁ δὲ νοῦς. ἀλλ᾽ οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας, οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη. ἕως ἂν νύκτα, καὶ φῶς βλέπω, ὥστε μὴ ἀηδόνος τρόπῳ, ἠχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν. Suidas.]

et multa morte [illegible]
[illegible] XX 21 –

Thos [illegible]
[illegible]

[illegible]

Τον μακρον Εμμεν χρονον σε μη κομειν [illegible]

[illegible]

For I am no longer by myself able to draw up the weight of grief which is placed in the opposite scale

μὴ οὐ, τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν,
ἐπὶ κωκυτῷ, τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν, ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ, καὶ πότνι' Ἀρὰ,
σεμναί τε θεῶν
παῖδες Ἐριννύες, αἳ τοὺς
ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους,
ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

107. μὴ οὐ semper est monosyllabum. Inepte Triclinius harum vocularum priorem præcedenti versui contribuit, ut fieret dimeter acatalectus.

[110. ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ. καταύγειος δαίμων. Ἠλέκτρα φησί. SUIDAS. Citat deinde 110—117. om. v. 112. θεῶν παῖδες. Sed v. 115. unus MS. habet τὰς ἐ. alius τοὺς ἐ.]

113. αἳ τοὺς—Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinii stupor articulum αἳ ejecit, sine quo nec metrum, nec sententia constat. Heathius et Parisinus editor notarum suarum ad hunc locum operam compendi facere debebant. Non animadverterunt systema hoc anapæsticum minus regulare esse, quippe in quo præter solita metra, basin, parœmiacum, et dimetrum acatalect. sint etiam dimetri brachycatal. plurimi, quales duo primi, decimus nonus, et hicce. Ut autem hos versus digessit Triclinius, ne versus quidem sunt: Σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐριννύες, Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε. claudicat uterque in ultimo pede, et posteriorem dehonestat cæsura. In priore scribere saltem debebat Græculus Ἐρινύες, unico ν; nam si geminetur litera, secunda syllaba corripi nequit.

[114. Lege, ὁρᾶτ', Ἔλθετ'. deleto v. 114. Neque enim verum est Erinnyas adulteriis et ejusmodi leviculis puniendis immorari, quippe quæ cædium et incestuum ulciscendorum satagerent. PORSON.]

118. κἀμοί. Minus bene vulgo καί μοι.

[118. καί μοι. Brunckius, internecivo enclitici odio accensus, κἀμοί. Illud passim revocavi, non monito lectore. SCHAEFER.]

[119. Eustath. Il. A. p. 854, antep. σωκῶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται.]

[119. ΣΩΚΩ. ἰσχύω. δύναμαι. οἱ δὲ, ἀντὶ τοῦ σώζω. Σοφοκλῆς. μόνη γὰρ οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. οἷον καταβαροῦν με, καὶ καταφερόμενον. SUIDAS. [ἀντίῤῥοθον Apollonius Lex. in σῶκος. PORSON.]

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας *στροφὴ α΄.*
Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
τάκεις ὧδ' [a] ἀκόρεστ' οἰμωγὰν,
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς
ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

ΗΛ. γενέθλα γενναίων τοκέων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.

[a] ἀκόρεστον ed. 1. 2.

121. δυστανοτάτας. Schol. ἐξωλεστάτης recte. Vide Musgravium ad Euripidis Herc. Fur. 1349.

[121. ΔΥΣΤΗΝΟΣ. ταλαίπωρος. δυστυχής. ἄθλιος. τάττεται δὲ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ δυστηνοτάτη, ἐπὶ τοῦ ἐξωλεστάτη οὐκ ἐπὶ τοῦ οἴκτου, ἐν οἷς φησιν. Ἰὼ παῖ δυστηνοτάτης Ἠλέκτρα μητρός. οὐ γάρ ἐστιν νῦν ἐπὶ οἴκτου. SUIDAS.]

123. ὧδ' ἀκόρεστ'—Neutrum plurale ἀκορέστα vice adverbii, ut infra, 164. ἀκάματα. Œd. C. 1560. ἐπίπονα. Aj. 197. ἀτάρβητα, aliaque permulta quæ passim occurrunt. Elegantior lectio, quam ut librario vel Græculo cuipiam accepta referri debeat, e sincero antiquitatis fonte in unicum codicem derivata fuit. In quatuor aliis ἀκόρετον reperi, quod ut præ altero sordet, Aldinæ tamen lectioni ἀκόρεστον utique præferendum erat. (p)

[124. ἀθεώτατα. PORSON. et sic ed. Erfurdt.]

124. τὸν Ἀγαμέμνονα. Pendet accusativus a nomine οἰμωγὰν, casum verbi cognati regente. Vide ad Antig. 787. et Abreschium ad Æschylum p. 57.

129. In Aldina legitur ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων. Vocandi adverbium ὦ, quod libri omnes agnoscunt, hîc, ut infinitis aliis in locis, e glossa irrepsisse videtur. In aliis veteribus libris scriptum γένεθλα, in aliis γενέθλα, ut infra, 226. In E. γέννεθλα. In T. sic versus legitur: ὦ γένεθλα γεναίων τοκέων. Voci γεναίων superscripta glossa διὰ τὸ μέτρον. Inepte. Est tamen hæc ipsissima lectio quam commendat Heathius, versumque dactylicam hephthemimerin esse ait, quod ei concedendum non est, nisi ostendat anapæstum in dactylico versu recipi. τοκέων meus exhibet in textu, et E. pro varia lectione, quam, ut magis poëticam, amplector; versumque sic lego: Γενέθλα γενναίων τοκέων. cum antistrophico congruit: Νήπιος ὅστις τῶν οἰκτρῶς. uterque dimeter est anapæsticus catalecticus, non qualis esse debet parœmiacus in regulari systemate, qui ante catalecticam syllabam anapæstum semper habet, sed quales multi reperiuntur in choricis canticis, quorum syllaba catalectica vel spondeo vel dactylo subjicitur.

bewilder myself [illegible] [illegible] [illegible] to [illegible] I love my [illegible]
sorrows [illegible] [illegible] [illegible] —

οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τί με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἰαῖ, ἱκνοῦμαι.
ΧΟ. ἀλλ' οὔ τοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα — ἀντιστρ. α'.
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖς.
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος, ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι.
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐ-
δεμία κακῶν,
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίεις;

131. ξυνίημι. Unicum hoc esse credo apud Sophoclem exemplum correptæ ι in verbo ἵημι, aut quoquam ejus composito. Sed idcirco suspecta non esse debet lectio, tum ob majorem in melicis licentiam, tum quia id alii Tragici sibi indulserunt etiam in senariis. Vide Æschylum S. Th. 495. Euripidem Iphig. T. 299. Hel. 1256. Sane proclive hic erat scribere: Οἶδα τε καὶ ξυνέηκα τάδ'—

[132. ΦΥΓΓΑΝΕΙ. Σοφοκλῆς. ξυνίημι τάδ', οὔτι με φυγγάνει. ἀντὶ τοῦ λανθάνει. Suidas.]

[135. ΑΛΥΕΙΝ. τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν. σημαίνει δὲ ἐνίοτε, καὶ τὸ γεγηθέναι ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος. ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; ὅθεν καὶ δασύνεται. Σοφοκλῆς. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν. ἐπὶ δὲ τοῦ δυσφορεῖν, καὶ ψιλοῦται. Suidas.]

137. οὔ τοι τὸν πατέρ' ἀνστάσεις. Euripid. Alcest. 1007. Τόλμα δ'· οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν Κλαίων τοὺς φθιμένους ἄνω. Ex Homero sumpsit uterque, apud quem Achilles Priamo dicit Il. Ω. 550. Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα. Tædiosus essem, si Triclinii ineptias omnes memorare et refellere vellem. Codd. omnes veteres in secundo post hunc versu habent, ut Aldus, οὔτε γόοις οὔτε λιταῖς.

[137. Eustath. Il. Ω. p. 1364, 48. Σοφοκλῆς δὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως μιμούμενος (v. 551. οὐδέ μιν ἀνστήσεις) φησίν, οὐδέ μιν ἐξ ἀΐδου παγκοίνου λίμνας ἀναστήσεις.]

[138. ΠΑΓΚΟΙΝΟΣ. ἡ λίμνη ἡ τοῦ ᾅδου. Ἀλλ' οὔτοι τόνγ' ἐξ ἀΐδα Παγκοίνου λίμνας ἄν- Στάσεις, οὔτε γόοις, οὔτε λιταῖσι. Πάγκοινον. εἰς ὃν ἅπαντας ἀφικέσθαι δεῖ. ὁ δὲ νοῦς, οὔτε ὀδυρομένη, οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεοὺς, τοῦτον ἀναστήσεις. Ὁμηρικῶς. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Καὶ Αἰσχύλος. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος. Suidas.]

[144. δυσφόρων. v. Œdip. T. 87.]

[144. ΕΦΙΗ. ἐπιθυμεῖς. τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ. γλίχῃ. τί μοι φησὶ τούτων γλίχῃ, ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους; Suidas.]

ΗΛ. νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας,
ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰεὶ δακρύεις.

ΧΟ. οὔ τοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, στροφὴ β'.
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἵα Χρυσόθεμις

[145. ΟΙΚΤΡΩΣ. ἐλεεινῶς. Νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται. Suidas.]

147. ἄραρε est aoristus secundus: nam in præterito medio secunda semper producitur.

[147. ἄραρεν, ὃ ταυτὸν τῷ ἀρέσκει μοι Eustath. Il. Θ. p. 725, 55.]

[147. Suidas in Ἀηδών.]

[147. ΑΡΑΡΕ ΜΕ. ἤρεσέ μου ταῖς φρεσίν. ἀντὶ τοῦ σύμφωνα πράσσομεν ἐγώ τε καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. οἷον ἥρμοσταί μου ταῖς φρεσίν. Suidas.]

148. Ἴτυν γ' ὀλοφύρεται. Omissa est in veteribus codd. particula, quam Triclinius recte ob metrum inseruit. ἀτυζομένα. gl. ταραττομένη.

[148. Brunckius Ἴτυν γ' ὀλοφ. Schaefer.]

[149. ΑΤΥΖΟΜΕΝΟΣ.—ἀτυζομένη. ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη. Ἠλέκτρα φησί. Νήπιος ὃς τῶν—ἄγγελος. τὸ δὲ ἄραρεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσέ μου ταῖς φρεσί. τουτέστιν, ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν. Suidas.]

150. σέ, σ' ἔγωγε νέμω θεόν. Sic optime in membr. scriptum. Perperam vulgo σὲ δ' ἔγωγε—

[150. Brunckius σὲ, σ' ἔγωγε ν. θ. Secutus sum cum Erfurdtio Porsonum, quem v. ad Euripid. Orest. v. 614. Schaefer.]

[151. Eustath. Il. Ω. p. 1368, 27. Σοφοκλῆς—φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν Νιόβην δακρύειν.]

152. Aldus et plerique codd. αἲ αἲ, δακρύεις. In meo αἰὲν, cum gl. ἀεί. Alteri lectioni in August. apposita nota γρ. αἰέν. Unde lego meliore sententia, αἰεὶ δακρύεις.

153. οὔτοι σοι μούνᾳ. Cicero Tuscul. iii. 33. Ne illa quidem firmissima consolatio est, quanquam et usitata est, et sæpe prodest: *Non tibi hoc soli.* Sane frequentissima est apud Tragicos hæc mærentium consolatio. Euripides Med. 1016. Οὔ τοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων. Hippolyto, 841. Οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά· Πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος. Alcestide, 423. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν, Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες. Vide Valckenarii Diatr. Eurip. p. 179.

[157. οἵα. Sic recte Erfurdtius. Perperam vulgo οἷα. In Longi Pastor. p. 16. Vill. dudum notaveram corrigendum esse οἵα δὴ κοινῶν ἐν μελαγχολίαις περιεργία, et sic edidissem, si,

c

160

ὀρνις - ὀρνιθος Ἑλληνικῶς ίgn in the ...
ὀρνιος - Ἀττικῶν

...um personarum

prim sing. - if secus. plur. it would be circumflexed

happy in concealing the violence of his grief –

ὀρω
ἰω παν
ἄτ
μίει δι

XO. οὔ τοι σὰν
ἄ

ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ
ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ
γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛ. ὃν ἔγωγ' ἀκάματα

quod misere distracto vix unquam datur, Adversariorum loculos per otium excutere licuisset. In Longi l. c. præterea requiro articulum ἡ, quem ambigo inseram post δὴ, an post κυνῶν. SCHAEFER.]

[159. Eustath. Il. Δ. p. 440. Ἐν τῷ ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν οὐδέ τι εἶπεν, οὐκ ἔστι τὸ ἀκέων ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως ὡς Ἀριστόνικος βούλεται, ὁμοίως τῷ, ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀκέουσα εἴρηται Ἀττικῶς· Ἀπολλώνιος γὰρ ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἀποδείκνυσιν ἐκ τῆς συντάξεως ἀκριβέστατα, ὅτι οὐ δύναται εἶναι ἐπίῤῥημα μεσότητος. Καινὸν οὖν γένος οὐ μόνον ἡ ὑλήεις Ζάκυνθος καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ τὸ, ἀκέων Ἀθηνᾶ· τοιοῦτον κατά τινας καὶ παρὰ τῷ Φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ τὸ, κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ· ἤγουν ἐν ἀφανεῖ ἀχέουσα ἥβῃ. Ἡ Ἠλέκτρα δηλαδή.]

[159. ΑΧΕΩΝ. μετοχὴ ἐστιν. ἀντὶ τοῦ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι. Σοφοκλῆς. κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ. ἀντὶ τοῦ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος. SUIDAS.]

[160. ὄλβιος. Brunckius ὄλβιον. SCHAEFER.]

160. ὄλβιον ὃν ἁ κλεινὰ—Vulgo legitur ὄλβιος, et hic versus cum tribus sequentibus Electræ partibus contribuitur perquam absurdo errore. Si enim consideret Electra fratrem suum ita reversurum, ut his versibus declaratur, non ita mærore conficeretur, nec spem propemodum abjiceret. Nihil magis alienum est a mente et opinione Electræ. Sunt ista revera Chori miseram virginem consolantis. Verum non ex sententia modo apparet, ineptissimam esse illam personarum divisionem, sed etiam ex eo quod totius chorici cantici œconomiæ adversatur. Quippe constat tribus strophis, totidem antistrophis, et epodo; quod neutiquam perspexit stolidus ille Triclinius, cujus de Sophoclis metris somnia pro oraculis habuit Turnebus, et qui eum secuti sunt editores. Unaquæque stropha et antistropha inter Chorum et Electram ita divisa est, ut utrique personæ tot versus in stropha, quot in antistropha tribuantur. Hîc in antistropha ix. postremi versus Electræ partibus cedunt, quæ in stropha ix. versibus auctiores esse non debent. Egregia hæc restitutio acumini debetur ingeniosi mei amici Thomæ Tyrwhitti. Præterea ego non ὄλβιος, sed ὄλβιον legendum esse contendo. Felicitatis illa prædicatio non præsens tempus, sed futurum spectat. Ineptum esset ἀχέων ἐν κρυπτᾷ ἥβᾳ, ὄλβιος—Qui *mæret*, sane *beatus* non est: sed *quem olim beatum*—sensum diserte versio exprimit. Heathium, quid velit, nescio, ἀχέων *mærens* præcedentibus contradicere affirmantem. Quin ἀκέων, quod reponi vult, ineptum esse judico: ἀχέων legit etiam Eustathius, qui χρῆσιν hanc, ex memoria citatam, non inspecto libro, pessime interpretatur ad Homerum p. 440.

[164. ΑΚΑΜΑΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀκαμάτως. καὶ ἀδιαλείπτως ἢ οὐ κεκμηκότως. SUIDAS.]

προσμένουσ', ἄτεκνος
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ·
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον. ἀντιστρ. β'.
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
βούνομον ἔχων ἀκτὰν
παῖς 'Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,

[166. ΟΙΧΝΩ. περιέρχομαι. Suidas.]

[167. ΜΥΔΑΛΕΑΣ. διαβρόχους. μυδαλέα δάκρυσι. Suidas.]

[167. ΑΝΗΝΥΤΟΝ.—ὅτι μάλιστα τὴν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν. τὸν ἀτελεύτητον βίον. ἡ 'Ηλέκτρα φησί. Suidas.]

174. ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ. Sic libri omnes recte; nec quidquam ob metrum mutandum erat: versus est iambicus, ut secundus strophæ. Pro chorio et iambo, hîc est dactylus et anapæstus. In D. singulis versibus præfixa metri declaratio: huic versiculo apposita nota ἰαμβικόν. Nugatur Heathius, quum ait ἔστι præ suo ἔτι languere. Formula usitata est. Plautus Capt. ii. 2. 63. Est profecto deus, qui, quæ nos gerimus, auditque et videt.

[176. ΥΠΕΡΑΛΓΗ χόλον. ἄγαν ὀδυνηρόν. Suidas.]

[177. ΜΗΘ' ΟΙΣ ἐχθαίρεις—Τουτέστι μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε, μήτ' ἐπιλάθου τῆς ἔχθρας. ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται. ὁ χορὸς φησὶ πρὸς 'Ηλέκτραν. Suidas.]

[179. ΧΡΟΝΟΣ ΓΑΡ ΕΥΜΑΡΗΣ θεός. τουτέστιν, ὁ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται. ἢ οὕτως. εὐχερής ἐστι ὁ χρόνος, ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους. Suidas.]

[179. Eustath. Il. Ω. p. 1342, 46. ὁ διὰ μέσου καιρὸς μαλάττει τὴν ἐν τοῖς θυμουμένοις σκληρότητα, ὥστε ἀληθεύειν τὸν εἰπόντα ὅτι χρόνος εὐμαρὴς θεός.]

[181. ΒΟΥΝΟΜΟΝ. τὴν βοῶν θρεπτικήν. βουνόμον ἔχων ἀκτάν. Suidas.]

[182. ΑΠΕΡΙΤΡΟΠΟΣ. ἀνεπίστροφος. οὔτε γὰρ 'Αγαμεμνονίδης παῖς ἀνεπίτροπος, οὔθ' ὁ παρὰ τὸν ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων. ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ἀνεπίστροφος τὸ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν, ἀλλ' ἔχει ἐπιστροφὴν, καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται. ἢ ἀνεπίλευστος. ἔνθεν καὶ τὸ περιτροπίων ἐνιαυτός. Suidas. N. B. in MS. Glossæ ἀνεπίτροπος. περιτροπίων margini adscriptæ sunt.]

Vengeance is mine saith the Lord

Shields 31 Jany 5 —

[illegible]

[illegible]

valuere dum quod perfectius tuo in animo videtur.

[illegible]

[illegible] [illegible] of [illegible]

[illegible] [illegible], [illegible] ~~[illegible]~~ that's good

[illegible] [illegible] which last began, [illegible] [illegible] [illegible].

οὐθ᾽ ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.
ΗΛ. ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἇς φίλος οὔ τις ἀνὴρ ὑπερίσταται.
ἀλλ᾽, ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία,
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ᾽ ἐφίσταμαι τραπέζαις.
ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ, στροφὴ γ΄.
οἰκτρὰ δ᾽ ἐν κοίταις πατρῴαις,
ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ᾽ οὖν θεὸς, εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

[186. ΑΡΚΩ. δοτικῇ. ἀρκῶ. ἰσχύω, ὑπομεῖναι δύναμαι. ὁ πολὺς ἤδη βίοτος ἀπολέλοιπεν. οὐδ᾽ ἔτ᾽ ἀρκῶ. Suidas.]

[189. ΑΝΑΞΙΑ. ἀξίαν οὐκ ἔχουσα. ἀλλ᾽ ἄτιμος. Ἀλλ᾽ ἅπερ ἥτις ἔποικος, ἀναξία, Οἰκονομῶ θαλάμους πατρός. ἔποικος δὲ, ἀντὶ τοῦ μέτοικος. οἰκονομῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι. Suidas.]

[190. ΟΙΚΟΝΟΜΩ. τὰ ἐν οἴκῳ διοικῶ. Ἀλλ᾽ ἐμὲ—πατρός. (ubi ἥτις—κατατήκομαι—ἅπερ τις ἔπ. ἀναξία οἰκοδομῶ δόμον.) Ἠλέκτρα φησὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς. καὶ ὁ πλείων μοι φησὶ βίος ἀπολέλοιπε μηδέ ποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην. ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας τοῦ Ἀγαμέμνονος πέπρακται, ἧς φίλος οὐδεὶς προΐσταται, ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι, κατ᾽ (ἢ MS.) ἐκεῖνο. ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ. ἀντὶ τοῦ διαιτώμενος τοὺς πατρῴους οἴκους. οἷά τις ἔποικος ἀναξίως οἰκοδομῶ δόμους πατρός. Suidas. conf. v. ὑπερίσταται ubi MS. ἥτις—κατατήκομαι—ἧς φ. οὔτις ἀνὴρ ὑπ.—ἥ τις—ἀναξία.]

[192. ἀμφίσταμαι citat Eustath. Od. Λ. p. 1692, 57.]

196. γενύων. Græcis γένυς dicitur cujusvis instrumenti ferrei acies. Hîc et infra 485. ut Philoct. 1205. pro *securi* accipitur. Eadem tralatione γνάθος cuneo tribuitur ab Æschylo in Prom. 64. σφηνὸς αὐθάδη γνάθον. Quin etiam igni rerum omnium edaci, in Choëph. 321. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.

[196. ΓΕΝΥΣ. εἶδος πελέκεως. Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταία Γενύων ὡρμάθη (ὡρμόθη MS.) πλαγά. Suidas.]

[197. ΦΡΑΣΑΣ. φρασάμενος. ἐπινοήσας. δόλος ἦν ὁ φράσας. τουτέστι, τὴν ἑστίασιν, ἐν ᾗ ἀνῃρέθη ὁ Ἀγαμέμνων. ἔρως ὁ κτείνας. ὁ Αἴγισθος δι᾽ ἔρωτος. Suidas.]

ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον
πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι·
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο,
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν. ἀντιστρ. γ'.
οὐ γνώμαν ἴσχεις, ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
ψυχᾷ πολέμους, τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

[204. Ἔκπαγλα πάθη Schol. ed. Rom.]

205. τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ. Sic legendum, ut versus antistrophico congruat, ὄφρα με βίος ἔχῃ. Perperam vulgo εἶδε, quod ex glossa in textum migravit.

206. αἰκεῖς. Sic scribi debuit ex metri lege. Perperam vulgo ἀεικεῖς. Tum χειροῖν, non χεροῖν legendum. Versus est anapæsticus.

210. ποίνιμα. gl. ἀντίκτισιν ἔχοντα.

[210. ποίνιμα. v. Aj. 843.]

[211. ΟΝΑΙΑΤΟ. ἀπολαύσειαν. Σοφοκλῆς. μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ὀναίατο. τουτέστιν. ἡδονῆς, δόξης. τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. ἤτοι τὸν ἐμὸν πατέρα ἀνελόντες. Suidas.]

216. αἰκῶς. Perperam in libris ἀεικῶς, ut paulo ante ἀεικεῖς. Hesychius: αἰκῶς, αἰκιστικῶς, ὑβριστικῶς, χαλεπῶς. ἀπὸ τῆς αἰκίας.

220. οὐκ ἐριστὰ, id est οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχοντα. Sensus est igitur: ταῦτα δὲ οὐκ ἀξίαν ἔριν ἔχουσι, ὥστε τοῖς δυνατοῖς πλάθειν. οὐκ ἄξιόν ἐστι περὶ τούτων τοῖς δυνατοῖς ἐρίζοντα πελάζειν, seu ἐρίζειν. Ovum ovo similius non est, quam hic versus antithetico. Est uterque dimeter trochaicus brachycatal. Perinde falsi sunt Heathius et Parisinus editor: ille πελάθειν legendum censet: hic versus antispasticos esse ait. Nimirum credidit Heathius primam in πλάθειν corripi, quod et auctore Barnesio affirmat in nota ad Euripidis Rhesum 14. verum fallitur. In illo Rhesi versu, ut et in 347. 914. 923. prima producitur. Sic etiam in

For whom, what person of due sensibility can the language of consolation benefit which I shall bear. —

Person.

ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.
ἀλλ', ἐν γὰρ δεινοῖς, οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος;
τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ', ἄνετε παράγοροι.

Antipatri Sid. Epigr. xxix. Ἀπτολέμων τάδ' ἔοικεν ἐν οἰνοπλῆξι τεράμνοις Πλάθειν, οὐ θριγκῶν ἐντὸς Ἐνυαλίου.

[220. ΠΛΑΘΕΙΝ. πλησιάζειν. Τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν. προσπελάζειν. τουτέστιν, οὐχ οἷόν τε σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. Suidas.]

[220. Eustath. Od. Υ. p. 1887, 14. τὸ μέντοι πλάθειν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τὰ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, οὐχ οὕτω συνθετόν ἐστιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πελάζω γίνεται πλάθω.]

221. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην, ἐν δεινοῖς. Geminata præpositio a mala manu est: ea sublata concinnus fit versus tetrameter dactylicus, antithetico suo par. Inepta est Triclinii interpolatio, ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.

225. ὄφρα με βίος ἔχῃ. Sic libri omnes veteres. Sane proclivius erat in strophico versu 205. ἴδε pro εἶδε reponere, quam lectionem hujusce immutare, ut fecit Triclinius, ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος.

226. τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα. Sic edidit Aldus, ut scriptum est in membr. et aliis omnibus codd. veteribus. Versus est dimeter anapæsticus. Proinde in strophico 206. vere emendavimus Heathius et ego: Θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν. Istis versiculis inauspicato medicam admovit manum Toupius ad Suidam ii. 85. qui eos indiligenter tractavit, non inspecta ulla veteri editione. Saltem pro eo, quo erat, acumine, vidit αἰκεῖς legendum esse. Videat jam Parisinus editor, num fallantur, qui lectionem omnium probæ notæ librorum consensu nixam Triclinii næniis præferunt. Scripserat stolidus ille Græculus: Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλα γενέθλα. et in strophico versu: Θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν. Novus noster Triclinius ista, tanquam si e tripode edictata fuissent, venerabundus amplectitur; nihil ex conjectura mutari vetat, et ἀεικεῖς per synizesin disyllabum esse pronuntiat. En sane dignum magistro discipulum!

227. πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος. Sic recte scriptum in membr. nonnullisque aliis, inter quos etiam est cod. a Triclinio recensitus, ita ut mendosa impressorum lectio ne illi quidem tribuenda sit. Culpa omnis in Turnebum conferenda, qui ex Aldina in suam nihil fere nisi depravationes traduxit. Ediderat Aldus, πρόσφορον ἀκοῦσαί μ' ἔπος, omni structuræ violata lege: hoc Turnebus bonæ codicis sui lectioni ἀκούσαιμ' prætulit. Poterat illud reponi e Suida etiam in καίρια.

[228. καίρια. v. Aj. 34.]

[229. ΑΝΕΤΕ μ' ἄνετε παράγοροι. τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται. οὐδέποτ' ἐκ καμάτων παύσομαι ἀνάριθμος ὧδε θρήνων. Σοφοκλέους ἐξ Ἠλέκτρας πρὸς τὸν χορόν.

τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται·
οὐδέποτ᾽ ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.
ΧΟ. ἀλλ᾽ οὖν εὐνοίᾳ γ᾽ αὐδῶ, ἐπῳδός.
μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ᾽ ἄταν ἄταις.
ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ᾽ ἔβλαστ᾽ ἀνθρώπων;
μήτ᾽ εἴην ἔντιμος τούτοις. —
μήτ᾽, εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ᾽ εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ᾽ ἂν αἰδὼς, ἁπάντων τ᾽
εὐσεβία θνατῶν.
ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ᾽ ἅμα,
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα. σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ᾽ ἅμα.

ἀντὶ τοῦ ἐάσατε, παύσασθέ με παραμυθούμεναι. ὅ ἐστιν, ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι. καὶ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν. τὸ γὰρ θρηνεῖν τὸν πατέρα, ἄλυτόν μοι ἔσται. ὅ ἐστιν οὐδέποτε παύσομαι. ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι. οἷον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς, ἀλλὰ δαψιλῶς χρωμένη. ἐν ὑπονοίᾳ δὲ κεῖται ἀνάνομος. οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς καὶ οὐδέποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς, κεῖται δὲ καὶ ἀνάριθμος τουτέστιν ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι ἀεὶ θρηνοῦσα. SUIDAS.]

[235. σ᾽ om. MS. C. Suidæ in v. Ἄτη.]

[242. ΕΚΤΙΜΟΣ, καὶ ἐκτίμους, ἔξω καὶ ἐκτὸς τῆς τιμῆς. ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων. SUIDAS.]

[242. Eustath. Od. Δ. p. 1514, 22. οὕτω καὶ ἔκτιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ, τὸ ἔξω τιμῆς, ἑτεροῖον ὂν παρὰ τὸ ἔντιμον.]

248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας. Dimeter iambicus, sic scriptus et declaratus in D. Perperam Aldus δώσουσ᾽—

250. εὐσεβία θνατῶν. Versus dactylicus. Si cum Aldo legas εὐσέβεια, trochaicus erit. In præc. v. τ᾽ ἂν valet τοι ἄν.

How often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her young under her wings, & ye would not. — Mat. 23.

ανω ποταμων ιερων
χωρουσι παγαι, κ̣ δικα
και παντα παλιν στρεφεται.
Medea

Si quid novisti rectius istis
candidus imperti: si non — his utere mecum

[illegible] ? sleeping by a brother's hand

of life of women of years at once dispatch'd.

13 [illegible] – January

13 · of [illegible] – beginning of January

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ᾽, ἡ βία γὰρ ταῦτ᾽ ἀναγκάζει με δρᾶν,
ξύγγνωτε. πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ,
πατρῷ᾽ ὁρῶσα πήματ᾽, οὐ δρῴη τάδ᾽ ἂν,
ἃ᾽γὼ κατ᾽ ἦμαρ καὶ κατ᾽ εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ᾽ ὁρῶ;
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ᾽ ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ᾽ ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι
λαβεῖν θ᾽ ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ᾽ ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ᾽ ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ᾽ ἐσθήματα
φοροῦντ᾽ ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς, ἔνθ᾽ ἐκεῖνον ὤλεσεν;
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ᾽ εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην;
ἡ δ᾽ ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ᾽, Ἐρινὺν οὔ τιν᾽ ἐκφοβουμένη·
ἀλλ᾽, ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
εὑροῦσ᾽ ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην᾽ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.

272. τὸν αὐτοέντην. Hæc lectio scholiastæ memorata, vulgatæ αὐτοφόντην præferri digna erat. Vide Lexicon in Αὐθέντης.

273. ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί. Idem hîc significat ταλαίνῃ, ac secundo abhinc versu τλήμων.

[275. ἡ δ᾽. Vulgo ἥδ᾽. Schaefer.]

[275. Suidas: Τλήμων, τολμηρὰ, ἀναιδής. Sic MS.]

278. τότε, olim. Vide notam ad Comici Lysistr. 1023.

281. ἔμμην᾽ ἱερὰ, sacra quæ singulis mensibus fiunt, κατὰ μῆνα, ut Suidas recte exponit. At perperam glossa ἐτήσια θύματα. Hesychius: ἐμμήνιοι, αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι.

ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην,
αὐτὴ πρὸς αὑτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα, τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά·
Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔ τις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.—
τάδ' ἐξυβρίζει. πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην, τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ'· Οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.—
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· ξὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τόνδε προσμένουσ' ἀεὶ

[281. Eustath. Od. Δ. p. 1507, 60. Εἰς δὲ τὴν δαῖτα ἣν ὁ Αἴγισθος πένετει, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖ, ἐλλοχῶν τῷ Ἀγαμέμνονι, ἔστιν εἰπεῖν ὡς καὶ τοῦτο λεχθείη ἂν Ἀγαμεμνόνειος δαὶς ἢ τράπεζα παροιμιακῶς, ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ εὐωχουμένων. Ἄλλον τρόπον τοῦτο ἤπερ ὁ Σοφοκλῆς ἱστορεῖ· ἐκεῖνος γὰρ Ἀγαμεμνόνειον δαῖτα λέγει, τὴν κατ' ἔτος γινομένην ὅτε τὸν Ἀγαμέμνονα ἔῤῥιψαν οἱ ἀνελόντες αὐτόν. Conf. Od. Π. p. 1809, 11.]

[289. ΔΥΣΘΕΟΣ. ἀσεβής. Suidas.]

[299. ΥΛΑΚΤΕΙ. ἐμμανῶς, καὶ ἀναιδῶς βοᾷ, ὡς ὁ κύων. Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας Ὁ πάντα κλεινὸς οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη. Suidas.]

301. ἡ πᾶσα βλάβη. Eadem locutio est in Philoct. 622. Sic ibidem 927. πᾶν δεῖμα.

[301. ΑΝΑΛΚΙΣ. ἀδύνατος, ἀσθενής.—Ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη. Ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος. Συνεργούσης γὰρ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀνεῖλε τὸν Ἀγαμέμνονα. Suidas.]

[302. Eustath. Od. Π. p. 1072, 41. Ἰστέον ὅτι ἐκ τοῦ, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ἔοικε Σοφοκλῆς λαβὼν εἰπεῖν ἀντιθετικῶς τὸ, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος, διὰ τὸν Αἴγισθον σὺν γυναικὶ ἀνδρίζεσθαι τῇ Κλυταιμνήστρᾳ κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Conf. ad Od. Δ. p. 1507, 33.]

[illegible] pleasure from — [illegible] are noble in report only — or ironically — shewing how noble birth, by [illegible] language — detested abomination.

a new cause of mischief.

to act with self-command

to conform to - accommodate - or become subservient to -

τᾶν μὲν τοι ἂν

Μουσᾶν καὶ νῦν μὲν οὖν ....

[illegible] - Understand

Adv. Syr. [illegible]

[illegible]

ἔπει τοι ἄν.

[illegible]

Τοίας δ' ἐπε[illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible]

παυστῆρ' ἐφήξειν, ἢ πάλαι ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς
πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.
ΧΟ. φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
ΗΛ. ἦ κάρτα· μὴ δόκει μ' ἂν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
ΧΟ. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.
ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος, ἱστόρει, τί σοι φίλον.
ΧΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῄς,
ἥξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.
ΗΛ. φησίν γε· φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.
ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.
ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.
ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.
ΗΛ. πέποιθ', ἐπεί τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.
ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

[305. ΜΕΛΛΩ. ἐπὶ τοῦ βραδύνω. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐσομένου χρόνου παρὰ Θουκυδίδῃ. καὶ Σοφοκλῆς. Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾶν τι, τὰς οὔσας τέ μου, Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορα. (διέφθειρα MSS.) SUIDAS.]

[305. Legendum ex Magistro v. διέφθορεν. τὰς οὔσας τέ μοι, ut recte ibi monent Stœberus et Oudendorpius. PORSON.]

[306. διέφθορας citat Eustath. Il. A. p. 191.]

309. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic in E. At in membr. in quatuor aliis veteribus, et in Triclinii recensione πολλή τ' ἀνάγκη, cum particulæ declaratione τοι.

[312. Eustath. Il. B. p. 333, 44.]

[320. ΟΚΝΩΝ. ἀναδυόμενος. Σοφοκλῆς. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα. SUIDAS.]

[320. Citat Eustath. Il. K. p. 819, 26.]

322. ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν. Sic in Œd. Col. 262. Hesychius ἀρκεῖ, προσαρκεῖ, βοηθεῖ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἂν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν, οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς, οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἐπεί θ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ'· ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.

[335. ΥΦΕΙΜΕΝΟΙ. ὑποχείριοι. ὑποτεταγμένοι. ἢ ὑφειμένοι, ἐκλελυμένοι. καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ. ὑφειμένη οὖν, καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ, ἐδεῖτο ξυγγνῶναι οἱ βασιλέα. καὶ Εὐρίπιδης. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ. SUIDAS.]

345. ἐπεί θ'—Id est ἐπεί τοι. Perperam in Aldina ἔπειθ', quod valet ἔπειτα.—θάτερ'. Sic Aldus et veteres libri, id est θάτερα, Attice, ut πότερα pro πότερον. Triclinius imperite supposuit θάτερον. Scilicet anapæstum in pari sede tragici senarii non reformidabat.

[illegible] ...
lowering my sails. –

[illegible]
[illegible]
κατὰ τὸν ἐλάττονα.

in the next place you must choose one of the two alternatives.

λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακὴ,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.
ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

[361. ΥΠΕΙΚΑΘΩΝ. ὑποχωρῶν. καὶ ὑπεικάθοιμι. Σοφοκλῆς δὲ ὑπεικάθοιμι. SUIDAS.]

363. Vulgo legitur: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον Βόσκημα. Qua in lectione nullus inest sensus. Nam inde is elici non potest quem *percommodum* expressisse sibi videtur Heathius hac versione: *Id enim solum mihi pro cibo sit, ut ne me ipsa angam.* Sententia satis inepta Græce sic exprimi debuisset, ἐμοὶ γὰρ ἔστω μόνον βόσκημα, τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖσθαι, vel τὸ ἐμὲ μὴ λυπεῖν ἐμαυτήν. Verbo activo λυπεῖν subjici debet persona in quam cadit actio, quæ nisi expressa sit, tota phrasis nihil aliud quam griphus est. Heathio placet ἐμαυτὴν subintelligere: at secus videbatur auctori glossæ in codd. superscriptæ verbo λυπεῖν, τὸν θανόντα πατέρα. Quis dijudicabit, uter verius poëtæ mentem assecutus sit? Perinde fallitur uterque. Haud temere eruditi viri lectionem hanc mendosam esse judicarunt, sed quod reponendum esse conjecerunt τοὐμὲ μὴ λιπεῖν, vel μὴ 'λλιπεῖν, nimis abjectum est, et ab Electræ magnanimitate alienum. Unica vocula mutata sententiam restituimus: Ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμέ νιν λυπεῖν μόνον Βόσκημα. *id enim solum mihi pro cibo sit, quod eos angam.* Dixerat paulo supra λυπῶ δὲ τούτους. nec quidquam aliud cupit, quam ut pergere possit eis molesta esse.

364. τιμῆς τυχεῖν. In C. E. August. λαχεῖν. Hæc verba sæpe commutantur. Sane λαχεῖν cum genitivo construitur, idque fere ellipsi nominis μέρος: rarius, ubi nec hoc nomen, nec ullum aliud subintelligi potest, ut Œd. Col. 450. Ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου. Sed plerumque cum accusativo construitur hoc verbum. Proinde τυχεῖν hîc prætuli, et ex hoc loco in Antig. 699. edidi: Οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;

ΧΡ. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· κοὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.
ΗΛ. φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. - εἰ γὰρ τῶνδέ μοι
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.
ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς, ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.
ΗΛ. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;
ΧΡ. μάλισθ', ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

378. ἐξερῶ σοι. Sic bene Aldus, unico adstipulante codice. In aliis τοι cum superscripta glossa σοι. Si genuinum esset τοι, pro δὴ accipi deberet: nam Doricum pronomen τοι Atticis poëtis inusitatum est. Hæ voculæ sæpissime permutantur, quod contigisse videbimus infra v. 871.

379. εἰ μὴ λήξεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinianus; perperam in impressis λήξοις.

381. προσόψει. Eustath. p. 1839. ubi de adverbiis ἐνταυθοῖ, ἐνταῦθα disserit, hunc locum citans κατόψει legit.

[381. ΚΑΤΗΡΕΦΕΑ. κατεστεγασμένα. μέλλουσι γὰρ ἐνταῦθά σε πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει. ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ὑμνήσεις κακά. Σοφοκλῆς.

382. ὑμνήσεις κακά. gl. θρηνήσεις τὰς δυστυχίας. Eustath. p. 634. τὸ ὑμνεῖν φαύλως ἐκλαμβάνεται ποτὲ κατὰ βαρεῖαν ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς· ὑμνήσεις κακά. ἤγουν ὑβρίσεις. καὶ ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ (1275.) τοιαῦτ' ἐφυμνῶν· ἤγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος (S. Th. 7.) ὑμνεῖται ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις. Εὐριπίδης (Med. 425.) τὴν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύνην· ἤγουν κακολογοῦσαι. καὶ, ἐπεὶ ἀντάχησαν ὕμνοι· αἱ κατὰ τῶν ἀῤῥένων ὕβρεις δηλαδή. Ultima χρῆσις ex eodem chorico cantico in Medea petita, ubi legitur ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γέννᾳ.

[382. ΥΜΝΕΙΝ. ὀδύρεσθαι. μέμφεσθαι. λοιδορεῖν. κατ' εὐφημισμόν. ὡς ἐν πρώτῳ πολιτείας Πλάτων. καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Αἰσχύλος φασί. ΥΜΝΗΣΕΙΣ. χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. ἡ τραγῳδία φησί. Suidas.]

385. δή με. Sic codd. omnes veteres. In impressis μοι, ut est in Triclinii recensione. Imperite sane mutata fuit prior lectio, sublata Attica elegantia. Comicus Vesp. 696. Ταυτί με ποιοῦσ', οἴμοι τί λέγεις; Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς. Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alîus particulæ erasæ substitutum.

[385. V. Eustath. Il. Θ. p. 694, 26. et Ψ. p. 1326, 57. ubi ποιεῖν.]

Separated from the world -

ἀγὼν δ' ἐσχηκὼς ἐν θαλάσσῃ βιοτεύειν.

ὅπως μίασμα τῆς ἐπιχθονίης [illegible]

[illegible] καταθανεῖν [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] Medea

in τοι αρα, τε could not be used with the first [illegible] in the sentence unless followed by και

ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.
ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;
ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾷν νοεῖ.
ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;
ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω.
ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
ΗΛ. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.
ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.
ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ ξυναινέσεις ἐμοί;
ΗΛ. οὐ δῆτα. μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
ΧΡ. χωρήσομαί τ' ἄρ', οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
ΗΛ. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

399. πατρὶ τιμωρούμενοι. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinianus. Turnebus, quem deinceps alii secuti sunt editores, priorem lectionem mutavit, quam scilicet solœcam arbitratus est, et quia mulier loquitur, reposuit τιμωρούμεναι. Imperite. Mulier si de se loquens verbo plurali inducitur, pronomen vel participium plurale semper masculino genere ponitur. Vide notam ad Antig. 926.

[408. κενή. v. Aj. 971.]

405. ἐμπορεύῃ. Perperam Aldus, ut in codice meo scriptum est, ἐκπορεύῃ. Vide ad Œd. T. 456. ἔμπυρα. Suidas: τὰ καιόμενα ἱερεῖα. Nempe Chrysothemin sequebantur famuli omnia ad sacrificium necessaria ferentes, et inter alia victimas, quales defunctorum manibus mactari solebant, quasque moris erat ad tumulum cremare. Rogata Chrysothemis *cui victimas illas ferat*, respondet *a matre se missam ut patris tumulo infundat libamina*. Nempe libatio sine victima fieri non poterat, siquidem in inferiis sanguine libare mos erat. Virgilius Æn. iii. 66. Inferimus tepido spumantia cymbia lacte, Sanguinis et sacri pateras: Æn. v. 77. Hîc duo rite mero libans carchesia Baccho Fundit humi, duo lacte novo, duo sanguine sacro. Inde liquet perperam in glossa τάδ' ἔμπυρα exponi ταύτας τὰς σπονδάς.

ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.
ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.
ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, οὐφόρει ποτὲ
αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,

[411. ΣΥΓΓΕΝΕΣΘΕ. συμμαχήσατε. συνεργήσατε. συμπράξατε. Σοφοκλῆς. ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθ' ἀλλὰ νῦν. ἀντὶ τοῦ συμμαχήσατε ἡμῖν κἂν νῦν. SUIDAS.]

[411. ΑΛΛΑ ΝΥΝ ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγένεσθ' ἀλλὰ νῦν· ἀντὶ τοῦ διὰ τάχους. ἡ τραγῳδία φησί. SUIDAS.]

[415. ΠΟΛΛΑ ΤΟΙ σμικροὶ λόγοι Ἔσφηλαν ἤδη, καὶ κατώρθωσαν βροτούς. Ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν τυχόντων καὶ βλάπτονται, καὶ ὠφελοῦνται. SUIDAS.]

[416. Eustath. Il. Z. p. 623, 30.]

[419. ΕΦ' ΕΣΤΙΑΣ, ἀντὶ τοῦ κατ' οἶκον. καὶ ΕΦΕΣΤΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον. τουτέστιν, ἔποικον. Σοφοκλῆς. —Εἶτα τόνδ' ἐφέστιον Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον. SUIDAS.]

424. ἡλίῳ δείκνυσι τοὔναρ. Iphigenia in Tauris apud Euripidem 43. Ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα, Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. Medeæ nutrix apud eumdem v. 56. Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, Μηδείας τύχας. Plautus Mercatoris initio: Non ego idem facio, ut alios in comœdiis Vidi facere amatores, qui aut nocti, aut dii, Aut soli, aut lunæ miserias narrant suas. Quos pol ego credo humanas querimonias Non tanti facere, quid velint, quid non velint.

427. πέμπει μ' ἐκείνη. Sic liquido scriptum in C. D. T. meo. Minus bene ceteri et Aldus πέμπει με κείνη. Verum ista absque codicis auctoritate emendari debent.

428. Ab hoc versu incipit Electræ ῥῆσις in Aldina et codd. aliquot, librarii manifesto errore.

Sic nox autem, tamen necessarium temporis adversitate.

qui nocturna [illegible] dispelle

That [illegible] Lord [illegible] able
To give us only good, [illegible]
And the [illegible] evil [illegible]
Disperse it as now light dispells the dark.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ἐμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν.
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, ξὺν κακῷ μέτει πάλιν.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν, ὧν ἔχεις χεροῖν,
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ', ὅταν θάνῃ,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθων κάτω.
ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ, εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ

434. λουτρὰ, *libamina*, ut supra 84. ubi perspicuum est eadem significatione usurpari qua λοιβαὶ in v. 52. Huc pertinet Hesychii glossa: χθόνια λουτρὰ, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκόμιζον γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. Proprie indigetantur hac appellatione aquæ libationes. Dioscorides Epigr. xxxvi. Ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί· μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρὰ χέῃς· σέβομαι, δέσποτα, καὶ ποτάμους. Vide Meursii libellum de Funere cap. xiv.

435. ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν. Haud quidquam ineptius est Britannorum conjecturis ποαῖσιν, vel ῥοαῖσιν. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 271. Aj. 1035. maxime vero Orvillium ad Charitonem p. 398. ubi egregie de hac structura disputat, qua binis substantivis verbum unum elegantissime subjungitur, quod alterutri vix, ac ne vix quidem, seorsum applicari possit, multaque ex utriusque linguæ scriptoribus exempla profert, ab imperitis hominibus temere damnata vel solicitata. Duo tantum promam. Virgil. Æn. vii. 187. Ipse Quirinali lituo, parvaque sedebat Succinctus trabea. Lituo *succinctus* non erat; sed *instructus*, *insignis*. Formam de qua agimus ibi observarunt Burmannus et Heynius. Confer Davisium ad Ciceronem de Finibus ii. 27. Pindarus Pyth. iv. 184. εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον, οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπών. Ubi nomini ἔργον verbum εἰπὼν non aptatur, sed extrinsecus arcessitur commodum ποιήσας, vel simile.

438. σωζέσθων. Sic in meo. Ceteri omnes, ut impressi, σωζέσθω. Illud prætuli tum euphoniæ gratia, tum ob Atticam formam, de qua vide ad Aj. 100. Optimi scriptores quandoque neutra pluralia cum verbis pluralibus construunt.

442. αὐτῇ jungendum, non cum σοὶ, sed cum δέξασθαι, ut sit δέξασθαι αὐτῇ pro δέξασθαι ἀπ' αὐτῆς. Pronomini σοὶ superscripta glossa τινί. Bene. Secunda persona pro tertia incerta et indefinita. Vide not. ad Trach. 2. Neutiquam vero necesse est δέξεσθαι contra librorum omnium fidem legere. Vide quæ notavimus ad Æschyli

γέρα τάδ᾽ οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
ὑφ᾽ ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς,
ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι᾽ αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας,
κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως
ἃ ῎χω, δὸς αὐτῷ τήνδε λιπαρῆ τρίχα,

Persas 738. et ad Euripidis Phœnissas 899.

443. γέρα. ultima longa, non ob metri necessitatem, ut falso tradit auctor glossæ in veteri cod. μακρὸν, διὰ τὸ μέτρον, verum ob contractionem ex γέραα. Vide quæ notavimus ad Euripidis Bacchas 921. Sic plurale τέρα apud Apollonium Argon. iv. 1410.

[445. ΜΑΣΧΑΛΙΣΘΗΝΑΙ. εἰώθασι τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη, ὥσπερ ἀποπιαζόμενοι τὸ μῖσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ. ἢ ὅτι ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι τοῦ φονευθέντος τὰ ἄκρα ἔτεμνον, καὶ περὶ τὴν μασχάλην αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτά. ἵνα φασὶν ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα. καὶ Ἀπολλώνιος. ἐξάργματα τάμνε θανόντος. περὶ τοῦ Ἰάσονος. ἢ ὅτι οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον, ἠκρωτηρίαζον τοὺς ἀναιρεθέντας, ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι, καὶ περιῆπτον ἑαυτοῖς, τὰ ἄκρα συνείροντες, διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι. διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰσύστερόν τι δεινὸν παρ᾽ ἐκείνων. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα. ὃ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. Σοφοκλῆς. Σκέψαι—ἐξέμαξε. V. et in v. ἐμασχαλίσθη. SUIDAS.]

445. ἐπὶ λουτροῖσιν. gl. ἐπὶ καθάρσει.—κάρᾳ dativus est. ὑφ᾽ ἧς θανὼν ἐμασχαλίσθη καὶ τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ἐξέμαξε τὰς κηλῖδας αὐτῆς. Vel, si mavis, κἀπὶ λουτροῖσιν ἐκείνη τὰς κηλῖδας τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ ἐξέμαξεν. Prior ratio magis placet, juxta quam utriusque verbi idem nominativus est.

[446. ἆρα μὴ δοκεῖς—. Optime habet. Verte; *Du glaubst doch nicht*—. Xenophon Anab. VII. 6. 5. Ἆρ᾽ οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται περὶ τῆς ἀπαγωγῆς; Plutarchus Vit. Alex. c. 30. T. IV. p. 72. Reisk. ἆρα μὴ τὰ μικρότατα τῶν Σταπείρας κλαίω κακῶν, κ. τ. λ. Lucianus T. III. p. 366. ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλεύκασί σοι, κ. τ. λ. Conf. Buttmann. Ind. ad Platon. Dial. IV. v. Ἆρα et Hermann. ad Sophocl. Antig. v. 628. in edit. min. Erfurdt. SCHAEFER.]

[446. Eustath. Od. Τ. p. 1857, 3. τὸ δὲ ἀναμάξεις ἀντὶ τοῦ προστρίψεις· σαφέστερον δὲ, ἀντὶ τοῦ, προσκολληθῆναι ποιήσεις αὐτῇ τῇ σῇ κεφαλῇ. καὶ ἔστιν εὑρεῖν τοιαύτην ἔννοιαν καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ, ἔνθα φαίνεται ταῖς πεφονευμένων κεφαλαῖς ἐναπομάττεσθαι τὸ ἐν τοῖς ξίφεσιν αἷμα, ὡς εἰς κεφαλὴν δῆθεν ἐκείνοις τρεπομένου τοῦ κακοῦ.]

[449. ΦΟΒΑΣ. τὰς τρίχας. τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας. SUIDAS.]

[451. Α ΧΩ. ἀντὶ τοῦ ἃ ἔχω. Σοφοκλῆς. κἀμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μὲν τάδ᾽ ἀλλ᾽ ὅμως ἃ ῎χω. SUIDAS.]

[451. ἃ ῎χω. v. Eustath. Il. Δ. p. 492, 10.]

[451. Eustath. Il. Κ. p. 787, 50. αὐχμηρὸν, ᾧ ἴσον τὸ ἀλιπὲς, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, κατὰ τὸ ἀλιπαρῆ τρίχα.]

451. τήνδε λιπαρῆ τρίχα, id est τήνδε ἱκέτιν τρίχα. Sic omnino legendum, ut ex veterum criticorum

[illegible] [illegible] [illegible]

you do not imagine that this brings [illegible] one [illegible] from the guilt of murder

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] on manners of [illegible]. [illegible] tempora [illegible] partis corporis [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] —

καὶ ζῶμα τοὐμὸν, οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπιτνοῦσα, γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν, ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον,
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
ὅμως δ', ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε

commentariis, quorum meminit Scholiastes, olim lectitatum fuisse constat. Hoc jam olim reposuissem nisi vulgatæ lectioni τήνδ' ἀλιπαρῆ gravis Hesychii auctoritas patrocinari mihi visa fuisset, in glossa, ἀλιπαρῆ, αὐχμηρὰν, quæ procul dubio huc spectat; verum deceptus et ipse fuit Hesychius menda quæ antiquitus inolevit. τήνδ' ἀλιπαρῆ per metrum stare non potest. Si τήνδε γ' ἀλιπαρῆ scripsisset poëta, quæ Heathii conjectura est, id multo minus facile depravatum fuisset, quam proclive fuit ex τήνδε λιπαρῆ, facere τήνδ' ἀλιπαρῆ. Causa autem mutationis fuit, quia imperitus librarius λιπαρῆ accepit pro λιπαρὰν, *nitidam*, cujus contrarium quum videret prorsus requiri, barbaram vocem excudit ἀλιπαρῆ. Nec λιπαρὴς, nec ἀλιπαρὴς pro *nitidus* et *sordidus*, Græca vocabula sunt. Græcum est λιπαρὸς, prima semper brevi: ἀλίπαρος caret auctoritate; nescio an exstet uspiam. ἀλιπαρὴς, ut dicebam, plane barbarum est, et e Græcis lexicis in posterum, me auctore, eximetur. In λιπαρὴς, λιπαρεῖν prima semper producitur. λιπαρὴς et λιπαρὸς, quæ forma parumper differunt, sed prosodia et significatione permultum, alibi confundi observavimus. Vide notam ad Comici Lys. 673. Similis menda sublata fuit in Luciani libello Ῥητόρων διδάσκαλος, cap. 9. ubi barbarum illud τὸ ἀλιπαρὲς inficete vertebatur *squalorem:* nunc vero legitur τὸ λιπαρὲς, quod ibi significat *assiduitatem.* λιπαρὴς θρὶξ, hîc dicitur, ut infra, 1378. λιπαρὴς χεὶρ, *supplex manus.* λιπαρεῖν τινα, *supplicare.* Vide Æschylum Prom. 1012. cujus locum protulimus ad Comici Acharn. 452.

[451. ΑΛΙΠΑΡΗ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηρὰν, ἢ λιπαρῆ, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν. Σοφοκλῆς, κἀμοῦ ταλαίνης σμικρὰ μὲν τάδ' ἀλλ' ὅμως ἃ 'χω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα, καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. Suidas.]

[452. ΖΩΜΑ. ἡ ζώνη. Σοφοκλῆς. —Δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα, Καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον. τὴν ζώνην λέγων, οὐ τὸ ἔνδυμα. Suidas.]

[452. Citat Eustath. Od. Σ. p. 1835, 52.]

457. ἀφνεωτέραις. In D. ἀφναιωτέραις, mendose pro ἀφνειοτέραις. Librario obversabatur usitatior forma ἀφνειός. Sed et altera proba est, quod ex hoc loco Eustathius observat ad Homerum p. 623. Ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέραις παρὰ Σοφοκλεῖ. οὕτω δὲ καὶ ὁ θειότερος, θεώτερος ἐν τῷ περιηγητῇ.

[457. Eustath. Il. Z. p. 623, 60. Od. Ξ. p. 1769, 53. citat ob v. ἀφνεωτέραις.]

ἐμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Ἅδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
ΧΡ. δράσω. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων στροφή.
μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
χεροῖν κράτη, μέτεισιν, ὦ
τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.

462. ἐμοί τ' ἀρωγά. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius inepte κἀμοί τ', quod illi Turnebus relinquere debebat.

464. πρὸς εὐσέβειαν, *pie.* Sic Lucianus in Toxaride πρὸς ἀχθηδόνα, *moleste.* Plutarchus in Coriolano πρὸς ὕβριν, *contumeliose.*

[466. ΛΟΓΙΣΜΟΣ.—καὶ Εὐριπίδης. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν. τουτέστιν, οὐκ ἔχει πρόφασιν τὸ φιλονεικεῖν. SUIDAS. V. Toup. Em. I. p. 388.]

467. ἐπισπεύδειν. Sic Tragici exemplaria omnia. Apud Stobæum in sermone *de Veritate* legitur etiam in codd. ἐπισπεύδει perperam. Hunc locum Toupius ad Suidam ii. 133. ridicule vertit, constructione sic ordinata: τὸ γὰρ δυοῖν ἐρίζειν οὐκ ἔχει δίκαιον λόγον. Mira sane phrasis, longeque impeditior ea, unde Henr. Stephanus tam ægre se extricat in Philocteta v. 1140. Tales in senariis verborum trajectiones nuspiam occurrunt. Optime sensum et structuram declaravit Grammaticus antiquus: τὸ γὰρ δίκαιον οὐ παρέχει ἀπολογίαν δυοῖν ὥστε ἐρίζειν, ἀλλὰ παρέχει δηλονότι ὥστε σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾷν.

[467. ἐπισπεύδει Stobæus IX. p. 110. PORSON.]

[471. τήνδε Erfurdtio cur displicuerit, non perspicio. Ajac. v. 289. s. τί τήνδ'—ἐφορμᾷς πεῖραν. SCHAEFER.]

[478. οὐ μακροῦ χρόνου. Minus recte Scholiastes. Est *intra breve tempus.* Plato Phædr. p. 258. ed. Heind. οὐκ ἀφικνεῖται ἐτῶν μυρίων. Xenophon Anab. I, 7, 18. οὐ μαχεῖται δέκα ἡμερῶν. SCHAEFER.]

misjudging or needless.

εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ
καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις —

[illegible]

θρασος [illegible]acia
θαρσος confidentia

ὕπεστί μοι [a] θάρσος,
ἀδυπνόων κλύουσαν

[a] θράσος ed. 1. 2.

479. ὕπεστί μοι θάρσος. Sic codd. omnes veteres et Aldus. Triclinius perperam θράσος supposuit, quod metri lex minime requirebat. Differunt θράσος et θάρσος, *audacia* et *confidentia*. Quæ nomina etsi perpaucis exemplis ostendi possit a Poëtis promiscue adhibita fuisse, quemadmodum in Philoct. 104. θράσος pro θάρσος accipiendum, nulla tamen hîc erat causa cur vox significatior ejiceretur.

480. κλύουσαν. Sic Aldus et codd. omnes, præter antiquissimum, in quo κλυούσᾳ librarii errore. Si quis mala re magna mactari non reformidat, tædium subeat legendi Parisini editoris notam ad hunc locum, unde nihil aliud reportabit, quam Th. Johnsoni conjecturam, multis obrutam nugis, κλυούσᾳ. Illam in Tragicorum lectione multo tritior utroque flocci non existimat Heathius, nec ego pluris facio. Immo perplacet mihi, sic formas poëtici sermonis variari per ἀνταλλαγήν, unde nulla oritur obscuritas. Schema est, quod vocant σολοικοφανὲς, quo constructio ad intellectum, non ad verba refertur. Hîc verbale positum est pro verbo: ὕπεστί μοι θαρσεῖν ἀδυπνόων κλύουσαν ἀρτίως ὀνειράτων. Vel subintelligitur verbum e proximo nomine arcessendum: ὕπεστί μοι θάρσος, ὥστε θαρσεῖν ἐμὲ κλύουσαν— Simile est in Euripidis Medea, 813. —σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Ibi si legeretur, ut nihil vetabat poëtam scribere, —σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάνδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. geminum gemellum exemplum esset. Nihil frequentius ista casuum enallage, cujus venustas librariorum libidini sæpe fuit obnoxia; at multis in locis nullo pacto obliterari potuit. In Antig. 1001. legitur, Ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ Κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ. Quis illic offendere possit? usitata tamen syntaxis flagitat κλαζόντων, quod nullus dubito quin a quopiam librario suppositum fuisset, ni metri lex manifesto obstitisset. In Euripidis Iphig. T. 954. scripserat Tragicus: Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων Ἑκὼν ἐδέξαθ' ὡς θεοῖς στυγούμενον. Imperitæ librarii curæ debetur vulgata lectio, ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε. Variatur constructio, quæ frequentius per genitivum absolutum fieri solet; participiumque quod hoc casu ponendum erat, casu vel recto, vel quarto effertur. Ibi ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε est pro ἐλθόντος δ' ἐμοῦ ἐκεῖσε. In Œd. Col. 1120. τέκνα φανέντ' ἄελπτα, est pro τέκνων φανέντων ἀέλπτως. Et sic facile expeditur difficultas in Æschyli loco Choëph. 408. quem post Pauwium temere solicitat, et pejus adhuc corrumpit idem Sophoclis Parisinus editor: Πέπαλται δ' αὖτ' ἐμοὶ φίλον κέαρ Τόνδε κλύουσαν οἶκτον. quem ad hunc modum resolvas: κλυούσης δ' ἐμοῦ τόνδ' οἶκτον, πέπαλται αὖτέ μοι φίλον κέαρ. Parum sibi constabat Heathius idem alio in loco damnans, in alio probans. κλύουσαν apud Sophoclem defendit, apud Æschylum mutari vult in κλυούσᾳ: haud tamen ita absurda ratione, qua participium hoc femininum Parisinus Professor cum φίλον κέαρ connectit; sed id pro nominativo absoluto habet, hancque emendationem metrica lege confirmari arbitratur. Verum usquequaque falsus est. Nec structuræ, nec me-

ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας
Ἑλλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος
ἀμφάκης γένυς,
ἅ νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἥξει καὶ πολύπους ἀντιστρ.
καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις,
χαλκόπους Ἐρινύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει,
μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἤ τοι
μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,

tri ratione quidquam mutandum est: versus est choriambicus, ut duo sequentes.

[482. οὐ γάρ ποτ'—γ'. Adde hoc illis, quæ nuper congessi ad Theocriti Idyll. I. v. 68. Infra v. 1020. οὐ γὰρ δὴ—γ'. Schaefer.]

[482. ΑΜΝΗΣΤΕΙ. ἀμνημονεῖ. Σοφοκλῆς. οὐ γάρ ποτ' ἀμνηστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλήνων ἄναξ. Suidas.]

[484. χαλκόπλακτος. Vulgo χαλκόπληκτος. Schaefer.]

485. ἀμφάκη. Dorismum invitis libris restitui. Huc respexit Hesychius in mutila glossa Ἀμφακῆς, quæ sic scribi debuit: ἀμφάκης γένυς, ἀξίνη.

488. ἥξει καὶ πολύπους. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Inepte Triclinius particulam δὲ infersit, quæ Heathio fraudi fuit, de hujus versiculi metro disputanti. Est revera, ut strophicus, choriambicus incipiens a spondeo.

[488. Citat Eustath. Od. A. p. 1392, 27.]

[491. ΧΑΛΚΟΠΟΥΣ ἐρινύς. ἤγουν στεῤῥὰ, καὶ ἀκοπίατος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων. Suidas.]

[491. Eustath. Il. I. p. 763, 38. ἐριννῦς, αἳ χαλκόποδες λέγονται διὰ τὸ ἀκάματον.]

[492. ΑΛΕΚΤΡΑ, καὶ ἄνυμφα, ἀντὶ τοῦ παράνομα, καὶ οὐ νενομισμένα, διὰ τὴν μοιχείαν. τουτέστι δύσλεκτρα, καὶ κακόνυμφα. Σοφοκλῆς. ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβη μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα. Suidas.]

495. πρὸ τῶνδε. Heathius legendum censet πρὸς τῶνδε. Miror eum ignorasse πρὸ sæpe idem valere ac ὑπέρ.

[500. Eustath. Il. A. p. 51. ἡ

εξισταται νυκτος αιανης κυκλος —
Ajax —

vide Oresten Euripidis

Αλλ' αρχομαι καλυβριζειν, ου αρχω υβριως
γ

οὐδ᾽ ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκ-
τὸς εὖ κατασχήσει.
ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν ἐπῳδός.
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παγχρύσων δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις
πρόρριζος ἐκριφθείς,
οὔ τις πω
ἔλειπεν ἐκ τοῦδ᾽ οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

Ἀνειμένη μὲν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει·
οὐ γὰρ πάρεστ᾽ Αἴγισθος, ὅς σ᾽ ἐπεῖχ᾽ ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ᾽ οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ᾽, ὡς ἄπεστ᾽ ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
ἐμοῦ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα, καὶ πέρα δίκης
ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.

ὀνειροκριτικὴ περιφραζομένη, μαντεία λέγεται βροτῶν δεινοῖς ἐν ὀνείροις.]

[512. ΠΡΟΡΡΙΖΟΝ. ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν. καὶ ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ ἀντὶ τοῦ παντάπασι. Σοφοκλῆς. Μυρτίλος πρόῤῥιζος ἐκριφεὶς. Suidas.]

[512. Ἐκτριφθεὶς Reisk. p. 15. Recte. Herodot. VI. 86, 4. Euripid. Hipp. 684. ubi Valcken. Procop. Hist. Arc. c. 23. apud Suid. v. ἐπιβολή. Polluc. V. 80. Plutarch. II. p. 13. A. Porson. Sed vulg. defendit Hermannus.]

[516. Eustath. Il. B. p. 168. Ἀνειμένος ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος, ὡς τὸ ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ τρέφῃ.]

[516. ΑΝΕΙΜΕΝΑΙ. ἐκλελυμέναι. παρειμέναι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀνειμένη, ἀντὶ τοῦ ἄνεσιν ἔχουσα πανταχόθεν. ἀνειμένη μὲν ὡς ἔοικας αὖ στρέφῃ (ἐκτρέφῃ MS.) οὐ γὰρ πάρεστ᾽ Αἴγισθος. Suidas.]

522. ἄρχω καθυβρίζουσα. Distinctio inter duas voces poni non debuit: est enim pro ἄρχω ὕβρεως. ἄρχειν hîc valet προκατάρχειν, ut apud Homerum, ἐγὼ δ᾽ ἦρχον χαλεπαίνων, id est Eustathio interprete p. 241. προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀρχεῖν, καὶ κατάρχειν λέγεται παρὰ

ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ,
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς, ὃν θρηνεῖς ἀεὶ,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
εἶεν· δίδαξον δή με, τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς

τοῖς ὕστερον καὶ ὑπάρχειν, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὑπαρχή. καὶ Ὅμηρος μὲν μετοχῇ αὐτὸ συνέταξεν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ γενικῇ αὐτὸ συντάσσουσιν, οἷον ἄρχω ἀπειλῆς ἢ μάχης. ἔστι δ' ὅτε παθητικῶς προφέροντες, καὶ αἰτιατικὴν ποιοῦσιν ἐν αὐτῷ σύνταξιν, οἷον καὶ τὸ Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Hæc χρῆσις sumpta ex Euripidis Hec. 681. Sic infra, 252. ἤρξασά τι λυπηρόν.

525. *πατὴρ γὰρ*—*Hæc longe a vulgatis diverso sensu accipio*, ait Parisinus editor, et ideo accipit pessimum in modum, quem non fert sermonis indoles. Ex præcedentibus quædam repetenda sunt: καὶ γὰρ πρὸς σοῦ κλύω, ὡς πατὴρ τέθνηκεν ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἔξοιδα. In parenthesi sunt verba οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' ἀεί.

[525. ΠΡΟΣΧΗΜΑ. παρακάλυμμα τοῦ ἤθους, ἢ πρόφασις. Πατὴρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοι πρόσχημ' ἀεὶ, Ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. SUIDAS.]

528. Scatet ineptissimis interpolationibus Triclinii recensio. Hîc legere ei placuit εἷλε, κοὐκ ἐγὼ—Quinto post versu pro ἡ τίκτουσ', quæ codd. omnium lectio est, supposuit ἡ τεκοῦσ', spreta temporum ratione. ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγὼ valet ὥσπερ ἐγὼ, ὅτε ἔτικτον.

[532. s. οὐκ ἴσον ἐμοὶ, ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. Constructio satis insolens. Ex regula scripturus erat: ἐμοὶ τῇ τικτούσῃ. SCHAEFER.]

534. Perperam in Aldina τοῦ, χάριν τίνος—In Triclinii recensione τοῦ, χάριν τίνων. Turnebus absque ullo commodo distinctionem mutavit, τοῦ χάριν, τίνων—Perperam uterque τίνων accepit pro genitivo plurali, quum sit participium.

537. ἀντ' ἀδελφοῦ. Sic libri omnes recte, *fratris vice*. Temere Heathius mutat in αὐταδέλφου.

Δεινον το τικτειν &c

Iphigenia in Aulide.—

Hadst thou but loved him half as well as I
Or felt that pain which I did for him once
Or nourished him, as I did, with my blood!
Thou wouldst have rather left thy life-blood there.

Aug. 6th

Ermione & Nicostratus.

1199. [illegible]

καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἅδης τιν' ἵμερον τέκνων,
ἢ τῶν ἐκείνης, ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεῳ δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ', ὡς ἄρξασά τι
λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἴσχιων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας· ἀλλά σ' ἔσπασε
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν, τίνος

[543. δαίσασθαι. i. e. ὥστε δαίσασθαι. Euripides Hippol. v. 1385. s. Br. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. ad q. l. nuper hæc notavi: "i. e. ὥστε διαμοιρᾶσαι. V. Porson. ad Eurip. Med. v. 1396. Homer. Hymn. in Cerer. v. 281. s. οὐδέ τι παιδὸς Μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι. Herodotus I. c. 35. καθαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι. c. 59. ἐδέετό τε τοῦ δήμου φυλακῆς τινος πρὸς αὐτοῦ κυρῆσαι. Conf. Wyttenbach. ad Herodot. in Select. p. 345. Dionysius Hal. Antiquit. Rom. V. c. 65. καὶ τἄλλα, ὅσων ἐδέοντο Τυῤῥηνοὶ παρασχεῖν. Ælianus Var. Hist. I. c. 3. οὐ γάρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείργει. quod Perizonius recte intellexit." Schaefer.]

546. κακοῦ γνώμην. Sic libri omnes. Glossa in plurimis codd. κακοτρόπου, quod olim perperam in textum intuli.

[550. ΔΥΣΘΥΜΟΣ. κακόβουλος. Σοφοκλῆς. Ἐγὼ μὲν οὐκ εἰμὶ—ψέγε. Suidas.]

554. τοῦ τεθνηκότος γ' ὕπερ. Sic Aldina et plerique veteres codd. In meo neutra particula comparet. Pro γε in Triclinii recensione est τε.

557. λυπηρὰ κλύειν. Eadem structura ac οἰκτρὰ βόσκειν in Philoct. 1167.

ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὑμὸς, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν (ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν) κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα, τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.

567. ἐξεκίνησεν. Heathius legendum censet ἐξενίκησεν, quod quidem August. cod. solus exhibet, sed librarii errore. Ceteri omnes codd. et Scholiastes vulgatum tuentur, quod probum est.

[567. ΕΞΕΚΙΝΗΣΕΝ. ἐξεδίωξε. Σοφοκλῆς. SUIDAS.]

[570. Citat Eustath. Il. Α. p. 828. pen.]

571. ὡς perperam Johnsonus vertit *donec*, qua potestate hæc particula ab Atticis nunquam adhibetur.

[572. Alludit huc Eustath. Il. Θ. p. 697, 31. ob v. θηρὸς.]

575. μόλις. In D. μόγις. Significatione differre hæc adverbia tradunt cum alii Grammatici, tum Thomas Mag. Sed nugantur. Promiscue adhibentur et confunduntur passim. Vide ad Thucydidem p. 470. n. 85.

581. In Aldina hîc et tertio post versu excusum τίθῃς. In aliquot veteribus libris scriptum τίθης, quod neutiquam solœcum est. Nam μὴ cum indicativo construitur. Exemplis quæ protuli ad Comici Nubes 493. adde Euripidem Iphig. A. 1545. Ione, 1545. In D. subjunctivus est τιθῇς, quod ob usitatiorem structuram præferri debet.

583. εἰ δίκης γε τυγχάνοις. Sic recte Turnebus edidit. Codd. omnes et Aldus habent τυγχάνεις, solœce: vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1037. Aberravit librarii oculus ad finem tertii exinde versus, ubi rectum est τυγχάνεις.

Sanguine placastis ventos, et virgine caesa
Cum primum Iliacas Danai venistis ad oras

[illegible]

Ag 209 -

Instabam [illegible] cura

[illegible] castumq. datam [illegible]
[illegible] ante [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

2

a murderer & a villain
A slave, that is not twentieth part the tythe
Of your precedent lord -

[illegible]

but I will speak

that bearest thy whole
talk.

an avenger of thy
pollution.

The villainy you teach me I will execute
And it shall go hard but I will better the instruction.

ἀλλ' εἰσόρα, μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον, ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ', οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω·
ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου·
ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρὴ κακὴν,
εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

[584. ΣΚΗΨΙΣ. περικάλυμμα, πρόφασις, ἢ φροντίς. ἀναβολή. καὶ σκήπτομαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. καὶ σκήπτομαι γ' ὅταν τύχω. ἀντὶ τοῦ προφασίζομαι. καὶ Σοφοκλῆς, ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης. SUIDAS.]

596. ἱεῖς. Aldus et plerique veteres codd. ἵεις. Ceteri ἵης. Vide ad Œd. T. 628.

[596. ἵης. Brunckius, ut solet, ἱεῖς. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 141. SCHAEFER.]

600. τοῦ τε συννόμου. In duobus codd. notæ non melioris ξυννόμου.

[607. ΣΤΟΜΑΡΓΟΣ. φλύαρος. SUIDAS.]

[608. ΙΔΡΙΑΣ. ἐμπειρος.—Σοφοκλῆς. Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν λόγων ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. τουτέστι ζηλῶ σε. SUIDAS.]

609. Homerus in Odysseæ fine: μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος. ubi hæc observat Eustath. p. 1969. Ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. ἐντεῦθεν τὸ τραγικὸν ἐρρέθη ἀντιστρόφως κατά

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκ ἔτ' εἰσορῶ.
ΚΛ. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
ΗΛ. εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ', ὅθ' οὕνεκα
ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια, καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ.
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ, καὶ τἄμ' ἔπη,
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ.
ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
ΚΛ. ἀλλ', οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.
ΚΛ. οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.

τι σκῶμμα, Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν κακῶν ἴδρις, Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. ὡς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς, οὕτως οὐδὲ τοὺς φαύλους, παῖς κακῶν ἴδρις κατ' ἐκείνους γινόμενος.

614. *καὶ ταῦτα τηλικοῦτος.* Johnsonus vertit, *idque tantula ætate.* Inepte, si quid recte judico. Electra XXV. annos ad minimum nata erat, τηλικοῦτος vox media est, et tam de majore, quam de minore ætate dicitur.

[616. v. Œd. Tyr. 658.]

[618. ΕΞΩΡΑ. Σοφοκλῆς. ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσηκότα (sic MSS.) Suidas.]

[622, 3. Vulgo habent pro interrogatione. Schaefer.]

[624. ΝΙΝ αὐτόν. αὐτάς. (Œd. C. 43.) Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ἂν Εἴποι λεώς νιν. Καὶ Σοφοκλῆς. Σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς Τοὔργον. τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. Suidas.]

[625. Citat Eustath. Il. A. p. 1422, 26.]

628. *μεθεῖσα.* In C. παρεῖσα. gl. ἐνδοῦσα.

I am conscious.

but let it be so

~~taught~~

intemperately

which sounds of good sense

for unexperienced ears.

[illegible] &c

[illegible]

ἀ καινὰ ὄντα [illegible] σώματα
ἀνθρώπου [illegible]
Athenag. Lamus —

Lilia movet [illegible] candida.

Nostris peccatis et scandalis [illegible].
[illegible]

Nul geminae [illegible] quidem altera
forma, quae [illegible] facilitate vitiis vestris
illorum candente perfectam [illegible]
sed [illegible] cachum mittunt [illegible]

ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ', ἡ παροῦσά μοι,
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·
μὴ ξὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα·
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς·
ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν,
εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.

[634. Eustath. Il. K. p. 789, 15. ἀμφιτελεῖσθαι τὸ μυεῖσθαι, καὶ τελούμενοι, οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι. σύστοιχον δὲ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ, καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν τέλος, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ (Trach. 238.) τέλη ἔγκαρπα, ὃ ἀλλαχοῦ διασαφῶν, ἔφη, θύματα πάγκαρπα.]

636. δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Sic Aldus et codd. omnes veteres præter C. in quo ἃ pro ὧν, quod et Triclinius prætulit. Supra, 431. ὧν ἔχεις. 763. ὧν ὄπωπ', metri lex ne mutarentur obstitit. Vide quæ notavimus ad Comici Vespas 907.

{640. Citat Eustath. Il. O. p. 723. Od. B. 1439, 3. K. p. 1650, 2. ob fem. πλησίας.]

645. δισσῶν, *duplicium*, id est *ambiguorum*. Sic Lucianus in Alexandro p. 218. διττοὺς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων.

646. πέφηνεν. Scholiastes minus bene legit πέφυκεν. Glossema est genuinæ vocis, cujus locum etiam invaserat in Æschyli Prom. 111.

[653. Interpunctione mutandâ sensum mihi videor adjuvisse. Transpositæ copulæ exempla etiam insolentiora viri docti notarunt. SCHAEFER. [Quæ sequuntur, proprie ita dici debebant, καὶ τέκνοις (ξυνοῦσαν) ὅσων ἐμοὶ δύσνοια μὴ πρόσεστι, sed per attractionem τέκνων ὅσων juncta sunt. Schaeferi ratio valde dura est. HERMAN.]

[653. ΕΥΗΜΕΡΟΥΣΑΝ. ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν. Φίλοισί τε ξυνοῦσαν, οἷς ξύνειμι νῦν Εὐημεροῦσαν—δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ εὐημεροῦμεθα. SUIDAS.]

ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων,
δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾷν.
ΠΑΙ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς,
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστὶν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἤκασας καλῶς.
ΠΑΙ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾷν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων. ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑΙ. ὦ χαῖρ' ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω, τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑΙ. τέθνηκ' Ὀρέστης. ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.

[660. ξέναι γυναῖκες. V. Valckenarii Callimachea p. 104. SCHAEFER.]

662. ἤκασας. Vulgo εἴκασας. Atticam formam reposui. Vide notam ad Comici Nubes 350.

[663. ΕΠΕΙΚΑΖΩ. στοχάζομαι. Σοφοκλῆς. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; SUIDAS.]

[663. F. τήνδε γ' εἰκάζων κυρῶ. SCHAEFER.]

664. πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾷν, *decora est videri ut regina:* id est *reginæ similis est.* Hoc significatu frequentatur verbum πρέπω. Pindarus Pyth. ii. 69. Εἶδος γὰρ ὑπερχοτάτα Πρέπεν οὐρανίᾳ Θυγατέρι Κρόνου. Euripides Bacchis, 905. Μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ. Ibidem 1177. Πρέπει γὰρ, ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβη. ut hîc πρέπει εἰσορᾷν, sic apud Æschylum Suppl. 727. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νήϊοι μελαγχίμοις Γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. ubi πρέπουσιν ἰδεῖν, *conspicui sunt.*

[667. Erfurdtiana, nescio cur, Αἰγίσθῳ δ' ὁμοῦ. SCHAEFER.]

[670. Φανοτεύς. v. Eustath. Il. B. p. 274.]

674. οἲ ἐγώ. Sic præstantissimi e veteribus codd. absque elisione, ut Aj. 803. et passim. Eadem est ratio, quæ in τί ἐστι; τί εἶπας; de quibus vide ad Philoct. 733. 917. et quæ notavimus ad Æschyli Persas 515.

676. τότε, *dudum.* In Triclinii

[illegible]

She is dignified

[illegible]

forwarding the communica-
tion of.

ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος. οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαύτης πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑΙ. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,

recensione scriptum νῦν τε καὶ πάλαι λέγω. altera superscripta lectione. Illa in August. quoque nostræ superscripta.

[676. νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω. *nunc, ut antea.* Infra v. 907. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι. SCHAEFER.]

[676. Νῦν τε καὶ πάλαι λέγω Eustath. ad Il. Θ. p. 702, 5. 584, 15. Vide Antig. 181. Eurip. apud Clem. Alex. Strom. III. p. 520. PORSON.]

[681. κοινὸν 4 MSS. Thomæ Mag. v. προσχῆμα. PORSON.]

682. πρόσχημα. inquit Budæus, *decus* significat *et rem visendam.* Herodot. l. v. 28. καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα Μίλητος. Plutarchus in Camillo de Veiis: ἦν δὲ πρόσχημα τῆς Τυῤῥηνίας ἡ πόλις: quod ab interprete male acceptum. Apud eumdem in Fabio, Magister equitum, æquato sibi cum Dictatore imperio, gaudet ἐπὶ τῷ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης καὶ μεγίστης ἀρχῆς ὑφεῖσθαι καὶ προπηλακίσθαι δι' αὐτόν. Eadem significatione simplex σχῆμα adhibet Euripides Andromachæ initio: Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις. Ἑλλὰς ἀγὼν, *conventus Græcorum.* ἀγὼν *certamen* hîc non significat, quod non animadvertens Oudendorpius ad Thomam M. in πρόσχημα, ἀγῶνος cum sequentibus jungit, ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Adjective sumitur Ἑλλάδος, ut Philoct. 223.

[682. ΠΡΟΣΧΗΜΑ. παρακάλυμμα. Σοφοκλῆς. Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν. Ὡς οὔπω ὄντος τοῦ γυμνικοῦ ἀγῶνος. SUIDAS.]

[682. Interpunctionem, ut jam aliis placuerat, mutavi. Ἀγὼν Δελφικῶν ἄθλων dictum ut ἀγὼν μάχης Trachin. v. 20. ubi v. Wakefield. it. Lobeck. ad Ajac. p. 398. Pausanias X. 21, 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. Similiter Diodorus Sicul. IV. c. 16. διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν. ubi v. Wesselingius. SCHAEFER.]

[686. ΔΡΟΜΟΙΣ τοῖς γυμνασίοις, κατὰ Κρῆτας. Δρόμῳ δ' ἰσῶσας τῇ φύσει τὰ πράγματα. (τέρματα MS. ex em. sed a p. m.) Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας. περὶ Ὀρέστου φησίν· οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα, ἀλλ' ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασιν, ἀντὶ τοῦ ἴσος, καὶ τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι, ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ. τουτέστιν ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη. ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ. SUIDAS. In MS. ἀλλ' ἴσος ἐπὶ τῇ μορφῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνης· ὡς ἐπὶ κ. τ. λ.]

686. Vulgo legitur, δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα. Quod quid sit, nemo adhuc diserte potuit exponere. Quæ in scholiis afferuntur explicationes sunt futilissimæ. Cur-

νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
ἓν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς

sus qui δολιχὸς appellabatur, diu post heroïca tempora in usu fuit. Hujus de mensura non convenit inter criticos. Probabile est fuisse xxiv. stadiorum. Verum utut fuerit, quis credat poëtam tam obscuro ænigmate significare voluisse, tot stadia Orestem cucurrisse, quot annos tum esset natus? Quid ostendit φύσει hîc *ætatem* significare? glossa ἤγουν δραμὼν ἁρμοδίως τῇ αὑτοῦ φύσει nihil expedit. Unius literæ mutatione sententiam restituit Musgravius felici conjectura ad Euripidis Phœn. 1135. proposita: Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ ἀφέσει τὰ τέρματα. Eadem laus Oresti tribuitur, quam cursori Ariæ impertit Antipater Sidonius Epigr. xxxix. Ἢ γὰρ ἐφ' ὑσπλήγγων ἢ τέρματος εἶδέ τις ἄκρου Ἠΐθεον, μέσσῳ δ' οὔποτ' ἐνὶ σταδίῳ. Is sane sciebat, quid esset τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσοῦν τῇ ἀφέσει, *metam carceribus cursu jungere*. Librario fraudi fuit elisio τῇ 'φέσει. quod quum non caperet, notius substituit φύσει.

[686. Libri omnes τῇ φύσει, quod recte explicat unus ex Scholiastis, τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἰσώσας τῇ φύσει, ἤγουν ἁρμοδίως τῇ ἑαυτοῦ φύσει δραμών. Nihil enim aliud dicitur, quam, ita Oresten cursum peregisse, ut se dignum fuerit. HERMAN.]

689. τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα. Hæc est codicis mei lectio, quam vulgatæ τοιοῦδ' præfero. In T. superscripta varia lectio ἔργ' οὐδὲ κράτη, quam D. in contextu exhibet. Glossa, τοιαῦτα ἔργα καὶ κράτη ἀνδρὸς, τοιαύτας ἀνδραγαθίας, ἢ τοιαύτην ἰσχύν. quæ explicatio ad nostram lectionem refertur. Eam descripsi e cod. C. qui tamen in textu habet τοιοῦδ'.

690. βραβῆς. Vulgo βραβεῦς. Vide ad Œd. T. 18. Quæ sequuntur verba δρόμων διαύλων πένταθλ' non carent difficultate. Intelligenda sunt, tanquam si scriptum esset, ὅσων γὰρ ἀγώνων νενομισμένα πένταθλα οἱ βραβεῦς εἰσεκήρυξαν, τούτων—Pro ἀγώνων posuit δρόμων διαύλων, quia *cursus* certaminum est nobilissimum; quamobrem in omnibus ludis primum hoc committebatur, et signabantur singulæ Olympiades athletæ nomine, qui stadio vicerat: itidem *Quinquertii* pars erat nobilissima *cursus duplicati stadii*, hujusque certaminis nomine ceteræ quatuor *Quinquertii* partes synecdochice continentur: ἀπὸ μέρους, ut aiunt, τὸ ὅλον. Orestes hîc fingitur primum vicisse *stadio*, postea eodem die *pentathlo* certasse, qua in commissione quinque conjunctorum certaminum, victor omnium renuntiatus est. Idem contigit Xenophonti Corinthio, cujus laudes cecinit Pindarus Olympion. xiii. Exstat vetus Epigramma εἰς τὸ πένταθλον apud Eustathium p. 1320. et in Analectis nostris, tom. iii. p. 247. Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, Καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. Verti debuit: *Quorumcunque enim certaminum a ludorum arbitris indicta fuere pro more quinquertia, horum* etc.

[690. ΒΡΑΒΕΙΣ. οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι κήρυκες. Σοφοκλῆς. ὅσον γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῦς Δρόμον διαύλων πένταθλ' ἃ νομίζεται. SUIDAS. In MS. δρόμων δ. πένταθλ' ἃ νομίζεται.]

Αλμα π [illegible] ακοντα [illegible]

fail him. upheld

Musket fillers.

having taken their stand. had attacked them their station & ο [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

thrown

δρόμων διαύλων πεντάεθλ', ἃ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος, λευκίππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος, Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ', ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω

[691. L. ἆθλ' ἅπερ νομίζεται. περ scil. in πεν, hoc in πέντε migravit. Porson.]

[696. ΘΕΟΣ. Σοφοκλῆς. ὅταν τίς θεῶν βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν. ὅμοιον τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν, θεὸς καὶ πτερόεντ' αἰετὸν ἔκιχε, καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα. Suidas.]

[697. Citat etiam v. Ἰσχύων.]

[698. ἱππικῶν. Generis neutrius esse opinor. Ἀγὼν ἱππικῶν, ut supra v. 682. ἀγὼν Δελφικῶν ἄθλων. Schaefer.]

699. τέλλοντος. gl. ἀνατέλλοντος.

703. Θεσσαλὰς ἔχων. In D. ἄγων, quæ lectio in T. alteri superscripta.

706. Αἰνιὰν. et infra, 724. Αἰνιᾶνος. Perperam Aldus et plerique codd. habent Αἰνειὰν et Αἰνειᾶνος, ut scriptum est etiam in Triclinii recensione. In meo emendate Αἰνιὰν, Αἰνιᾶνος, quod asserit Eustathius ad Homeri catalogum p. 335. Vide Stephanum Bysant. in Αἰνία—λεύκιππος perperam ab editoribus acceptum fuisse videtur pro nomine proprio. Epitheton est quo Stesichorum usum fuisse docet Eustathius p. 524. [Vide et Il. A. p. 83.]

[709. Citat Eustath. Il. Γ. p. 419.]

'φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·

[717. ΧΝΟΑΣ. τὰς σύριγγας τοῦ ἄξονος. σύριγξ δέ ἐστι, τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος: καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ, οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ βαρέως. τὰ γὰρ εἰς η καθαρὸν δισύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα, ὧν προηγεῖται δασὺ, βαρύνεται. χνόη. φθόη. χλόη. τὸ δὲ πνοὴ, οὐκ ἔχει δασύ. Suidas. Conf. v. Σύριγξ. ubi MS. ἔγχριπτ'.]

[717. Eustath. Il. E. p. 598. πλήμναι αἱ τῶν τροχῶν χοινικίδες, ἤτοι σύριγγες, ὅ ἐστιν ὀπαὶ ἅς τινες καὶ χνόας φασὶ, ὡς δηλοῖ Σοφοκλῆς.]

719. ἤφριζον.—Hinc Virg. Georg. iii. 111. Humescunt spumis, flatuque sequentum.

[720. ΣΤΗΛΗ. καὶ ὁ λίθος ὁ καμπτήρ. Σοφοκλῆς. κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων. Suidas.]

[721. ΕΧΡΙΜΠΤ' ἀεὶ, ἀεὶ ἐπλησίαζε. (sic MSS.) Suidas.]

[722. ΣΕΙΡΑΙΟΣ ἵππος. ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ. ὁ δεξιός. δεξιὸν δ' ἀνεὶς σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον. τουτέστι, τῷ καμπτῆρι, τὸν ἀριστέρον. Suidas.]

[722. Eustath. Il. Θ. p. 700, 45. παρήορος, ἀπὸ τοῦ παραείρω τὸ παραζευγνύω γίνεται, ἵνα ᾖ παρήορος ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν, ἢ τῶν ζυγίων κατὰ τὸν κωμικόν· ὁ δὲ τοιοῦτος, καὶ παράσειρος λέγεται παρὰ τοῖς ὕστερον, ἔτι δὲ καὶ σειραῖος ὡς δηλοῖ Σοφοκλῆς. V. ad Il. I. p. 754, 26.]

[724. ΑΣΤΟΜΟΙ ἵπποι. σκληρόστομοι. ἄστομοι πῶλοι βίᾳ φέρουσιν. Suidas.]

[725. φοροῦσιν Plutarch. II. p. 521. C. et ita legendum: vide infra 752. Aristoph. Eq. 525. Euripid. Suppl. 691. ex em. Marklandi. φέρουσιν habet Suid. v. ἄστομοι. Porson.]

726. τελοῦντες, non ad solum Ænianem, sed etiam ad Barcæum refertur. Nam Ænian non agebat simul sextum et septimum cursum; sed quum is septimum ageret, sexies jam circumacta meta, tum Barcæus sextum cursum agebat, sicque adversis frontibus in se invicem impegere. Est itaque τελοῦντες nominativus pendens, vice genitivi absoluti. ἐκ δ' ὑποστροφῆς μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις, τελούντων αὐτῶν ἤδη ἕκτον καὶ ἕβδομον δρόμον. In fine versus 725. comma poni debuit. In curulibus certaminibus duodecies circa metam flectebantur equi. Inde curules victorias Pindarus appellat ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρόμων: et metam, δωδεκάγναμπτον τέρμα δρόμου ἵππων.

727. συμπαίουσι. Mendose Aldus συμπταίουσι.

mingled in confusion. the sockets into which the axle trees are placed

was continually whirling towards the nave of the axle.

the [illegible] [illegible] of horse
[illegible]

[illegible] his [illegible] &
the [illegible] ...

κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον, ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντε ζυγὰ

[727. ΒΑΡΚΑΙΟΙΣ. Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. ΟΧΟΙΣ. Σοφοκλῆς. μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις. Suidas.]

[727. V. Eustath. Il. Γ. p. 432.]

[730. ΝΑΥΑΓΙΩΝ. πτωμάτων. ἐξ ἑνὸς κακοῦ, πᾶν ἐπίμπλατο ναυαγίων πεδίον. Suidas.]

[731. Suidas in v. δεινά. δεινὸς, ἀντὶ τοῦ, ἔμπειρος.]

[732. ΠΕΡΙΣΠΑΝ. ἐξαπατᾷν. καὶ τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαί τι. περισπᾷ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀντὶ τοῦ φυλαξάμενος αὐτοῖς συμπισοῦσιν ἐμπεσεῖν, ἔξω ἀπ' αὐτῶν, τουτέστι, τοῖς ἡνιόχοις. Suidas.]

[732. ΑΝΑΚΩΧΕΥΕΙ. παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀνασειράζει, καὶ ἀνακωχεύειν, τὸ ἐν πελάγει χειμῶνος ὄντος στείλαντας τὰ ὀθόνια σαλεύειν. ἀνακωχεύειν δὲ, κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι. μεταφορικῶς οὖν, ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν, ὅτι οὐ διημιλλήσατο, ἀλλ' ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα καὶ ἠρέμα ἤλαυνεν. Suidas.]

734. ὑστέρας ἔχων. Aldus et codd. ad unum omnes ὑστέρας δ' ἔχων. Melius esset cum Heathio legere ὑστέρας τ' ἔχων. Verum neutra particula opus est, nec ullam agnoscit August. codex quem hîc sequimur. Librarius de suo infersit δὲ, ob præcedens μὲν. Vide ad Trach. 844. Reduplicatio est, quales jam multæ observatæ fuerunt, in ἔσχατος ἤλαυνε, ὑστέρας ἔχων πώλους, antiquam simplicitatem redolens. Sic in Euripidis Andromacha, 393. —ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς, Πρὸς τὴν τελευτὴν, ὑστέραν οὖσαν, φέρῃ. Ibi voces ὑστέραν οὖσαν sine ullo sententiæ detrimento tam bene omitti poterant, quam hîc voces ὑστέρας ἔχων πώλους. Faceta est conjectura Parisini editoris; Ἤλαυνε δὲ ἄνατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων— Hominis temeritatem satis mirari nequeo, qui Tragici Græci emendationem in se suscipit, paremque se huic negotio putat, et tamen ignorat, talem hiatum, qualis in δὲ ἄνατος est, totius theatri sibilis excipiendum fuisse, nec unicum in superstitibus omnibus Atticæ scenæ reliquiis exemplum esse, quo defendi possit. Scriptum oportuisset ἤλαυνε δ' ἄνατος; et tum claudicaret versus in secundo pede.

[734. ΗΛΑΥΝΕΝ. ἤλαυνε δ' ἔσχατος Ὀρέστης τῷ τέλει πίστιν φέρων. οἷον πιστεύων ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται. Suidas. In v. Τῷ τέλει subjungit, ἢ νομίζων ἕως τέλους οὕτως ἐλαύνειν.]

[737. Citat Eustath. Od. Γ. p. 1462, 54.

738. κἀξισώσαντε ζυγά. Sic bene

ἠλαυνέτην, τότ᾽ ἄλλος, ἄλλοθ᾽ ἄτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ᾽ ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ᾽ ἄξονος μέσας χνόας,
κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ᾽ ἑλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ᾽ ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ᾽ ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων· ἔστε νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ᾽ ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κήαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ

in scholiis legitur. Tragici exemplaria pluralem pro duali habent, qui hîc elegantior est.

739. τότ᾽ ἄλλος. Sic membr. et plerique codd. etiam is qui Triclinii recensionem habet. Turnebus tamen pravum πότ᾽ ex Aldina retinuit. Correlativa sunt τοτὲ, ἄλλοτε. Hoc, quia fere geminari solet, vel alteri cognatæ significationis adverbio opponi, infra v. 752. ubi solum absque correlativo ponitur, erudito Heathii amico suspectum fuit. Pro ἄλλοτ᾽ οὐρανῷ conjecit ἀλλὰ τοὐρανῷ, quod equidem cum eo non accipiebam pro τὰ, sed pro τῷ οὐρανῷ. Verum conjecturæ non est locus. E præcedenti φορούμενος πρὸς οὖδας satis intelligitur, impliciti loris cadaveris crura modo in solo porrecta fuisse, modo sursum jactata.

[739. τότ᾽ ἄλλος, ἄλλοθ᾽ ἄτερος. V. not. ad Theocriti Idyll. VI. v. 46. Schaefer.]

[742. ὠρθοῦθ᾽ ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων. Notanda repetitio. In hac figura dici vix potest quantopere Græci scriptores sibi placuerint. V. Lobeck. ad Ajac. p. 267. Schaefer.]

[745. Eustath. Il. E. p. 598, 15.]

[750. Citat Eustath. Il. Z. p. 643, 32.]

757. κήαντες. Sic Aldus et veteres codd. omnes, partim ut edidimus, partim cum ι subscripto κῄαντες. In C. a prima manu scriptum fuerat καίαντες. In Triclinii recensione est κείαντες. Homerica forma est ἔκηα, unde participium κήας. Magis Atticum videri possit κέαντες, quod in Euripidis Rheso ex codd. auctoritate restituit Musgravius :

dashing forward the heads of their chariot horses.

Sat in his upright car.

Κεῖμαι δ' ἐσπάρακται, ἄλλοτ' ἐν πόντῳ [illegible]

[illegible]

it is a painful case

estranged himself [illegible]
in exile

χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός.
τοιαῦτά τοι ταῦτ' ἐστὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
ἀλγεινὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.
ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
ΠΑΙ. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται. contradicted by
ΠΑΙ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.
ΚΛ. οὔ τοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκ ἔτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι

Ἀλλ' ἐκκέαντες πῦρ σ' ἐπ' εὐστέλμων νεῶν. Vide Piersonum ad Mœridem p. 231.

[758. Antiptosin nescio quam Scholiastæ hîc crepant, quibus miror viros doctos assentiri potuisse. Ordo verborum: Φέρουσιν μέγιστον σῶμα ἐν βραχεῖ χαλκῷ δειλαίας σποδοῦ. Χαλκὸς σποδοῦ dicitur ut ἅμαξα χόρτου, πίθος μέλιτος, ὑδρία ὕδατος, etc. V. not. ad Longi Pastor. p. 386. SCHAEFER.]

[760. ἐκλάχῃ. Ita recte Erfurdtius ex Cod. Ien. Vulgo ἐκλάχοι. SCHAEFER.]

[762. τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν. *spectatoribus, scilicet nobis qui vidimus.* Phrasis ex rarioribus. SCHAEFER.]

[766. τί ταῦτα; Xenophon Anab. II. 1, 22. Τί οὖν ταῦτ' ἐστίν; V. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 212. Compares Aristophanis Pac. v. 693. τὰ τί; SCHAEFER.]

[766—768. Citat Suidas in Ὦ Ζεῦ.]

770. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν. Comicus in Lysistr. 884. οἷον τὸ τεκεῖν. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ κακῶς πάσχοντι. Nimis languidum est istud γάρ. Pro τέκῃ Triclinius habet τέκοι, quod in D. superscriptum. Vide not. ad Œd. Col. 393.

[770. Brunckius ex conjectura [Valckenærii] οὐδὲ καὶ κακῶς. SCHAEFER.]

[770. Male Valcken. ad Phœn. 358. Sensus enim postulat γάρ, neque unquam junguntur οὐδὲ καί. PORSON.]

φόνους πατρῴους, δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ' ἐξ ἡμέρας,
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν· ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ', (ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
πρὸς τῆσδ', ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.) νῦν δ' ἕκηλά που,
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
'Ορέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. οὔ τοι σύ· κεῖνος δ', ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.
ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. ὕβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
ΚΛ. οὔκουν 'Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;
ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σὲ παύσομεν.
ΚΛ. πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
ΠΑΙ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.
ΚΛ. ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως

[781. Eustath. Il. z. p. 632, 32. ὕπνον ἐμὲ στεγάζειν ἡδὺν, μεταποιηθὲν ἐξ 'Ομηρικοῦ τοῦ, ἀμφικεχύσθαι νήδυμον ὕπνον.]

[781. ΠΡΟΣΤΑΤΩΝ. ὁ ἐπιγινόμενος. Σοφοκλῆς· 'Αλλ' ὁ προστατῶν Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην. Νῦν δ' ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβων. Suidas. Ubi unus MS. φόβου, alius φόβῳ.]

783. νῦν δὲ—νῦν ἕκηλά που. Intermedia in parenthesi sunt. Eleganter repetitur, ut sæpe, adverbium νῦν: sed addita posteriore loco particula δὲ venustatem omnem sustulerat. In D. scriptum νῦν δὴ 'κηλά που, quod vulgato melius non est.

[786. νῦν δ'. Brunckius δ' delevit. Schaefer.]

792. Νέμεσι. Sic Aldus et præstantissimi e veteribus codd. In aliis Νέμεσις. τοῦ θανόντος jungendum cum Νέμεσι, non cum ἄκουε. Ineptum scholion quod ad hunc versum vulgavit Johnsonus, consulto omisimus.

[792. Post Νέμεσι comma posui, ut jungantur ἄκουε τοῦ θανόντος. Conf. vers. sequ. Schaefer. [Vulg. defendit Herman.]

797. πολλῶν ἂν ἥκοις. Perperam in August. et in Triclinii recensione ἥκεις. In E. εἴης, quod e glossa quam edidimus, ortum.

[800. καταξίως. Erfurdtius ex Cod. Ien. κατ' ἀξίαν. Nostrum satis

my Nurse life's blood.

not with thee be care

unwearying spirit

Knowing

πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς, καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
'Ορέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς,
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρός. ἦ δὴ δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν θάνω,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.
ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ στροφὴ α'.

tuetur similis locus in Œd. Col. v. 911. ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως, οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονός. Omnino amat Sophocles hæc adverbia. Œd. R. v. 133. ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ—. Schaefer.]

814. Perperam vulgo distinctum καὶ πατρὸς ἤδη. Particulæ ἦ δὴ in unam vocem librarii errore coaluerant.

821. ἢν θάνω. Sic optime legebat Scholiastes, quem vide ad v. 975. Tragici exemplaria habent ἢν κτάνῃ. Quanto præstantior sit nostra lectio ex membrorum diserta oppositione apparet: χάρις ἢν θάνω, λύπη ἐὰν ζῶ.

[823. ΚΕΡΑΥΝΟΙ. ἀστραπαί. Ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ Ποῦ φαέθων Ἅλιος, Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες Κρύπτουσιν ἕκηλοι; οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν. Suidas. Conf. et v. φαέθων.]

823. Hic versus et tres sequentes vulgo tribuuntur Choro, manifesto errore. Ab Electra eos proferri debuisse liquet ex Chori subjecta admonitione μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς, quæ ad ista Electræ verba refertur. Inepte Johnsonus vertit, *ne altum nimis clamaveris*. Recte glossa: μηδὲν ἀπρεπὲς εἰς τοὺς θεοὺς εἴπῃς. Vide scholia ad Aj. 386.

	ποῦ φαέθων
	Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
	κρύπτουσιν ἕκηλοι;
	ἒ, ἒ· αἶ, αἶ.
ΧΟ.	ὦ παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ.	φεῦ.
ΧΟ.	μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
ΗΛ.	ἀπολεῖς.
ΧΟ.	πῶς;
ΗΛ.	εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς
	Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
	τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.
ΧΟ.	οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων ἀντιστρ. α'.
	χρυσοδέτοις
	ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν·
	καὶ νῦν ὑπὸ γαίας—
ΗΛ.	ἒ, ἒ. ἰώ.
ΧΟ.	πάμψυχος ἀνάσσει.
ΗΛ.	φεῦ.
ΧΟ.	φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.
ΗΛ.	ἐδάμη—
ΧΟ.	ναί.
ΗΛ.	οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμ-
	φὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔ τις ἔτ' ἔσθ'·
	ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.

838. *ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν, mulierum laqueis irretitum, captum, obrutum.* Allusio esse possit ad monile Eriphylæ datum. Addita in Aldina et in codd. vox *ἀπάταις* a mala manu est et ejici debuit: tam sententiæ inutilis est quam metro.

841. *πάμψυχος ἀνάσσει.* Cicero de Divinatione i. 40. Amphiaraum autem sic honoravit fama Græciæ, Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur. *πάμψυχος* glossa exponit *ζῶν.* recte. *ὁ κατὰ πάντα τρόπον ζῶν.* Nempe quia, ut Homerus ait de Tiresia, *Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι· τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσιν.*

[841. ΠΑΜΨΥΧΟΣ. *ὁ Ἀμφιάραος. ὅτι πασῶν ἀνάσσει ψυχῶν ἐν ᾅδου. ἢ ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. ἢ ὁ διαπαντὸς τὴν ψυχὴν σώζων. ὅ ἐστιν ἀθάνατος.* Suidas.]

[846. ΜΕΛΕΤΩΡ. *ὁ ἐπιμελούμενος. ὁ τιμωρὸς τοῦ πατρός. Ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει.* Suidas.]

do not [illegible] immoderately

[illegible]

a useful friend

Reason.

ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. στροφὴ β'.
ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν
δεινῶν τε στυγνῶν τ' ἀχέων.
ΧΟ. εἴδομεν ἃ θροεῖς.
ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγης, ἵν' οὐ—
ΧΟ. τί φής;
ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων
ἔτι κοινοτόκων
εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.
ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος. ἀντιστρ. β'.
ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;

849. δειλαία δειλαίων κυρεῖς. *Misera miserarum*, id est, *miserrima es.* Perperam Johnsonus vertit: *misera, miserias sustines.* Geminatio ejusdem adjectivi pro superlativo est. Vide ad Œd. T. 465.

[850. ΙΣΤΩΡ, ὑπερίστωρ. πανσύρτῳ, παμμήνῳ πολλῶν, δεινῶν, στυγνῶν τ' ἀχέων. Σοφοκλῆς. κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ. ἀντὶ τοῦ κἀγὼ τούτου ἐπιστήμων εἰμὶ ὅτι ταλαίπωρός εἰμι. οἶδα ὅτι δειλαία εἰμί. αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων. τουτέστι, τῷ πάντα σύροντι τὰ κακά. ἢ πανσύρτῳ. τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὁρμωμένῳ. παμμήνῳ δὲ, τῷ πολυχρονίῳ, καὶ διηνεκεῖ. δειλαία οὖν εἰμι, ὅτι πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη, καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν. SUIDAS.]

852. In Aldina δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχέων. et sic codd. metro claudicante. Oportuit δεινῶν τε, quod jam vidit Heathius. In membr. librarii errore frequentissimo, quo αι et ε confunduntur, scriptum ἀχαίων. Reliqui omnes veteres habent, ut Aldus, ἀχέων. Glossa in E. ἀλγῶν. In mendosum codicem incidit Triclinius nec adeo catus fuit ut mendam animadverteret: inde fecit Ἀχαιῶν, variamque lectionem, nescio unde enotatam, apposuit: γρ. ἀρχαίων. Hoc *metro convenire, et ad sententiam non ineptum esse* dicit Heathius. Ineptissimus itaque sim ego, qui non videam quo pacto ἀρχαίων stare possit, id est quid sibi velint quatuor adjectiva sine substantivo. ἀρχαίων e Triclinii cerebello prodiisse affirmo, nec unquam in ullo Tragici probo exemplari exstitisse. πανσύρτῳ παμμήνῳ accipe pro διὰ τὸ πάνσυρτον καὶ τὸ πάμμηνον.

[855. ΠΑΡΑΓΑΓΗΣ. παρηγορήσῃς. μηκέτι παραγάγῃς, ἵν' οὐ πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων εὐπατριδᾶν ἀρωγοί. SUIDAS.]

856. τί φής; additum in Aldina et in veteribus codd. αὐδᾷς δὲ ποῖον; ineptum centonem a mala manu assutum fuisse nemo non videt.

[861. ΧΗΛΑΡΓΟΙΣ. τοῖς λευκόποσι. ἢ ταῖς ταχείαις. τὰς χηλὰς δὲ, ἀντὶ ὁπλῶν εἶπε. SUIDAS.]

[863. ΤΜΗΤΟΙΣ ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι. τουτέστι, τοῖς τετμημένοις λώροις, καὶ ἱμᾶσιν οὓς καὶ ὁλκοὺς καλεῖ. οἷς εἱλκύσθη Ὀρέστης πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος. SUIDAS.]

ΧΟ. ἄσκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν—
ΧΟ. παπαί.
ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του
τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.
ΧΡ. Ὑφ' ἡδονῆς σοι, φιλτάτη, διώκομαι,
τὸ κόσμιον μεθεῖσα, σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.
ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμὶν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἴ μοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ', ὧδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλου, σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα, τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι

[864. ΑΣΚΟΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητον. καὶ ἄσκοπος λώβη, ἀπροόρατος, τουτέστιν ὁ θάνατος. Suidas.]

866. ἄτερ ἐμᾶν χερῶν. Sic bene codd. ut metrum flagitat. Mendose Aldus χειρῶν.

871. ὑφ' ἡδονῆς σοι. Aldus et codd. τοι male. Vide supra ad v. 378. Eleganter abundat σοὶ, ut sæpe. Accipi etiam potest pro σοῦ χάριν, vel pro πρὸς σέ.

[876. ΙΑΣΙΣ καὶ ἄρηξις διαφέρει. τῶν γὰρ νοσημάτων, τὰ μὲν θεραπεύονται προσκαίροις θεραπείαις, ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις. τὰ δὲ θεραπεύονται παντελῶς, ὅπερ ἐστιν ἴασις. Φησὶν οὖν Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ. Πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων Ἄρηξιν, οἷς ἴασιν [ἴασις MSS.] οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν; τουτέστι, κατ' οὐδένα τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον. Suidas.]

878. ἐναργῶς cum πάρεστι jungendum, non cum κλύουσα. gl. πάρεστι φανερῶς. ὥσπερ ὁρᾷς ἐμὲ ἐναργῶς παροῦσαν.

879. ἀλλ' ἦ. Sic codices alii. In membr. ἀλλ' ἢ cum signo tamen interrogationis in fine sententiæ. Ista quid differant, docebit te Valckenarius ad Hippol. 932.

βλέψασα, θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν, ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου,
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν, ἢ μωρὰν λέγῃς.
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν, ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ,
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,

888. ἀνηκέστῳ. δεινῷ, μανιώδει. In Aj. 52. ἀνήκεστος χαρά. Homericum est epitheton. Il. O. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ad quem locum Eustathius: Ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος. ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς, τοῦ χόλου, ἐῤῥέθη αὐτό. et E. 394. Τότε κέν μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος. In Œd. T. 98. propria significatione adhibetur: ἀνήκεστον μίασμα, id est ἀθεράπευτον.

[888. ΑΝΗΚΕΣΤΟΝ. ἀνίατον. ἀθεράπευτον. ἐς τί μοι βλέψασα θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί; ἀντὶ τοῦ παρακόπτῃ τὰς φρένας, ὡς ἐν τῷ πυρετῷ. ἀνηκέστῳ δὲ πυρὶ, ἀνελπίστῳ προσδοκίᾳ. Suidas.]

[888. Huc alludit Eustath. Il. Z. p. 651, 59.]

[894. Citat Eustath. Il. B. p. 351.]

896. πάντων. Glossa omissam præpositionem supplet ἀπὸ, et κύκλῳ abundare docet. Superscriptum περισσόν. θήκην exponit τὸν τάφον.

[900. s. F. ἐσχάτη—πυρᾷ. Schaefer.]

901. νεωρῆ nihil aliud significat quam νέον, ut Œd. Col. 730. Hîc vice adverbii νεωστὶ adhibetur. νεωρὸν apud Hesychium perperam scriptum pro νεαρόν.

[901. ΝΕΩΡΗ. νεωστὶ ἠρτημένον. ἢ ἐκ νέου τινὸς καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν. ὁρῶ νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον. καὶ Σοφοκλῆς. (Œd. C. 730.) φόβον νεωρῆ τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου. Suidas.]

[903. ὄμμα miror solicitari [ab Hermanno ad Eurip. Hec. p. 123.] ut mendosum. Vere Scholiastes: ὅραμα, ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν. Plato Phædr. p. 274. ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα. Heindorfius: "*amatorium illud spectaculum.* Sophocl. Elect. v. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα." Hoc quidem loco ipse poëta ὄμμα statim interpretatur; τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον κ. τ. λ. Quod si omnes libri haberent ὄνομα, ego corrigerem ὄμμα. Schaefer.]

χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει, πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ, (πῶς γάρ;) ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
ἄγ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
ΗΛ. φεῦ τῆς ἀνοίας. ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ', ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.
ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

914. οὔτι δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Sic ex indole linguæ omnino legendum. Solœce vel inepte vulgo οὔτι δρῶσ' ἐλάνθανεν, quod significaret Clytæmnestram fecisse id, quod plane fecisse neganda est. Ex vi sententiæ vertit Johnsonus, *neque, si fecisset, latuisset*, quem quidem sensum Græca ab Heathio dudum emendata fundunt. Nihil verius hac lectione, quidquid ogganniat Parisinus editor. Quam sæpe imperiti librarii potentialem ἂν omiserint, indices nostri ostendunt in Aristophanem et Sophoclem.

[915. ΕΠΙΤΙΜΙΑ. τὰ ἐπὶ τιμῇ τινὸς γινόμενα. Σοφοκλῆς. ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια. SUIDAS.]

916. ἄγ', ὦ φίλη. Male vulgo legitur ἀλλ' ὦ φίλη. Istud ἀλλ' ab oscitante librario e præcedenti versu repetitum fuit. Valckenario obsecutus sum bene monenti ad Hippol. 288. θάρσυνε. Verbum hoc quod transitive solet adhiberi, hîc neutrum est, et passive significat. Vide Musgravium ad Euripidis Rhesum 639. Heracl. 16. et quæ notavimus ad Or. 269. Bacchas 1041.

917. οὐχ αὑτὸς αἰεί. Perperam in libris οὐκ αὐτός. Vide ad Philoct. 521. Ut αὐτοῖσι, absque articulo τοῖς, nihil aliud significaret quam *illis, ipsis*, nequaquam vero accipi posset pro *iisdem*; ita αὐτὸς sine articulo nihil aliud esset quam *ille, ipse*, non vero, quod sententia flagitat, *idem*.

919. κῦρος. gl. βεβαίωσις.

[919. ΚΥΡΟΣ. ἐπιτυχία. Σοφοκλῆς. πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα κακῶν. ἐπιτευκτικὴ, καὶ κυρία. SUIDAS.]

921. πρὸς ἡδονήν. gl. ἡδέως καὶ τερπνῶς. Sic supra, 369. πρὸς ὀργήν. Cum variis substantivis πρὸς adverbii vicem fungitur. Vide supra ad v. 464.

923. κάτοιδα. gl. ἀκριβῶς γιγνώσκω.

these marks of respect

... for which I am
pledged myself.

ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
ΧΡ. οἴ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;
ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.
ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
ΗΛ. κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
ΧΡ. οἴ μοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
ΗΛ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα.
ΧΡ. ὦ δυστυχής. ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα,
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. τλῆναί σε δρῶσαν ἃ'ν ἐγὼ παραινέσω.
ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.

924. τἀκείνου, id est τὰ ἐκείνου, ut ob crasin prima longa sit. Sic accurate scriptum est in codd. Perperam in impressis τὰ κείνου, metro ruente. Facillimam emendandi rationem Canterum fugisse miror, qui Var. Lect. iv. 29. τὰκ κείνου legendum decernit.

[929. Eustath. Il. z. p. 645, 16.]

933. τινά. gl. ἄνθρωπον φίλον δηλαδή.

[942. ΦΕΡΕΓΓΥΟΣ. ὁ ἐκδεξάμενός τι, καὶ δυνάμενος ἀποτῖσαι· οἷον ἀξιόχρεως δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν. τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος; τουτέστιν, ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλὴς εἰμὶ, καὶ βεβαιωτής. Suidas.]

943. ἃ 'ν, id est ἃ ἄν. In codd. sic fere scribi solet, ἃ'ν, quæ quidem scriptura melior. Quippe quum duæ voculæ per crasin in unam coalescant, geminato accentu usus non est. In codd. autem omnibus, etiam in Tricliniano, scriptum est, ut edidimus, ἃ'ν ἐγὼ παραινέσω, ut nesciam unde in Aldinam irrepserit pronomen σ', quod a male feriato homine insertum fuit sustentando versui, qui hoc fulcro non indiget.

[943. τλῆναί σε δρῶσαν. V. Iacobs. ad Anthol. Græc. III. 2. p. 388. et Wunderlich. Observat. Crit. in Æschyl. p. 152. s. Schaefer.]

[945. πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. "Hanc particulam in gnomis amant

ΧΡ. ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν, ὅσονπερ ἂν σθένω.
ΗΛ. ἄκουε δὴ νῦν, ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔ τις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ᾽ Ἅδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἔγω δ᾽, ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας,
φόνου ποτ᾽ αὐτὸν πράκτορ᾽ ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ᾽ ἡνίκ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἐστιν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ᾽ ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ᾽ ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος, ἐς τίν᾽ ἐλπίδων
βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
πάρεστι δ᾽ ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ᾽ ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ᾽. οὐ γὰρ ὧδ᾽ ἄβουλός ἐστ᾽ ἀνὴρ

Tragici." Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 232. SCHAEFER.]

[945. Suidas: Εὐτυχῶ· ἐπιτυγχάνεται. Π. τ. χ. ὁ. ἱ.]

951. ἔγωγ᾽—Vulgo minus bene ἐγὼ δ᾽—Mox legitur in impressis, et plerisque codd. βίῳ θάλλοντά τ᾽ εἰσήκουον. Copulæ non est locus, nisi post βίῳ distinguatur, hocque nude positum censeatur per ellipsin præpositionis ἐν, ut sit: ἕως εἰσήκουον τὸν κασίγνητον ἐν τῷ βίῳ, καὶ θάλλοντα. Et sic quidem glossa exponit. In Trach. 235. καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα. Sed duriuscula videtur phrasis; idcirco prætuli lectionem cod. D. βίῳ θάλλοντά γ᾽ εἰσήκουον.

[951. ἐγὼ δ᾽. Brunckius ἔγωγ᾽. SCHAEFER.]

953. πράκτορα. gl. ἀπαιτητὴν, ἐκδικητήν.

[953. ΠΡΑΚΤΟΡΑ. ἔκδικον. φόνου ποτ᾽ αὐτὸν, πράκτορ᾽ ἵξεσθαι πατρός. SUIDAS.]

956. ὅπως μὴ κατοκνήσεις. Sic liquido in membr. et in E. ad Attici sermonis normam. Solœce vulgo κατοκνήσῃς. Legitimam particularum ὅπως μὴ cum futuro indicativi constructionem, sæpius a nobis adstructam, ignorarunt homines plerique, qui Græcos auctores notis onerarunt magis quam illustrarunt. Vide quas nugas agat Reitzius ad Luciani Anacharsidem p. 896. ubi legitur optime: καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ.

[958. ΠΟΙ. ποτε. Ἀριστοφάνης. ποῖ γὰρ καὶ χρὴ ἀναμεῖναι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀντὶ τοῦ εἰς τίνα χρόνον. Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν᾽ ἐλπίδων βλέψασ᾽ ἔτ᾽ ὀρθήν. SUIDAS.]

962. ἄλεκτρα, ἀνυμέναια. Neutra pluralia pro adverbiis.

unwedded, unbetrothed.

Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ᾽ ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
ἀλλ᾽ ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει, τοῦ κασιγνήτου θ᾽ ἅμα·
ἔπειτα δ᾽, ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγω γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσά μοι;
τίς γάρ ποτ᾽ ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ᾽ ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
"Ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,

[968. s. εὐσέβειαν—οἴσει. *pietatis laudem feres.* E contrario Antig. v. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην. *impietatis crimen pie agendo contraxi*, ut recte vertit Wunderlichius l. c. p. 65. SCHAFFEB.]

[972. ΦΙΛΕΙ γὰρ τὰ πολλὰ ἑτέρας τρέπεσθαι. τουτέστι, συμβαίνει, ἔθος ἔχει ἄλλως ἀποβαίνειν, ἢ ὡς προσδοκᾷ τις. εὐμετάβολοι γάρ εἰσιν οἱ ἐξ ἐπιθυμίας ἀλόγου ἐπί τι μάθημα ἐρχόμενοι. ἕως οὗ ἐπιθυμεῖ πράξειν τὸν μισθόν. Φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν. SUIDAS.]

[977. Citat Eustath. Il. Θ. p. 723, 16.]

977. τώδε τὼ κασιγνήτω. Nihil notius hoc schemate. Vide Indicem (Lexicon Soph.) in ΤΩ ΧΕΙΡΕ. Multus est ad Homeri versum in scholiis laudatum Clarkius, cujus in longiori nota vix quidquam est sani. Diversas loquendi formas confundit in quibus nihil est simile. Masculinus articulus cum feminino substantivo jungitur tantum in duali. τούτους de duabus feminis nemo Græce dixit. Pausaniæ locus qui laudatur in mendo cubat, et a Clarkio male fuit intellectus. De duobus Niobes liberis, quibus Latonæ pepercit ira, ibi agitur, Meliboea puella, cui Chloris inditum postmodo nomen, et Amycla, qui mas fuit, non femina. Hoc cum aliunde colligi potest, tum ex ipsius Pausanise loco p. 417. Χλωρὶς Ἀμφίονος θυγάτηρ μόνη λειφθεῖσα τοῦ οἴκου· σὺν δὲ αὐτῇ καὶ ἕνα περιγένεσθαί φασι τῶν ἀρσένων. Itaque de mare et puella agens rite dixit l. ii. cap. 21. ΤΟΥΤΟΥΣ δέ φασιν Ἀργεῖοι τὸ ἐξ ἀρχῆς οἰκοδομῆσαι τῇ Λητοῖ τὸν ναὸν, quemadmodum paulo ante dicere debuit περιγενέσθαι δὲ ΕΥΞΑΜΕΝΟΥΣ τῇ Λητοῖ, ubi mendose ex librarii errore legitur εὐξαμένας. Diversum est schema, quum mulier de se ipsa loquens numero plurali, pronomine, vel adjectivo, vel participio masculino utitur, nunquam, apud Atticos saltem, feminino. De hoc schemate egimus ad Antig. 926. cujus exemplum est supra, 399. Πεισόμεσθ᾽, εἰ χρὴ, πατρὶ τιμωρούμενοι. De se sola Electra loquitur. Hecuba apud Euripidem in cognomine fabula v. 511. quum ait οὐκ ἄρ᾽ ὡς θανουμένους μετῆλθες ἡμᾶς; non *de se ipsa et filia* loquitur, ut falso tradit Clarkius, sed de se sola. Dicere non posset, nisi solœce admodum θανούμενον ἐμέ; et invenuste prorsus diceret θανουμέ-

ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς, ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών.—
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ,
ξύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,
παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ΖΗ͂Ν ΑΙΣΧΡΟΝ ΑΙΣΧΡΩΣ ΤΟΙΣ ΚΑΛΩΣ ΠΕΦΥΚΟΣΙΝ.
ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι, καὶ κλύοντι σύμμαχος.
ΧΡ. καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὁπλίζει, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;

νας ἡμᾶς. Exempla ubi ad νέκυς et νεκρὸς structura refertur, ἀπροσδιόνυσα sunt, quia *cadaver* sive maris sive feminæ, nihil unquam aliud est quam *cadaver*. Nec saniori judicio exemplum e Comici Concionantibus petitum, ubi mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debent. Plautus *Quis ea est* bene dixit ætatis suæ more. Nam veteribus Latinis *quis* utriusque generis est, ut ablativus *qui*. θεὸς Græcis utriusque generis est, quorum ex imitatione Virgilius dixit de Venere, *ducente Deo:* et hoc tamen nihil ad rem facit, siquidem ibi nulla est structuræ varietas, nec generis enallage, qualis in τώδε κασιγνήτω. Nam sive *deo*, sive *dea* scripserit Virgilius, semper manserit *ducente*. Quam aliena ista omnia sint a schemate de quo hîc agitur, ostendere volui, quia ista Clarkii nota sæpe doctos viros abusos fuisse animadverti, quo insulsissimas conjecturas, seu vitii manifestas lectiones tuerentur. Vide quæ notavi ad Antig. 986.

979. εὖ βεβηκόσιν. Hesychius: εὖ βεβηκότι, εὐσταθεῖ.

983. οὕνεκ' ἀνδρείας. Sic scriptum est etiam in Triclinii recensione. Turnebus tamen dedit ἀνδρίας.

985. μὴ 'κλιπεῖν. Perperam in veteribus codd. μὴ λιπεῖν, vera lectione glossæ loco superscripta ἐκλιπεῖν.

[993. αὕτη. Vulgo αὐτὴ. SCHAEFER.]

[993. Eustath. Il. Δ. p. 479. ἐσώζετο (sic sine ἂν) τὴν εὐλάβειαν ὥσπερ οὐχὶ σώζεται, ἀντὶ τοῦ ἔσωζε, καὶ ἀντὶ τοῦ σώζει. Conf. p. 694, 23.]

994. τὴν εὐλάβειαν. gl. τὴν αἰδῶ τὴν ἑαυτῆς.

shall awake unpained
by calamity —

undivulged — & ineffectual

οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐκ ἀνὴρ ἔφυς·
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀποῤῥεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν, τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;—
ὅρα, κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.
οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις, εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.

ΧΟ. [a] πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ᾔδη σ' ἀποῤῥίψουσαν ἁπηγγελλόμην.

[a] πίθου ed. 1. 2.

997. οὐκ ἀνήρ. Sic bene in D. ut et in Triclinii recensione. In ceteris, ut apud Aldum, οὐδ' ἀνήρ. Mox χερὶ codd. omnium, præter Triclinii, lectio est. Perperam in libris ἔλαττον.

1005. λύει, subaudito τέλη, λυσιτελεῖ. Plene dixit in Œdipo T. 316. ἔνθα μὴ τέλη λύει. Nude sic posito λύει utitur Euripides Medea, 571. 1112. 1362. Alcestide, 639.

[1005. ΛΥΕΙ. ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖ. Suidas.]

1007. ὅταν θανεῖν χρῄζων τις. Ex vi sententiæ intelligitur supplendum esse adverbium εὐκλεῶς.

[1009, 1010. Citat Suidas in v. Ἀντιάσας.]

[1014. ΕΙΚΑΘΕΙΝ. ὑποχωρεῖν. ὑπείκειν. Σοφοκλῆς. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν. Suidas.]

[1015. ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ. Σοφοκλῆς. Πείθου. προνοίας οὐδὲν ἔφυ βροτοῖς κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ. Suidas.]

1015. πιθοῦ. Sic recte in C. In aliis libris πείθου minus Attice.

1018. ᾔδη. Perperam in codd. et in impressis ᾔδειν. Vide ad Œd. T. 433. Librorum veterum auctoritas hîc si desideraretur, confirmari posset no-

ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
τοὔργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
ΧΡ. φεῦ·
εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
θνήσκοντος, εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
ΗΛ. ἀλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.
ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.
ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα, χὤταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. ἀλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. ἄπελθε. σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ', οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

stra lectio scriptura codicis Eclogarum nominum Atticorum Thomæ Mag. in quo legitur ἤδη. [et ἃ ἐπηγγειλάμην.] Idem Grammaticus ἐπαγγέλλεσθαι hîc αἰτεῖν significare declarat, quo sensu verbum illud adhibuit Xenophon Memorab. Socratis i. 2. 8. Σωκράτης δ' ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον οὐδέν. ubi a sensu plane aberravit interpres.

[1019. αὐτόχειρί. Brunckius αὐτοχειρί. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1037. SCHAEFER.]

1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω. Aldus πάντα γὰρ κατειργάσω, et sic codd. ad unum omnes. In solo C. sinceræ lectionis remansit vestigium: πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω. Perperam πάντα scriptum fuit pro πᾶν, qui admissus error alteri ortum dedit, nempe ut extruderetur metro officiens, particula ἂν, quæ, salvo sensu, per linguæ indolem abesse non potest. Nam πάντα κατειργάσω nihil aliud valet, quam *omnia confecisti:* neutiquam vero *omnia confecisses.* Vide supra ad v. 914. et quæ notavi ad Æschyli Prom. 622.

[1026. ΕΙΚΟΣ. πρέπον. ἢ ἀκόλουθον. εὔλογον—εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς παρὰ τὸ Πινδαρικὸν, δεῖ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν κακόν. καὶ Ἡρόδοτος. ὡς μὲν ἐγὼ δοκέω, καὶ τὸ εἰκὸς ἐμοὶ συμμαχέεται, οὐκ ἦν εὔνοος Λακεδαιμονίοισι. SUIDAS.]

1026. πράσσειν. Sic emendate scriptum in membr. E. et meo. Perperam Aldus πράττειν.

1029. μὴ πάθῃς. Sic optime membr. et E. estque in D. etiam hæc lectio alteri inde depravatæ μάθῃς superscripta. Sic apud Comicum sæpe scriptum τί μαθών; ubi oportuit τί παθών;

[1033. μητρὶ—σῇ. Hoc σῇ magna cum vi additum. *matri te dignæ.* SCHAEFER.]

unaffected

+ Will you not think a second time

ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὒ, προμηθείας δὲ σοῦ.
ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.
ΗΛ. ἦ δεινὸν, εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς, ᾧ συ πρόσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.
ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.
ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;
ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν, ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.
ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς· ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

ΧΟΡΟΣ.

Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους   στροφὴ α'.
οἰωνοὺς ἐσορώμενοι

[1042. Citat Suidas in MSS. et edd. vett. v. Δικητρεπεῖ. (MSS. δικητρεπεῖ) ubi βλάβην interpretatur καταδίκην.]

1047. ἐστιν οὐδὲν—Hoc ordine collocatæ voces in D. concinnius quam in aliis οὐδέν ἐστιν.

[1047. ΕΧΘΙΟΝ. ἐχθρότατον. Σοφοκλῆς. Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς. Τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι. SUIDAS.]

1053. ἢν τυγχάνῃς. Sic Aldus et codd. veteres recte. In Triclinii recensione scriptum εἰ τυγχάνεις.

[1054. Citat Suidas in ΠΟΛΛΗΣ.]

[1058. ΑΝΩΘΕΝ. ἐκ τόπου. ἢ χρόνου. Βάβριος. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ἐσορώμενοι τροφῆς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν; τουτέστιν ἄνωθεν ἐκ φύσεως. ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι. SUIDAS.]

[1058. Eustath. Il. Θ. p. 694, 28.]

τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
βλάστωσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρω-
σι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν;
ἀλλ', οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα,
κατά μοι βόασον οἰκτρὰν

1060. *τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν*—Id est *τῆς τροφῆς ἐκείνων, ἀφ' ὧν*—In meo scriptum *τροφὰς*, et in margine *τροφούς*. Unde olim non male conjecisse mihi videbar *τροφῶν*, *parentum*. Postmodo nihil mutandum esse vidi.

[1060. *τροφᾶς κηδομένους*. Subaudi *τούτοις*. Homerus Od. XXIV. v. 286. *ἡ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ*. Poëmatium in Herodoti Libello de Vita Homeri p. 753, 97. *δεινὴ γὰρ μέτ' ὄπις ξενίου Διὸς, ὅς κ' ἀλίτηται*. Sophocles Ajac. v. 1050. *δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὃς κραίνει στρατοῦ*. Ænigma Sphingis: *ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ κινεῖται*—. Alia collegi ad L. Bos. de Ellips. p. 364. Add. Heindorf. ad Platon. Phædr. p. 221. Eodem modo Latini scriptores. Livius I. c. 32. 8. *hæc, quicumque ei primus vir obvius fuerit,—peragit*. SCHAEFER.]

[1061. *βλάστωσιν*. Vulgo *βλαστῶσιν*.—*εὕρωσι*. Infra v. 1305. *μέγ' εὑρεῖν κέρδος*. Trachin. v. 284. *ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον*. Hæc similiaque exempla recte opponas canoni Ammonii p. 61. ed. Valcken. Fallitur igitur Dawesius Miscell. Crit. p. 255. cui Pindaricum exemplum Pyth. II. v. 118. (ubi conf. Heyn.) opponit Vauvillersius in *Notices et Extraits des Manuscrits de la Bibliothèque du Roi*, T. I. p. 329. Quamquam medii usus longe frequentior. In Pausania II, 22, 5. corrig. *Ἥρα μὲν δὴ παρὰ Ποσειδῶνος εὕρετο ἀπελθεῖν ὀπίσω τὴν θάλασσαν*. SCHAEFER.]

1061. *ὄνασιν*. Dorismum in hac voce usitatam restitui. Minus bene in libris *ὄνησιν*.

1063. In Aldina et in veteribus codd. *οὐ μὰ τὰν*—Verum *μὰ* non admittit metrum, et salva phrasi abesse potest. Vide ad Œd. T. 660.

1065. *δαρὸν οὐκ ἀποίνητοι*. Aldus et codd. omnes veteres ad unum habent *δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι*. In D. *ἀποίνητοι*, cum glossa, *ἀτιμώρητοι*. Triclinii interpolatio est, quam Turnebus repræsentavit, *δαρὸν γὰρ οὐκ ἀπόνητοι*. Superscripta in cod. glossa: *ἄλυποι, ἀτιμώρητοι. ἔσονται δηλονότι οἱ τοιοῦτοι*. Nec particulam *γὰρ*, nec *ἄρ'*, quam illi substituit Canterus, liber ullus antiquus agnoscit. *ἀποίνητοι* primum comparuit in editione Juntina, unde hanc lectionem revocavit H. Stephanus, et merito quidem: est enim altera probabilior. Sed sive *ἀπόνητοι*, sive *ἀποίνητοι* legatur, nunquam hic versus alieni mangonii expers cum antistrophico congruet, qui trimeter est dactylicus: Ἁ πανόδυρτος ἀηδών. Nugatur enim cum magistro suo, qui Heathii notam in pauciora verba contraxit Parisinus editor, primam in *ἀηδὼν* produci affirmans. Metra sibi invicem respondere non possunt, nisi legatur: Δαρὸν ἄρ' οὐκ ἀπόνητοι. Nec sane video quî hac scriptura corrumpatur sententia: *haud longe aberit, quum laboribus et molestiis exercebuntur*.

1067. *κατά μοι βόασον*. Abundat *μοι*, ut sæpe, eleganter.

ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις,
ἀχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη·
ὅτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων — ἀντιστρ. α'.
νοσεῖ· τὰ δὲ πρὸς τέκνων
διπλῆ φύλοπις οὐκ ἔτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, τὸν ἀεὶ, πατρὸς
δειλαία, στενάχουσ', ὅπως
ἁ πανόδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα,
διδύμαν ἑλοῦσ' ἐρινύν.
τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι;
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, — στροφὴ β'.
εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ, παῖ,
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυστον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα,

1070. σφίσ' ἤδη. Perperam in Aldina et veteribus codd. σφίσιν. In D. σφίσι γ'.

[1070. F. σφὶν ἤδη. Schaefer.]

1071. νοσεῖ. Sic libri veteres omnes. Triclinius æquandi metrorum studio νοσεῖ δή.

1075. τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον. Genitivus πατρὸς non ab ullo substantivo librariorum errore omisso, vel extrinsecus arcessendo pendet, verum ab adjectivo δειλαία, vel, si mavis, a suppresso ἕνεκα. Sic infra, 1209. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν. Nimis stolide futilem Heathii conjecturam olim receperam, Ἠλέκτρα, οἶτον ἀεὶ πατρὸς δειλαία στενάχουσ'. Glossæ in codd. τὸν ἀεί. χρόνον δηλονότι. δειλαία ἕνεκεν πατρός.

[1077. L. πάνδυρτος. Porson.]

1078. τοῦ θανεῖν. Perperam Eustathius, cujus locum protuli ad Œd. T. 58. legit τοῦ μὴ θανεῖν.

[1080. Citat Eustath. Il. E. p. 581. ob v. διδύμαν.]

1081. τίς ἂν εὔπατρις. Aldus et veteres codd. male τίς ἂν εὖν.

1087. τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, id est καταπολεμήσασα, ut recte Scholiastes exponit. Ea est librorum omnium lectio, cujus loco Heathius legendum censet καθοπλισαμένα, quia supra v. 996. θράσος ὁπλίζεσθαι dicta fuit Electra. Verum ibi vi reciproca verbi medii ὁπλίζῃ significat *induis*, quod ab hujus loci sententia quantum potest maxime alienum est. Verbo activo et transitivo opus est. Pudet me tam insulsis conjecturis Tragicum olim adulte-

δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ,
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.
ζῴης μοι καθύπερθεν χερὶ — ἀντιστρ. β'.
πλούτῳ τε τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις·
ἐπεὶ σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.
ΟΡ. Ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις, χὠ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ', ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.

rasse. Paulo ante πάγκλαυστον Aldus et codd. habent veteres. Vide ad Trach. 654.

1088. δύο φέρειν ἐν ἑνὶ λόγῳ. Aldus et codd. veteres præpositionem ἐν omittunt, quam metro flagitante reposui. Absorpta fuerat a sequenti voce, quod confirmat glossa ἐν μιᾷ φήμῃ. Triclinius inficete ἑνί γε λόγῳ.

[1090. Eustath. Il. Π. p. 1083. in hæc Homeri verba. αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην] Ἰστέον ὅτι καὶ παρὰ τῷ Ὁμηρικῷ ζηλωτῇ Σοφοκλεῖ ἐστι σχῆμα εὐχῆς ὅμοιον ἐν τῷ, ζῴης μοι καθύπερθεν ἐχθρῶν χειρὶ καὶ πλούτῳ ὅ. ν. ἢ. χ. ν.]

1091. πλούτῳ τε. Perperam Aldus et plerique veteres libri καὶ πλούτῳ.

1094. ἐν ἐσθλᾷ. Sic Aldus et codd. plerique: in aliis ἐπ' ἐσθλᾷ: quidam neutram præpositionem habent. Supra, 1056. ὅταν ἐν κακοῖς ἤδη βεβήκῃς.

1097. τᾷ Διός. Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia Ζηνὸς substituit, pessum dato metro.

[1097. Ζηνὸς. Brunckius Διὸς. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1700. Schaefer.]

[1101. Recte Schol. ματεύω (pro ἱστορῶ.) Porson.]

1102. εὖ θ' ἱκάνεις. Sic codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit εὖ γ'—

[1102. ΑΖΗΜΙΟΣ. ἀβλαβής.—ὁ ἀζήμιος ὁ ἀληθὴς, καὶ μὴ ὑπέχων ζημίαν τοῦ πάθους. Suidas.]

1107. Φωκῆς. Vulgo Φωκεῖς. Illud reposuimus etiam infra v. 1442.

ΗΛ. οἴ μοι τάλαιν', οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλά μοι γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ μικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
ΟΡ. εἴπερ τι κλαίεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.
ΟΡ. δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες. οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τάδε·
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον, εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.

1111. ἐφεῖτο. gl. ἐνετείλατο. Vide ad Philoct. 619.

[1113. s. φέροντες—κομίζομεν. Discas ex hoc loco, quantopere usus participii φέρων Græcis placuerit. Schaefer.]

1124. τάδε. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius substituit τόδε.

[1126. Eustath. Il. H. p. 666. pen.]

1127. ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων. Omissum librariorum errore, ut videtur, pronomen restitui.

[1131. ὤφελες Paullo melius. Porson.]

1134. ὅπως ἔκεισο, ut jaceres. Vide quæ notavimus ad Œd. T. 1392.

νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλησι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος.
ἀλλ' ἐν ξένησι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴ μοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος·
οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντα σὺν σοί. πάντα γὰρ ξυναρπάσας,
θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
τέθνηκ' ἐγώ σοι. φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες, ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν, ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.

1138. φίλησι. Sic procul dubio scribi debuit, ut paulo infra ξένησι. In codd. φίλαισι. August. tamen φίλεσι, quod ex forma a nobis reposita depravatum videri possit. Vide notam ad Comici Ranas 1211.

[1142. ΟΓΚΟΣ. τὸ βάρος. Σοφοκλῆς. μικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν μικρῷ κύτει. περὶ τῶν Ὀρέστου λειψάνων. καὶ ἐν Τραχινίαις. (819.) Ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν Μητρῷον; SUIDAS.]

[1146. ΦΙΛΟΣ. ἀντὶ τοῦ ὄφιλος. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ. Οἴμοι—φίλος. ἀντὶ τοῦ χρήσιμος. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; (Œd. Col. 309.) ὁ γὰρ ἀγαθὸς αὑτῷ τι, καὶ τοῖς φίλοις χρήσιμος. SUIDAS.]

1148. ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην. Sic membr. et alii codd. veteres. Glossa, ὑπὸ σοῦ. Mendose Aldus edidit ἀδελφὴ σή.

1150. θανόντα σὺν σοί. Aldus et plerique codd. θανόντι. Alterum habet meus: et a prima manu D. præter Triclinii recensionem, quod præfero. Euripides Herc. Fur. 69. Καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο. Idem Temenidis: —κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.

[1153. Eustath. Il. Z. p. 649, 23. Θ. p. 702, 38.]

οἴ μοί μοι.
ὦ δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
ὦ δεινοτάτας, οἴ μοί μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας.
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ὡς ξὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.
ΟΡ. φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκ ἔτι γλώσσης σθένω.
ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
ΟΡ. οἴ μοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
ΗΛ. τί δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τά[illegible]
ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
ΗΛ. οὔ τοί ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξέ[illegible]
ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. τί δή ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.

1160. In digerendis tribus his versiculis Aldinam secutus sum, cui concinunt codd. veteres plerique. In D. aliter digesti sunt, ut videtur quidem, haud deterius, Οἴ μοι μοι· δέμας οἰκτρόν· φεῦ, φεῦ. Ὦ δεινοτάτας, οἴ μοι μοι, Dimetri anapæstici sunt, quorum alter parœmiacus.

1168. ξὺν σοί. Sic Aldus et codd. omnes, etiam Triclinii recensio. Turnebus tamen edidit ξὺν τοί, quem errorem nullus subsequentium editorum correxit. Vide supra ad v. 378.

1174. ἀμηχανῶν participium est. Perperam pro nomine acceptum fuit, accentu secus ac oportuerat notato. In C. recte scriptum ἀμηχανῶν.

[1184. ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ. καθορῶν. τί μοί ποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; Suidas.]

1185. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδειν.

ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
ΟΡ. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν τῶνδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ᾽ ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
ΟΡ. τίς γάρ σ᾽ ἀνάγκῃ τῇδε προτρέπει βροτῶν;
ΗΛ. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίου;
ΗΛ. καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. οὐδ᾽ οὑπαρήξων, οὔθ᾽ ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. οὐ δῆθ᾽· ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
ΟΡ. ὦ δύσποτμ᾽, ὡς ὁρῶν σ᾽ ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ᾽ ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. οὐ δή ποθ᾽ ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ᾽ ἂν, εἰ τὸ τῶνδ᾽ εὔνουν πάρα.
ΗΛ. ἀλλ᾽ ἔστιν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
ΟΡ. μέθες τόδ᾽ ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
ΗΛ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ᾽ ἐργάσῃ, ξένε.

1186. ἐν abundat, ut supra, 1141. et passim.

1189. τῶνδ᾽ ἔτ᾽ ἐχθίω. Sic liquido scriptum in meo codice, ut scribi debuisse monuit Canterus, quod nemo non videre poterat. Male vulgo τῶνδέ τ᾽ ἐχθίω.

1194. ἐξισοῖ neutrum significatione passiva, ut Œd. T. 425.

[1194. ΕΞΙΣΟΙ. ἴσα πράττει. Σοφοκλῆς. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ᾽ οὐδὲν ἐξισοῖ. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. Suidas.]

1197. οὐθ᾽ οὑπαρήξων, vitio excusum fuit me nolente et imprudente: legendum οὐδ᾽, ut est in omnibus libris: rectum est, quod sequitur οὐθ᾽ ὁ κωλύσων, quod in plerisque veteribus libris depravatum est; in quibus οὐδ᾽ geminatur.

1200. ἐποικτείρας ποτέ. In D. ἐμέ.

[1201. τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς. *ob tua mala dolores sentiens.* Erfurdtii conjectura, τοῖς ἴσοις, speciosior est quam verior. Qui ἐποικτείρει, non continuo idem ἀλγεῖ. Sæpe enim commovemur *misericordia*, etiamsi non veniamus in societatem *dolorum*. Adde quod Electræ quæ sequitur interrogatio, οὐ δή ποθ᾽ ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; parum videtur quadrare, si vulgatam scripturam deserimus. Orestes ut Electræ videretur ξυγγενὴς, debuit ἀλγεῖν, non τοῖς ἴσοις κακοῖς, *malis perinde gravibus*, quod cujusvis esse potuisset, sed τοῖς ἐκείνης κακοῖς. Schaefer.]

1206. τοῦτό μ᾽ ἐργάσῃ. gl. μὴ ποιήσῃς τοῦτό ἐμέ. Vide supra ad v. 385.

ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.
ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. οὔ φημ' ἐάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
'Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. εὔφημα φώνει. πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
ΟΡ. οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
ΗΛ. εἴπερ γ' 'Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
ΟΡ. ἀλλ' οὐκ 'Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ΟΡ. οὐκ ἔστι. τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.
ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ', εἰ σαφῆ λέγω.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, ξυμμαρτυρῶ.
ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
ΗΛ. ἔχω σὲ χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' 'Ορέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν

1207. πιθοῦ. Vulgo πιθοῦ. Vide supra ad v. 1015.

[1208. Eustath. Il. A. p. 129.]

[1217. ΗΣΚΗΜΕΝΟΝ. κατεσκευασμένον, ἀσκήματα γὰρ τὰ σκευάσματα. ἀλλ' οὐκ 'Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον. Suidas.]

1221. ἦ ζῇ γὰρ ὡνήρ; Perperam vulgo ἀνήρ. In D. liquido scriptum ὠνήρ.

[1224. ὦ φίλτατον φῶς. Sic infra v. 1354. ὦ φίλτατον φῶς, quod explicans poëta statim addit ὦ μόνος σωτὴρ δόμων. Homerus Il. VIII. v. 282. βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Sed imprimis compares cum nostro loco Odys. XVI. v. 23. XVII. v. 41. Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. quæ item interrogatio videtur. Livius I, 39, 3. Scire licet, hunc lumen quondam rebus nostris dubiis futurum, præsidiumque regiæ adflictæ. quod solicitari vehementer miror. Ibidem c. 35, 4. facili certaque emendatione lego:— adcitum: tum se, ex quo etc. Particula tum, referenda ad alteram cum initio orationis positam, quomodo exciderit, vel tacente me intelligitur. Schaefer.]

1226. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί. Perperam Aldus ἔχεις, ut codd. plerique: in quibusdam ἔχῃς. Votum hoc est, et optativus omnino requiritur.

θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.
ΗΛ. ἰὼ γοναί, στροφὴ α΄.
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων,
ἐμόλετ᾽ ἀρτίως,
ἐφεύρετ᾽, ἤλθετ᾽, εἴδεθ᾽ οὓς ἐχρῄζετε.
ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ᾽ ἔχουσα πρόσμενε.
ΗΛ. τί δ᾽ ἔστι;
ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
ΗΛ. ἀλλ᾽, οὐ μὰ τὰν γ᾽ ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν, στροφὴ β΄.
τόδε μὲν οὔ ποτ᾽ ἀξιώσω τρέσαι,
περισσὸν ἄχθος ἔνδον
γυναικῶν ὂν αἰεί.
ΟΡ. ὅρα γε μὲν δή, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ᾽ ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
ΗΛ. ὀτοτοτοτοί. στροφὴ γ΄.
ἀνέφελον ἐπέβαλες
οὔ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέποτε λησόμενον
. . . .
ἁμέτερον

1230. συμφορὰ vox est media, quæ in utramque partem accipitur. Eustathius ad Homerum p. 647. συμφορὰ, οὐ μόνον ἀποτρόπαιος, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὴ, ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν ἐπ᾽ ἀγαθῷ τὸ, Ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. [conf. Il. Π. p. 1086, ult.] Alibi ξυμφορὰ absque ullo ad bonam seu malam fortunam respectu, nihil aliud quam ἀπόβασιν significat ut Œd. Tyr. 44. ubi sententia est non multum absimilis hujus apud Thucydidem i. 140. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου.

1233. Vox γοναὶ in membr. E. meo, geminata, in aliis, ut in Aldina, semel tantum posita est.

1239. In Aldina legitur, ut in plerisque codd. ἀλλ᾽ οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. In aliis ἀλλ᾽ οὐ μὰ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. Luxati pedes versus, qui debet esse trimeter iambicus, cujusque in fine ἀδμήταν stare non potest. Proinde legendum: Ἀλλ᾽ οὐ μὰ τάν γ᾽ ἀδμήταν αἰὲν Ἄρτεμιν. αν accusativi nominum primæ declinationis corripiunt Dores, quorum dialecto utuntur in melicis Tragici.

[1246. ΑΝΕΦΕΛΟΝ. ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον. Σοφοκλῆς. Ἀνέφελον ἐπέβαλες, Οὔποτε καταλύσιμον, Οὐδέποτε λησόμενον. Ἁμέτερον οἷον ἔφυ κακόν. Ἀντὶ τοῦ οὐ καταλυόμενον. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον. Suidas.]

Αττικον σχημα some progress –

have touched upon an idea

οἷον ἔφυ κακόν.
ΟΡ. ἔξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.
ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ ἀντιστρ. α'.
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν
τάδε δίκᾳ χρόνος.
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
ΟΡ. ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σώζου τόδε.
ΗΛ. τί δρῶσα;
ΟΡ. οὗ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.
ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε, σοῦ πεφηνότος, ἀντιστρ. β'.
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως
ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
ΟΡ. τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν.

. . . .

ΗΛ. . . . ἀντιστρ. γ'.
ἔφρασας ὑπερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος,
εἴ σε θεὸς ἐπῶρσεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα·
δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.
ΟΡ. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ

1252. ἔργων τῶνδε. Sic etiam Triclinii recensio. Operarum errore in Turnebi editione excusum ἔργον. Manifestam mendam propagavit Stephanus.

1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος. Sic Aldus et codd. veteres omnes. Fœdum in modum impudens Triclinii audacia hunc versum corrupit.

1264. θεοί μ' ἐπώτρυναν. Aldus et veteres codd. θεοί μ' ὤτρυναν, syllaba deficiente ad versus integritatem. Metrum suffulsit Triclinius putri tibicine, θεοί γέ μ' ὤτρυναν. Excidit, quod toties contigisse vidimus, præpositio verbi compositi. Scripserat Tragicus ἐπώτρυναν, ut paulo infra ἐπῶρσεν.

1265. Tertiam hanc antistrophen plane exhibeo, ut in Aldina et in veteribus codd. legitur: impudentissime hîc grassata est Triclinii stoliditas: ejus ineptiis bonam chartam commaculare nolo. Excidit versiculus qui primo strophæ respondet, ut quintus excidit versiculus strophæ.

δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν ὁδὸν
ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
μή τοι, πολύστονον ὧδ' ἰδὼν,—

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἁδονᾶν μεθέσθαι.

ΟΡ. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.

ΗΛ. ξυναινεῖς;

ΟΡ. τί μὴ οὔ;

ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν
ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον,
οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.

1272. δέδοικα λίαν. Sic libri veteres omnes. Triclinius infersit σε, ratus scilicet primam in λίαν necessario corripi, quæ apud Tragicos passim producitur, et apud Comicos etiam. Antiphanes apud Stobæum Floril. Grotii p. 321. Τί φής; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναῖκ' ἐρεῖς Τὸ πρᾶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφέρει, Ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξιν ἐν ἀγορᾷ φράσαι; Sic legendi hi versus. In sequenti v. Triclinius infersit γε post μακρῷ, invitis veteribus libris.

1275. In D. μή τι πολύστονον. Scriptum oportuit μή τοι. In ceteris libris μή τι με πολύστονον. Haud satis assequor, quænam sit diversa illa lectio, cujus hîc scholiastes meminit. In codd. omnibus scriptum ὧδ' ἰδών. Gl. οὕτως. Si forte quopiam in exemplari scriptum reperit ὧδ' ἐλὼν, pro ὧδ' ἰδὼν, vitium id fuit scripturæ, quod animadverti dignum non erat.

[1277. Vulgo ἡδονὰν μ. "Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302." Porsonus ad Euripid. Med. v. 734. SCHAEFER.]

[1288. ΠΕΡΙΣΣΑ (sic MS.) τὰ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ καλούμενα ἄζυγα. οἷον ἕν, τρία, καὶ τὰ ὅμοια, ἄρτια δὲ, τὰ ζυγά. οἷον δύο. τέσσαρα. Τὰ μὲν περισσεύοντα— λόγος. ἀφαιρεῖται γάρ φησι τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι ἡ τῶν λόγων ἀδολεσχία. Ὀρέστης φησὶ πρὸς Ἠλέκτραν. SUIDAS. Conf. in v. Χρόνου πόδα,]

χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ᾽ ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
σήμαιν᾽, ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτως δ᾽, ὅπως μήτηρ σε μὴ ᾽πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους·
ἀλλ᾽ ὡς ἐπ᾽ ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ᾽. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾷν ἐλευθέρως.
ΗΛ. ἀλλ᾽, ὦ κασίγνηθ᾽, ὧδ᾽ ὅπως καὶ σοὶ φίλον,
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ᾽· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς,
πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς, ἐκτησάμην.
κοὐδ᾽ ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ᾽ εὑρεῖν κέρδος. οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ᾽ οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων,
ὅθ᾽ οὕνεκ᾽ Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ᾽ ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ᾽, ὡς
γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
κἀπεί σ᾽ ἐσεῖδον, οὔποτ᾽ ἐκλήξω χαρᾶς
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ᾽ ἐγὼ,

1292. ἐξείργοι. Sic codd. omnes nostri. Suidas in Χρόνου πόδα legit ἐξαίροι. E scholiastæ expositione suspicari quis possit eum legisse: Ἔργου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.

1294. φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι. In D. φανέντες οἱ κεκρυμμένοι.

1296. οὕτως δ᾽—Glossa, σκόπει, ποίει.

[1301, 2. ὧδ᾽ — τῇδ᾽. Adverte pleonasmum orationis. Schaefer.]

[1304. βουλοίμην. recte Heathius ex Scholiastis λεξαίμην fecit δεξαίμην. Porson.]

[1309. μὴ δείσῃς—, ὡς—. V. Meletem. Crit. I. p. 113. Schaefer.]

1310. γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Sic Aldus et codd. veteres. In C. inverso vocum ordine, τοὐμὸν φαιδρόν. Triclinius inepte dedit φαιδρῷ.

[1310. κάρα pro πρόσωπον illustrat Eustath. Il. Δ. p. 455.]

1311. μῖσος ἐντέτηκ᾽ ἐμοί. Elegans metaphora, qua odium aut cupido, tanquam infusa cera, animo adhærere dicitur. Lucianus in morte Peregrini p. 346. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Est hæc forma passim usitata: rarior vero inversa, qua animus rei *infundi*, id est, *intabescere* dicitur, ut Trach. 463. εἰ κάρτ᾽ ἐντακείη τῷ φιλεῖν.

[1312. χαρᾷ. Vulgo χαρᾶς. V. Meletem. Crit. l. c. Schaefer.]

ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα·
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδὸν,
ἄρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον. ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΟΡ. σιγᾷν ἐπήνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες, οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ', ἂν ἡσθείη λαβών.

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενὴς,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων,
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
εἴσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙ. καλῶς. ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.

ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.

ΠΑΙ. εἷς τῶν ἐν Ἅδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙ. τελουμένων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛ. τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.

ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

[1327. Eustath. Od. B. p. 1447, 57. Ξ. p. 1749, 39.]

1347. ξυνιεῖς. In duobus codd. ξυνίης. in ceteris ξυνίεις.

[illegible] [illegible] has [illegible] [illegible] —

ΟΡ. οὐκ οἶσθ', ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χεῖράς ποτε;
ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην, σῇ προμηθείᾳ, χεροῖν.
ΗΛ. ἦ κεῖνος οὗτος, ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσεῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἐστι. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὅς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς οὕτω πάλαι
ξυνών μ' ἔληθες, οὐδ' ἔφαινες, ἀλλά με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστά μοι;
χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
χαῖρ'· ἴσθι δ', ὡς μάλιστα σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι. τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους,
πολλαὶ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν, ὅτι

[1347. ξυνὴς. Brunckius, ut solet, ξυνεὺς. SCHAEFER.]

[1359, 60. Interpunctionem mutavi. SCHAEFER.]

[1365. κυκλοῦσι. Futurum Atticum. SCHAEFER.]

1365. κυκλοῦσι. Sic Aldus et codd. veteres. Activum verbum neutraliter adhibetur, ut Trach. 130. Triclinius imperite glossam pro genuina voce substituit, κυκλοῦνται.

[1366. ταῦτα ex abundanti positum, nam accusativus a verbo δείξουσιν pendens jam v. 1364. præcessit: qui cum sit masculini generis, ex regula syntactica debebat hîc sequi τούτους—σαφεῖς. Sed ita Græci sæpius neutris utuntur. In Xenophont. Anab. I, 5, 10. extr. τοῦτο referendum, opinor, ad μελίνης. (Si quis ad σῖτον referre malit, meminerit τὸ σῖτον Græcos non dixisse. Musgravius ad Euripid. Helen. v. 428. "Mihi verisimillimum videtur, σῖτον nominativo singulari Græcis ignotum esse; dixisse eos in singulari σῖτος, in plurali σῖτα, ut δίφρος, δίφρα, λύχνος, λύχνα, βόστρυχος, βόστρυχα." Confidentius etiam rem adfirmat, cujus haud paullo major in talibus auctoritas, Porsonus ad Euripid. Med. v. 494. Itaque laudo Reiskium, qui in Dionys. Halic. Antiquit. Rom. V. c. 58. T. II. p. 984. pro vulgata nominativi forma σῖτον ex Codice Vatic. genuinam σῖτος asciverit. In Xenophont. Memorab. II, 1, 24. nollem recentiores editores Stephanicam scripturam deseruissent.) Conf. Heindorf. ad Platon. Phædr. p. 221. et quæ nuper ad Theocrit. p. 219. notavi. SCHAEFER.]

νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔ τις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.
ΗΛ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ,
ἀφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω,
αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.
ΧΟ. Ἴδεθ', ὅπη προνέμεται στροφή.
τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων
ἄφυκτοι κύνες,
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει

[1374. ἕδη. i. e. ἀγάλματα. Lucianus T. III. p. 479. αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔνι. Suspicor ἕδος. Præcesserat p. 477. ἐν δὲ τῷδε εἵαται τὰ ἕδια. SCHAEFER.]

[1376. αὐτοῖν. Erfurdtiana αὐτοῖς, fortasse typothetæ adeoque meo correctoris errore. Dativum respuit qui sequitur genitivus, ἐμοῦ. SCHAEFER.]

[1378. ΛΙΠΑΡΕΙ χειρί. ἀντὶ τοῦ λιπαρῶς καὶ συνεχῶς. καὶ λιπαρεῖ. πλουσίᾳ, ἀφθόνῳ. Σοφοκλῆς. Ἄπολλον—τἀπιτίμια. SUIDAS.]

[1379. ΕΞ ΟΙΩΝ ἔχω. ὡς ἔστι μοι δυνατόν. ὡς δυνάμεως ἔχω. Ὀρέστης φησίν. αὐτοῖν κλύε—βουλευμάτων. SUIDAS.]

[1382. ΕΠΙΤΙΜΙΑ. οἱ μισθοί. SUIDAS. Conf. et v. ταπιτίμια.]

1384. ὅπη προνέμεται. Sic bene scriptum in D. Vulgo ὅπου.

[1387. Eustath. Il. I. p. 763, 39, 40.]

1388 κύνες μετάδρομοι πανουργημάτων sunt Erinnyes, quas Euripides etiam in Electra, 1349. κύνας appellat. Vide notam ad Œd. T. 391.

1389. Ignoravit Triclinius ultimam in μακρὰν longam esse: alioqui non infersisset suum γε. Languidas particulas amabat frutex ille. Supra ubi libri omnes veteres habent βεβᾶσιν ἄρτι, dedit βεβᾶσι δ' ἄρτι.

How do you like it [illegible]

τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων ἀντιστρ.
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων·

[1390. Eustath. Il. E. p. 533.]

1393. πατρὸς εἰς ἑδώλια. Antiqua hæc est et genuina lectio a Scholiasta servata, cujus in codd. veteribus locum invasit glossa ἱδρύσματα. Vide Suidam in Ἑδώλια, [ad Ajac. 1277.] et Toupii Epist. Crit. p. 132. Triclinius veterem lectionem amplexus fuerat: ejus recensio habet ἰδώλια: verum id Turnebus in margine solum adnotavit, servata in contextu Aldi lectione.

[1394. ΑΙΜΑ. τὸ γένος. ταύτης τοι γενῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. καὶ τὸ ἐν ἡμῖν τεσσάρων χυμῶν τὸ καιριώτατον. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν αἷμά φησιν. SUIDAS.]

1394. νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων. Aldus et codd. veteres χειροῖν reclamante metro, cui consultum voluit Triclinius, sed prava est ejus emendatio χερῶν. Dativus est χειροῖν, quem casum structuræ lex flagitat. Ante nuperum Sophoclis editorem Parisinum nemini ex omni eruditorum numero adhuc observatum fuerat, probis scriptoribus Græcis displicuisse formam χειροῖν, quæ, si fidem illi habeamus, aut reperitur nuspiam, aut, sicubi occurrit, commutanda est cum χερῶν vel χεροῖν, quotiescunque metri lex priorem productam requirit. Sed ego tali magistro non ita sum credulus, et χειροῖν Græcæ linguæ non eximam, dum analogiæ ratio potiori auctoritati non cedet. αἷμα hîc *gladium* significare agnoscunt critici veteres omnes, quorum consensus Johnsonum non deterruit, quin locum corruptum esse pronuntiaret, hac emendatione persanandum: νεακόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων. Hoc illum voluisse ex ejus versione perspicuum est. ἐν pro εὖ operarum errore excusum fuisse Heathius facile animum advertere poterat, et suam interjectionem αἶ ad compendium ponere. Nihil futilius istis conjecturis, quæ audaci metaphoræ, ab indole chorici cantici, et Sophoclis ingenio neutiquam alienæ, plebeium putidumque sermonem substituunt. At *sermonem* tamen. Verum quo nomine appellabimus versum quem Tragico largitur Parisini editoris solertia? Νεακονῇ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων. Nemo adeo lippus est, quin videat νεακονῇ τὰν εὖ μάχαιραν esse pro τὰν μάχαιραν εὖ νεακονῇ. Similis est structuræ illius apud Comicum nostratem: *d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.* Illa articuli trajectio huic viro tantum placuit, ut eadem ratione versum restituerit in Aristophanis Acharn. 318. Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν ἔχων κεφαλὴν λέγειν. Scilicet decebat ut hominis Britanni invento aliquid novi superinduceret, quod aliter facere non poterat, nisi νεακόνητον haud magis Græcum esse decerneret, quam χειροῖν. Quis risum teneat, quum hujusmodi homunciones Sophoclem Græce loqui docent? Legi digna sunt quæ de hoc loco scripsit Vir doctus in Miscell. Observ. tom. i. p. 416. Græce dicitur νεηκονὴς et νεηκόνητος. eadem analogia, quâ ἀταρβὴς, ἀτάρβητος: ἀδμὴς, ἄδμητος: ἀναφιλὴς, ἀναφίλητος: ἀμφινεικὴς, ἀμφινείκητος: ἀναλγὴς, ἀνάλγητος: et alia geminæ formæ vocabula, quæ apud hunc Tragicum et passim occurrunt. Metonymia est, similis

ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ᾽ ἄγει, δόλον σκότῳ
κρύψας, πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκ ἔτ᾽ ἀμμένει.
ΗΛ. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ᾽ ἐφέστατον πέλας.
ΧΟ. σὺ δ᾽ ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ᾽, ὅπως
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.
ΚΛ. αἶ αἶ αἶ αἶ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ᾽ ἀπολλύντων πλέαι.
ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ᾽, ὦ φίλαι;
ΧΟ. ἤκουσ᾽ ἀνήκουστα — στροφὴ α'.
δύστανος, ὥστε φρῖξαι.
ΚΛ. οἴ μοι τάλαιν᾽. Αἴγισθε, ποῦ ποτ᾽ ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. ἰδοὺ μάλ᾽ αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον, τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ᾽ οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ᾽ οὗτος, οὐθ᾽ ὁ γεννήσας πατήρ.
ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα· νῦν σε — στροφὴ β'.
μοῖρα καθαμερία φθίνει, φθίνει.
ΚΛ. ὤμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.
ΚΛ. ὤμοι μάλ᾽ αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ᾽ ὁμοῦ.

illi in Phil. 1125. χερὶ πάλλων τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν, τὰν οὐδείς ποτ᾽ ἐβάστασεν. Utroque in loco is qui efficit, *gladius*, *arcus*, ex eo quod efficitur, *sanguine*, id est, cæde; *alimento*, id est, confixis feris, avibus, quorum carne vescebatur Philocteta, declaratur. Non alius in hoc dramate pulchrior est versus, nec qualiscunque mendæ magis purus. Qui ei alium substituere non veriti sunt, cogitare saltem debebant, ut subdititius genuinæ indolis præ se ferret quidpiam. Verum si quis Sophoclem interrogaret, an pro suo versum hunc agnoscat, Νικκόνητον εὖ μάχαιραν ἔχων, vel, si Diis placet, istum, Νικκονῆ τὰν εὖ μάχαιραν ἔχων, exclamaret procul dubio: *Aliter catuli longe olent, aliter sues.*

1398. ὧνδρες, id est οἱ ἄνδρες. Perperam vulgo indefinite ἄνδρες.

1403. In codd. omnibus veteribus, ut in Aldina, pede mancus est hic versus: Αἴγισθος μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. Triclinius ex conjectura αὐτὸς supplevit; melius, ut opinor, ego, ἡμᾶς.

1414. καθημερία. gl. κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν. In Triclinii recensione Dorica est forma καθαμερία.—φθίνει, φθείρει. Vox repetenda, in Aldina et codd. aliquot semel tantum posita est.

[1414. Brunck. καθημερία. SCHAEFER.]

1416. εἰ γὰρ *utinam*, εἰ in hac

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ ... στροφὴ γ'.
γᾶς ὕπαι κείμενοι.
πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξ-
αιροῦσι τῶν κτανόντων
οἱ πάλαι θανόντες.
ΗΛ. καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος. οὐδ' ἔχω λέγειν,
Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ. ΟΡ. τά γ' ἐν δόμοισι μὲν,
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
τέθνηκεν ἡ τάλαινα. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.
ΧΟ. παύσασθε. λεύσσω γὰρ ἀντιστρ. α'.
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.
ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον; ΟΡ. εἰσορᾶτέ που
τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; ΗΛ. οὗτος ἐκ προαστίου

formula valet εἴθε. Vide ad Œd. T. 80. εἰ etiam sine γὰρ eamdem significationem habet, ut Œd. Col. 644. εἴ μοι θέμις γ' ἦν, *utinam mihi liceret!*

1417. τελοῦσ' ἀραί. Aldus et veteres codd. τελοῦσιν contra metri rationem. Iidem in seq. vers. dant γᾶς ὑποκείμενοι, quod metro itidem repugnat. Vide infra ad v. 1438.

1424. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic versus: Ὀρέστα, πῶς κυρεῖ. τἀν δόμοισι μέν. Deficientem syllabam Triclinius haud magno labore supplevit, πῶς κυρεῖ γε. Verum inficete prorsus particulam posuit in fine sententiæ. Commodiori sede eam locavi: τά γ' ἐν δόμοισι μὲν—

[1425. Matricidam ne spectatores aversarentur, omnis culpa perpetratæ cædis in Apollinem statim conferenda erat. SCHAEFER.]

1427. ὡς ἀτιμάσει. Sic membr. D. E. August. meus, et Triclinii etiam recensio recte. In impressis perperam ut in C. ἀτιμάσῃ. ὡς hîc cum futuro indicativi construi debet, ut supra, 1310. —ἢν σὺ μὴ δείσῃς ποθ', ὡς γέλωτι φαιδρὸν τοὐμὸν ὄψεται κάρα. Utroque in loco glossa ὡς exponit per ὅτι, unde intelligitur sequens verbum non alîus modi esse posse, quam indicativi.

1430. In Aldina hic versus totus et sequentes duo Electræ partibus contribuuntur. Personarum distinctionem restitui, quam liquido exhibent quinque codd. C. D. E. meus et Triclinianus. Consentit August. nisi quod errore librarii Electræ persona omissa est quæ versui 1430. præfigi debuit. In omnibus scriptum ἐφ' ἡμῖν, ut manifestum est Oresten dicere debere; et sic etiam scriptum est in membr., tametsi Orestis persona suo loco omissa est. Aldus ex mera conjectura ἐφ' ὑμῖν dedisse videtur, quod Turnebus, deteriora quæque probare suetus, bonæ codicis sui scripturæ prætulit. Parisino quoque editori ὑμῖν *melius videtur,* quod profecto non miror.

1431. ἐκ προαστίου. Sic bene Aldus. In codd. perperam scriptum

χωρεῖ γεγηθὼς . . . .

. . . .

ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα. ἀντιστρ. β'.
νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν—
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν, ᾗ νοεῖς. ΗΛ. ἔπειγέ νυν.
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
ΧΟ. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἀντιστρ. γ'.
ἠπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι,
λαθραῖον ὡς ὀρούσῃ
πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὕς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστα σοὶ μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα. πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

προαστιαίου, quod Heathius reponi vult: at ostendere oblitus est quî in fine senarii stare hoc possit. In membr. sincera lectio mendosæ superscripta. Vide Suidam in Προάστειον. Euripides Alcest. 848. Τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.

[1431. ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΝ. προαστεῖον. ὁ δὲ Σοφοκλῆς προάστιον διὰ τοῦ ἰ.—Εἰσορᾶτέ που Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; οὗτος ἐκ προαστίου Χωρεῖ γεγηθώς. Suidas.]

1436. μέλοιτ' ἐμοί. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Glossa, διὰ φροντίδος ἂν εἴη ἐμοί. Triclinius novavit μέλοι γ' ἐμοί.

1438. ὡς ἠπίως. Sic Aldus et codd. omnes veteres recte. Gl. λίαν πρᾳέως. Versus dimeter est pæonicus duobus constans creticis, ad cujus normam antitheticum in stropha reconcinnavimus, Γᾶς ὕπαι κείμενοι. in quo ex librarii libidine legebatur γᾶς ὑποκείμενοι: quod Triclinius quum sincerum esse arbitraretur, ut metra congruerent, hujus versiculi lectionem interpolavit, et pro suo more corrupit, sensumque plane subvertit. Nempe ἤπιον veteri lectioni substituit. Hujus ἠπίως aliam depravationem in libris exstitisse testatur Scholiastes νηπίῳ, quod vitiosa nuce nemo emerit, nisi νήπιος ipse sit.

1445. σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σὲ—Libri omnes καὶ σὲ, menda manifesta. Unicam Electram percontatur; proinde copulæ non est locus. Acute Reiskius vidit ναὶ legendum esse.

ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
ΗΛ. ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν.
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα, κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς, εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν,
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.
ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ. τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν, εὖ

1451. φίλης προξένου κατήνυσαν. Elliptica locutio, pro κατήνυσαν τὴν ὁδὸν εἰς φίλης προξένου οἶκον. Vide ad Œd. Col. 1562.

[1451. Citat Eustath. Il. Γ. p. 405.]

1456. χαίρειν μ' εἶπας. In plerisque veteribus libris pronomen omissum.

[1457. ΧΑΡΤΑ. χαρᾶς ἄξια—Χαρτόν. Σοφοκλῆς. (Trach. 227.) Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννέπω, χρόνῳ Πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις. ὁ αὐτός. Χαίροις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε. SUIDAS.]

1461. ἀνδρὸς τοῦδε, *Orestis*. Jungendi hi genitivi cum ἐλπίσιν, non vero cum νεκρόν. Perperam in impressis hic locus distinctus est. Quæ sequuntur, μηδὲ πρὸς βίαν φύσῃ φρένας, προστυχὼν ἐμοῦ κολαστοῦ significant: *neque ingratiis sapere discat, castigatorem me nactus.* Ista Latine et Gallice vertit Parisinus editor, et in utraque lingua a sensu aberravit, πρὸς βίαν, quod ad φύσῃ pertinet, cum κολαστοῦ jungens. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1457.

1465. Perperam in impressis τοῖς κρείττοσιν.

1466. Absurde vulgo legitur: δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ πεπτωκός. Levissima mutatione sententiam restituit acutissimi Tyrwhitti certa conjectura. Vide Emendationes in Euripidem, Musgravii Exercitationibus subjunctas p. 145. vel, quod perinde est, Musgravii notas ad Rhesi v. 456. φθόνος et Νέμεσις idem significant, ut in simili formula τὴν Νέμεσιν προσκυνῶ, de qua vide Berglerum ad Alciphronem p. 139. et τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον apud Nostrum Philoct. 776. Perinde est igitur ac si dixisset: δέδορκα φάσμα εὖ πεπτωκός. λέγω μὲν ἄνευ φθόνου· εἰ δ' ἔπεστι φθόνος, οὐ λέγω. Egregia hac emendatione nihil verius.

πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.
ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ. μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
ΑΙ. οἴ μοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν' ἀγνοεῖς;
ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;
ΑΙ. οἴ μοι, ξυνῆκα τοὔπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ', ὁ προσφωνῶν ἐμέ.
ΟΡ. καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.
ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
τί γὰρ βροτῶν ἂν ξὺν κακοῖς μεμιγμένων

1469. τὸ συγγενές τοι. Sic meus et D. recte. In aliis, ut apud Aldum, mendose τι, cujus loco Triclinius supposuit γε.

1471. προσηγορεῖν φίλως, *compellare amice, ut cognatum decet.* Aldus et veteres codd. habent φίλος. In plerisque vocandi adverbium ω superscriptum glossæ loco. Sane quidem φίλος sæpissime Attici in vocativo adhibent, ut Euripides in Med. 1133. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος. Verum hîc mendosum est. Præstat Triclinii lectio φίλως, ut in Œd. Col. 758. τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών.

1478. Vulgo ζῶν τοῖς θανοῦσιν absque ullo sensu. Rursus hîc Tragico egregiam operam navavit Tyrwhitti acumen, cui debetur emendatio, quam merito suo recepimus. *Non sentis te dudum cum viventibus quasi mortuis confabulari?* id est, *cum Oreste vivente, quem mortuum opinaris.*

1481. ἐσφάλλου. Sic emendate scriptum in membr. ut in Triclinii recensione. In ceteris libris perperam ἐσφάλου.

1485. Haud dissimilis sententia in Aj. v. 475. In Aldina et codd. omnibus legitur μεμιγμένων, ita postulante sententia. Nescio quo casu, aut qua imperitia Triclinius dederit μεμιγμένον, quod quidem *melius putat* Parisinus editor: verum eo certius videri possit mendosum id esse. Genitivus βροτῶν pendet a suppresso τις. ὁ μέλλων τις θνήσκειν τῶν σὺν κακοῖς μεμιγμένων βροτῶν. Nihil planius.

θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε, καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω ξὺν τάχει. λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
ΟΡ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
ΟΡ. τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.
ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'. ΑΙ. ὑφηγοῦ. ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.
ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

1488. ταφεῦσιν. Ironice. Id facere jubet Electra, quod facturum fuisse Menelaum Nestor apud Homerum dicit Odyss. Γ. 255. si domum reversus Ægisthum in vivis adhuc reperisset. Ἤτοι μὲν τόδε κ' αὐτὸς ὀΐεαι, ὥς κεν ἐτύχθη, Εἰ ζώοντ' Αἴγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν Ἀτρείδης, Τροίηθεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος· Τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκὰς ἄστεος· οὐδέ κέ τίς μιν Κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.

1491. χωροῖς ἂν idem valet ac χώρει. Optativus cum particula ἂν sæpe vim futuri habet, ut Œd. T. 95. 282. Œd. Col. 507. Antig. 1108. Sæpe imperativi. Hic non magis huic formulæ χωροῖς ἂν εἴσω indignationis inest affectus, quam quum iisdem verbis Neoptolemus blande Philoctetæ dicit v. 674. *ingredere*, χωροῖς ἂν εἴσω, et quum in Trach. 624. amice Deianira dicit Lichæ, στείχοις ἂν ἤδη.

1492. νῦν ἐστὶν ὡ'γών. Libri omnes mendose ἀγὼν, cujus vocis quum prior syllaba semper corripiatur, crurifragio versus laboraret, si ita legeretur. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 867.

1507. κτείνειν. gl. λέγω τὸ κτείνειν. Nimirum apponitur ad præce

ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

τήνδε δίκην. De ὅστις ad nomen plurale τοῖς πᾶσιν relato, vide ad Aj. 760.

[1510. Eustath. Il. Λ. p. 881, 34.]

[illegible]
[illegible]
Agamemnonii
quae non [illegible] sanguinis,
Illam non pudebat [illegible]
[illegible]
Aegisthum
sibi in Agamemnonis lectum
induxisse,
non hymenaea violasse,
non casa
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

1

Die Junii vicesimo octavo — 1823 —

Hi juvenes [illegible] [illegible] hic scripti [illegible] [illegible] [illegible]

Ordo examinandorum

+ Caldecott - Robert Marriott — [illegible]
+ Leighton - Francis Knyvett — Trin. Coll.
+ Drake - George [illegible] [illegible] — [illegible]
+ Fowell - Jacobus — [illegible]
Chamberlain - Silvester —
[illegible] - [illegible] —
+ Clay - [illegible] — [illegible]
[illegible] Carolus [illegible] —
+ Mathews - [illegible] — [illegible]
+ [illegible] [illegible] — [illegible] Coll.
+ [illegible] - Thomas [illegible] — [illegible]
Pugh - Hamilton
[illegible] -
[illegible] - [illegible] [illegible] —
[illegible] - [illegible] —
Wise - [illegible] [illegible]
[illegible] - [illegible]
Thistleton - Carolus
Jackson - [illegible]

a

a pasto, & trochees
[illegible] — Ποσειδεων
6th [illegible] — [illegible]
[illegible] — Ανθεστηριων
8th [illegible] — [illegible]
[illegible] — Ελαφηβολιων 9th
[illegible] [illegible] tore obscure

[illegible]

[illegible]

[illegible]

137.
383.
470 [illegible] [illegible]
475 — [illegible]
[illegible] — [illegible]
555 [illegible] —
610
11
1127
24

stasimon most anapaests, & trochees

τελετ' αἰγδες — Ποσειδεών

6th act. the Lenaea —

τα Λήναια — Ἀνθεστηριών

8th act — [illegible] & March.

[illegible] — Ἐλαφηβολιών. 9th

[illegible] March & April —

Prologue of Aeschylus too obscure

Euripides' genealogy.

after cocking up? —

[redacted]

2 choral odes — 2 or 3 in Eur. nothing

to the subject

οἰκίω

πολυχρονίζω ~~[illegible]~~ Κυκλ[illegible] vide Morris's

where little [illegible]
in Attic
a verb like καλέω
means it is the subject [illegible] Cambria [illegible];
for the aor. not future.

[illegible] in [illegible]. 7 to 1 –
in 3 to 1 –

new old old new
Att. & Ion. Aeol. [illegible]
Ιωνικον – Δωρικον, [illegible]

Jame

Sonicaumes in Iamyl' ... for 0, ...
...

... most in Prose

Hiatus allowed in all choral metres & in all except Iambic & Trochaic —

Trochaic in compounds when two short syllables follow —

Basis ...
If not at beginning of system, mostly ... ...
... King

Quo ...

... long in Homer before mute & liquid
On dialogue ... it is short
In description long —